SOUL

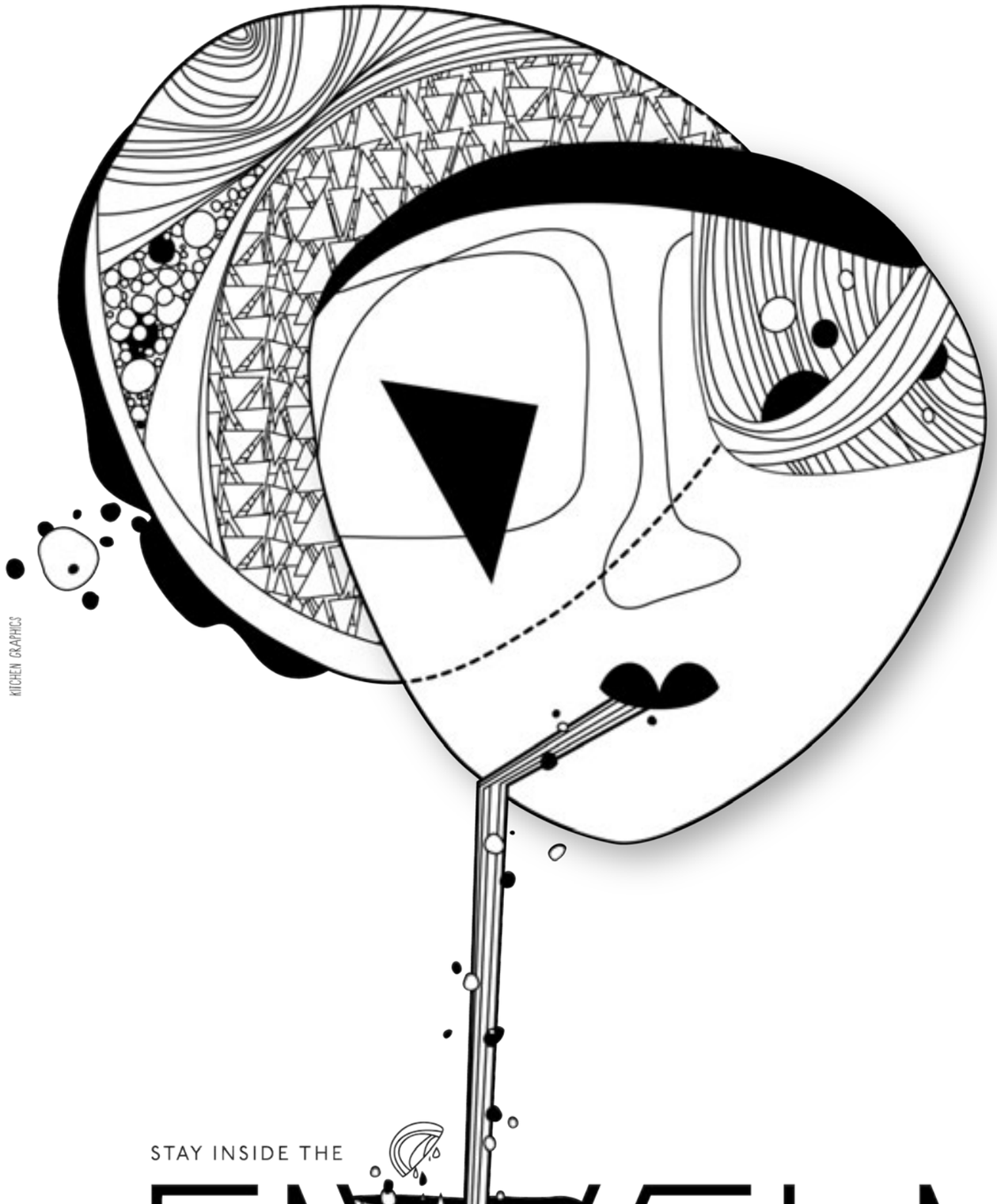
62

Η ΨΥΧΗ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ
2310 MAGAZINE
ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2012
€3.00



Μάκης Παπαδημητρίου

02
9 771790 614005



KITCHEN GRAPHICS

STAY INSIDE THE

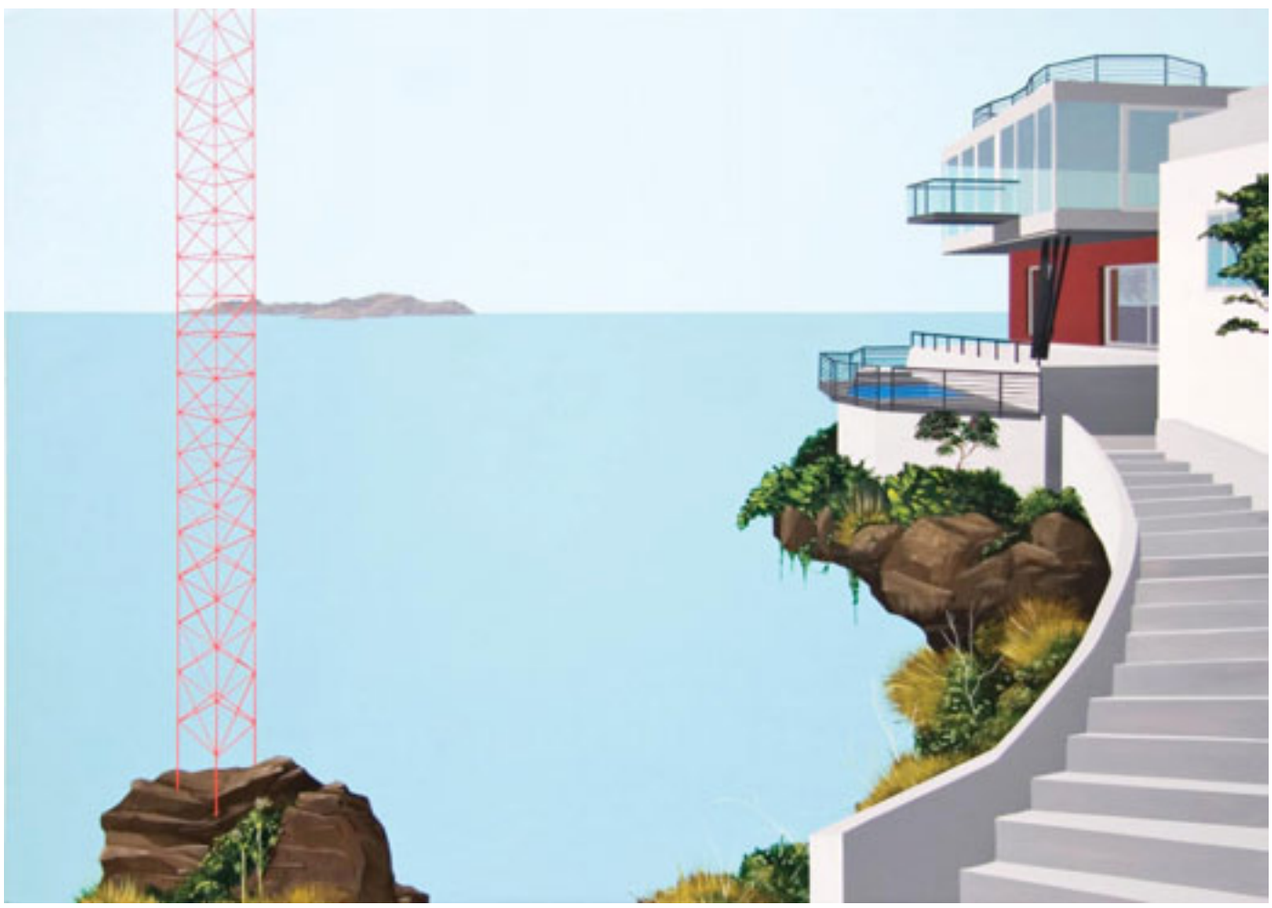
FAVELA

ΣΤΟΑ ΛΕΒΗ

ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ 3 ή ΡΟΓΓΟΤΗ 4, 1ος ΟΡΟΦΟΣ

EDITORIAL 62

Του Στέφανου Τσιτσόπουλου



Dean Monogenis, «Paxia», 2011. Courtesy Xippas Gallery

Simulacrum

Ποίηση: Ο Τιτανικός βυθίζεται, μπατάρει, μόνο στην πλώρη παίζει η ορχήστρα όχι με τσέλα, κοντραμπάσα και βιολιά, για τεχνολογία μιλάμε, οι μουσικοί κάνουν tweets, ανεβάζουν tweets, έξυπνα, επαναστατικά, σκωπτικά, σχόλια επί της επικαιρότητας, τσέκαρε αυτό, εγώ νομίζω πως, αυτοί πιστεύουν ότι. Μαέστροι διευθύνουν την ορχήστρα από το smartphone τους, ο χρήστης τάδε βρίσκεται στην παραλία, τρέχει ή πίνει καφέ, σαν σήμα sos μου φαίνεται αυτό το application, «βουλιάζω σε μια καθημερινότητα-πανικό, αφραγκιές, παγωνιά, φιλιά μηδέν, φίλοι δυσεύρετοι, στα δικά τους».

Μεταξένιες σημαίες που ανεμίζουν πέρα δώθε, παραφουσκωμένες από πούπουλα χήνας και παγωμένα κυβικά αέρα, έτσι βλέπω τα fly jackets που κρέμονται στα φτηνορουχάδικα στον Βαρδάρη, άγριος χειμώνας, μόνο του Χριστιανόπουλου οι επιθυμίες και τα θέλω είναι ξεκάθαρα, βάλτε τα βραβεία εκεί που ξέρετε, μόνος ευτυχισμένος σε αυτή την πόλη ο κύριος Ντίνος με τις γάτες του, όλοι οι άλλοι κοιτάζονται αμήχανα, «αύριο μπορεί να μην έχω δουλειά, όμως εντάξει, μωρέ, έτσι θα είναι πλέον η ζωή, αλλά ξέρεις, δε με τρομάζει η χρεοκοπία ή η επιστροφή στη δραχμή, θα επιβιώσω, γιατί εγώ βασικά μια ψυχούλα ψάχνω να μου τρίβει τα πόδια τις νύχτες που τα θερμόμετρα σπάνε στην Αριστοτέλους».

Μπίνγκο, το φαντάστηκα! Κάνουν tweets ή σκώνουν status updates, κατάσταση χρήστη: πανικός, η ζωή είναι πολύ μικρή για να είναι θλιβερή, ανέκραξε κάποτε ο φιλόσοφος Πέτρος, τότε που το σκάφος έπλεε με νίτρο ταχύτητες, Μύκονος, πάρτι στου Γαβαλά, τώρα αντίο, έχετε γεια Τζενούλες, κάμποι, βουνά και downtown ραχούλες, αλλά, «για να σου πω, για να σου πω, ωραία τα είπες στους "Πρωταγωνιστές", ο Θεοδωράκης ανύπαντρος είναι και σε ποιο μπαρ μιλήσατε;». Μπαρ «Σπόρος», Χαλάνδρι, «κοίτα να δεις που μας την έφερε, εγώ νόμιζα πως ανέβηκε στη Θεσσαλονίκη με τις κάμερες. Για πες, για πες». Τι να πω; Εκτός από την ποίηση, υπάρχουν και τα μαθηματικά, η λογιστική, οι αναπροσαρμογές κόστους, τόσο το χαρτί, τόσο οι φωτογράφοι, τόσο οι εξωτερικοί συνεργάτες, κι έξω χιόνι, γριές που γλιστρούν στους παγετούς της Άνω Πόλης, δεύτερη δουλειά έπιασα, ουμανιστής, ερασιτέχνης, εθελοντής τραυματιοφορέας, σαν τον Χόλντεν Κόλφιλντ στέκομαι στην άκρη του γκρεμού και τις προσέχω μην κατρακυλήσουν.

Σαββατοκύριακα, διαβάζω την τριλογία του Κάρλα. Τζον Λε Καρέ, ψυχρός πόλεμος, πράκτορας Σμάιλι, μόνο κάτι καθημερινές ξεμυτάω στα μπαρ αλλάζοντας δίσκους για ψυχοθεραπεία, έξω από το «Real Rockanrolla» άρχισε να πέφτει το χιόνι όταν μπήκε ο Van the Man: «So open up the window and let me breathe, I said, open up the window and let me breathe», ήρθε στο μυαλό μου η Σώτη, ανταποκρίτριά μας πλέον στη Νέα Υόρκη, την άλλη μέρα είχα να στείλω ένα κομμάτι, «Θεσσαλονίκη Sin City», για τον Καραμπέρη, τους μπράβους και τους εφοριακούς, CSI Las Vegas, CSI New York, CSI Salonika.

Έλα ρε, τέτοια tweets πρέπει να κάνεις, γιατί αυτή είναι πλέον η νέα κοινωνικότητα, ό,τι κουλαμάρα σκέφτεσαι ή σου συμβαίνει πρέπει να την ανεβάζεις. Όχι! Γιατί; Γιατί τα tweets είναι μια αντανάκλαση της πραγματικότητας, έπειτα την υπερκαλύπτουν, τη διαστρεβλώνουν, κηρύσσουν την απουσία της και στο τέλος δεν έχουν καμιά σχέση μαζί της, καταντούν το simulacrum της.

Να τελικά το καλύτερο που μου συνέβη τον Φεβρουάριο, εκείνο το απόγευμα που φτιάξαμε και βάλαμε τάξη στη βιβλιοθήκη και ξαναβρήκα εκείνο το βιβλιαράκι με τα καλύτερα του Μποντριγιάρ, και από κάτω ερχόταν ο αχός της πόλης. Σαν θρήνος κι οδυρμός της Εκάβης, σαν κολοβά παγώνια, που ξαφνικά τους κόψαν τα πλουμιστά φτερά, οι νέοι κομουνάριοι, που αντί για Μαγιακόφσκι διαβάζουν Μπογιόπουλο, απειλούσαν τον ιμπεριαλισμό να κάτσει καλά, και σαν έκλαμψη άστραψε μέσα μου η μεγαλύτερη επιθυμία: καθώς το σύμπαν καταρρέει, το μόνο που έχω ανάγκη είναι το γραφείο μου, ο ζεστός αέρας του αιρκοντίσιον, τα μολύβια, οι λέξεις, οι εικόνες μου και η συντακτική ομάδα αυτού του περιοδικού, που από την αρχή όλοι μαζί καλούμαστε να συναρμολογήσουμε την ομορφιά, και να διηγηθούμε τις περιπέτειές της στον κόσμο.

SOUL
Secrets Of Urban Life

Εκδότης: Φώτης Γεωργελές

Διευθυντής: Στέφανος Τσιτσόπουλος
Γενική Διεύθυνση Διαφήμισης: Λουΐζα Ναθαναήλ

Διευθύντρια Σύνταξης: Βάγια Ματζάρογλου
Αρχισυντάκτης: Δημήτρης Καραθάνος
Art Director: Σπύρος Αλμπάνης

Τεχνικός Διευθυντής: Βάιος Συντσιρμάς

Επιμέλεια Ύλης: Δημήτρης Αθανασιάδης
Διόρθωση κειμένων: Ελευθερία και Μόλλυ Χαιριστανίδου

Ειδικοί συνεργάτες: Γιώργος Μπάκας, Σοφία Αγγελίδου,
Άρης Προδρομίδης, Ναυσικά Γκράτσιου
Literature Contributor: Frankie Notas
Communication Services: Σάκης Κοροβέσης

Συνεργάτες
Μαρία-Άννα Τανάγια, Θανάσης Μήνας, Μάκης Παπασημακόπουλος, Τζίνα Σωτηροπούλου,
Τάσος Ρέτζιος, Ρουβίμ Γρηγοριάδης, Μαρίνος Σακελλαρίου, Άννα Παπαρίζου,
Χρήστος Παρίδης, Karina Ruby, Theo Prodromidis,
Ρωμανός Σκλαβενίτης-Πιστοφίδης, Λένα Χουρμούζη, Χρήστος Νικολόπουλος

Fashion Photographer: Τάσος Βρεττός
Fashion & Style Editor: Χρήστος Καλλιαρέκος, Κατερίνα Μανωλαράκη, Λίνα Μανδράκου

Φωτογράφοι
Πέτρος Νικόλτσος, Χριστίνα Γεωργιάδου, Κώστας Αμοιρίδης, Σάκης Γιούμπασης,
Νίκος Καρδαράς, Σπύρος Παλούκης, Ani Jo, Γεωργιάννα Κιόση - Τζουλιάννα Καριπίδου
(Arte Di Tr3 Studio), Γιώργος Παπαδόπουλος

Λονδίνο: Σάντρα-Οντέτ Κυπριωτάκη, Σοφία Σφυρή, Βιβιάνα Μηλιαρέση
Βερολίνο: Στέλιος Βακαλούδης
Βαρκελώνη: Γιάννης Παναγόπουλος

Φωτογραφία εξωφύλλου: Τάσος Βρεττός
Επιμέλεια, Styling: Κατερίνα Μανωλαράκη, Χρήστος Καλλιαρέκος
Πουκάμισο, **Zara.** Καπέλο, **H&M.**
Γραβάτα και τιράντες από προσωπική συλλογή.

Διευθυντής Εμπορικής Ανάπτυξης: Νίκος Τσουανάτος
Διεύθυνση Διαφήμισης: Βερονίκη Χαριτάτου-Γκονζάλες
Υπεύθυνη Διαφ. Τμ. Θεσ/νίκης: Αλεξάνδρα Καρασαρίδου
Direct Market Αθήνας: Γιώργος Απέργης
Συντονισμός Διαφήμισης: Δήμητρα Χιώτη
Υποδοχή Διαφήμισης: Μαρία Αυγερινού

Project Manager: Μάρω Ζήνα
Διεύθυνση Λογιστηρίου: Έφη Μούρτζη
Λογιστήριο: Σωτηρία Ψυχογιού, Ασπασία Χοβαρδά
Υπεύθυνος Διανομής: Γιάννης Γαρούφαλος
Νομικός Σύμβουλος: Γιάννης Πιτσιώρας

Διαχωρισμοί - Εκτύπωση: Βιβλιοσυνεργατική Α.Ε.ΠΕΕ.,
Φειδίου 18, Αθήνα 10678, Τ: 2103813109

SOUL 2310Magazine: Ναυαρίνου 6, 54622, Θεσσαλονίκη
Τ: 2310 545 069, Τ. Αθήνας: 210 361 7530,
F: 2310 543 050, E: info@soulmag.gr
www.athensvoice.gr/culture
soulmag.blogspot.com
www.twitter.com/soulmagazine
www.facebook.com/ SOUL2310mag
soulmag.tumblr.com

Το περιοδικό «Soul 2310Magazine» κυκλοφορεί κάθε μήνα από την Plus Athens.
Επιτρέπεται η αναδημοσίευση, η αναπαραγωγή, ολική ή μερική, η διασκευή ή απόδοση
του περιεχομένου του περιοδικού με οποιονδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό
ή άλλου είδους, μόνο με προηγούμενη έγκριση του εκδότη.

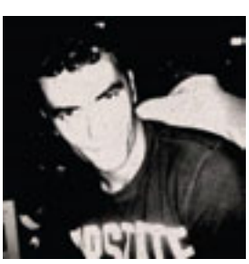
STAFF



Σώτη Τριανταφύλλου
«Να γίνω ανταποκρίτριά σας στη Νέα Υόρκη, μιας και επέστρεψα;» μας ρώτησε. Όταν η μεγαλύτερη ελληνίδα συγγραφέας ζητά να ενταχθεί στο ρόστερ του περιοδικού, δεν υπάρχει μεγαλύτερη τιμή. Το βιογραφικό της είναι τεράστιο, οι σπουδές της ανυπέρβλητες, η ροκ καρδιά της αδιαπραγμάτευτη, η πολιτική της στάση γενναία, κυρίες και κύριοι, υποδεχτείτε την, όπως θα υποδεχόσασταν τους Rolling Stones, με κραυγές δηλαδή και γιεεε γιεεε γιεεε!



Τάσος Βρεττός
Επαγγελματίας φωτογράφος πρώτης γραμμής εδώ και 30 χρόνια, έχει συνεργαστεί με όλα σχεδόν τα ελληνικά περιοδικά, καθώς και πλήθος ξένων. Έχει υπογράψει εξώφυλλα δίσκων και τρία λευκώματα, ενώ παράλληλα με την επαγγελματική του διαδρομή έχει ένα αντίστοιχα πλούσιο δημιουργικό βιογραφικό που περιλαμβάνει εκθέσεις εντός και εκτός Ελλάδας. Τα τελευταία χρόνια παρουσιάζει τα προσωπικά του πρότζεκτ σε μουσεία, γκαλερί αλλά και εναλλακτικούς χώρους, από κρεαταγορές μέχρι στριπ κλαμπ. Φωτογραφίζει ανελλιπώς τα εξώφυλλα και τα editorial μόδας του SOUL.



Νίκος Τσουανάτος
Πολύτιμος παιχταράς που αγωνίζεται στην επιτελική θέση του διευθυντή εμπορικής ανάπτυξης του ομίλου. Σπορτίφ, health freak, περιζήτητος καρδιοκατακτητής λόγω εξωτερικού φυσίκ και εσωτερικού κάλλους και απίστευτος γνώστης του μάρκετινγκ, απαντά στο εσωτερικό 229, του αρέσουν οι ταχύτητες και τα γκάζια, το συνωμοτικό χιούμορ και τα μεγάλα πρότζεκτ. Θεέ!



Δημήτρης Τζινούδης
Σπούδασε Ιστορία-Αρχαιολογία στο Α.Π.Θ. και συνέχισε με μεταπτυχιακές σπουδές στην Κοινωνιολογία Εκπαίδευσης στο Τμήμα Φιλοσοφίας και Παιδαγωγικής. Αλλά ο πιο δημιουργικός του χρόνος ήταν τα ταξίδια με κάθε πιθανό και απίθανο μέσο μεταφοράς, σε κάθε πιθανό και απίθανο προορισμό. Έχοντας περπατήσει και ποδηλατήσει το Βερολίνο, όπου ζούσε, σπιθαμή προς σπιθαμή απολαμβάνοντας τα πάρκα και τη minimal techno, επέστρεψε στη Θεσσαλονίκη. Βαριέται εύκολα, μάλλον βασανίζεται από διάσπαση προσοχής, νοσταλγεί τα βρετανικά 80s και τις γκρίζες μέρες. Θα τον βρεις να περπατά τους δρόμους, να διαβάζει στις βιβλιοθήκες και να βολτάρει στα μουσεία μοντέρνας τέχνης.



IN HAVANA,
WHEN YOU CAN'T
FIND A PARTY,
YOU THROW ONE

NOTHING
COMPARES
TO HAVANA



www.havana-club.com

www.apolafste.ypefthina.eneap.gr

Απολαύστε υπεύθυνα

SAMPLER



Σπύρος Παλούκης
Ιδιόμορφη περίπτωση πολυταξιδεμένου και αναγεννησιακού ανθρώπου-καλλιτέχνη. Από τους καταρράκτες της Έδεσσας στην Αμβέρσα, το Βερολίνο, τη Θεσσαλονίκη, τις Βρυξέλλες και τον κόσμο. Φωτογράφος, συγγραφέας, ιδιοκτήτης των εκδόσεων Fata Morgana-Μαγικό Κουτί, ενδιαφέρεται για εικόνες και λέξεις, εξερευνήσεις, περιηγήσεις και μια εναλλακτική μορφή ζωής που όλοι την ονειρεύονται, αλλά λίγοι την κάνουν πράξη. Ο Σπύρος ανήκει στη δεύτερη εκλεκτή μειοψηφία.



Σοφία Αγγελίδου
Ήταν ο πράκτορας που ψάχναμε ως περιοδικό για να συνδεθούμε με το νέο ελληνικό σινεμά. Ανέλαβε την αποστολή της με τεράστια επιτυχία και εξ ου από τις σελίδες μας και με την υπογραφή της παρέλασαν από Λάνθιμο έως «Homeland» και από Οικονομίδη έως «Attenberg». Σπούδασε στο Πάντειο και στο Birkberck University of London, αγαπά PJ Harvey και «Sex and the City», αλλά δύο χρόνια τώρα δεν έχει μάτια για άλλον πέρα από τον Φώτη.



Στέλιος Βακαλούδης
Ως Goldfinger Recordings μιζέριαζε στη Θεσσαλονίκη προσπαθώντας να αποδείξει ότι υπάρχει και μια άλλη μουσική πέρα από τα lounge και τα house με θέα τον Θερμαϊκό. Μέχρι που είδε και αποείδε, και ανέβασε κορμί και home studio και όργανα και ψυχή στο Βερολίνο, από όπου κάθε μήνα στέλνει ανταποκρίσεις. Του αρέσει η underground περιήγηση, οι θλίψεις, τα σκοτάδια, αλλά και ο ήλιος, που άμα σηκωθεί πάνω από το Tiergarten τον μεταμορφώνει σε λαγωνικό που ψάχνει να βρει το τέλειο κορίτσι.



Ani Jo
Ξεκίνησε να φωτογραφίζει για το SOUL ως μαθήτρια στη Θεσσαλονίκη, αλλά μια μέρα πήρε τρένο και κάμερες και κατέβηκε για σπουδές στα ΤΕΙ Φωτογραφίας της Αθήνας. Είναι η πιο μικρή ηλικιακά συνεργάτις του περιοδικού, χειρίζεται άριστα το Photoshop και την τεχνολογία, ζωγραφίζει, σκηνοθετεί και διαλέγει πάντα απίστευτα locations για να φωτογραφίσει τους ήρωές της. Είναι ντροπαλή, μικροκαμωμένη, πίνει αναψυκτικά, αν και ορκίζεται πως άρχισε πού και πού να ζεσταίνεται με βότκα, αλλά μην τη βλέπεις έτσι. Κατά βάθος, είναι μια τεράστια προσωπικότητα!



14
ΣΚΙΣΕ ΜΕ Ν' ΑΛΛΑΞΩ RAFTING
Οι φυλές που παίρνουν τα βουνά και τα ποτάμια.



18
STREAMING
Καλωδιώσου με τα καλύτερα της άνοιξης σε μουσική, τέχνη, σινεμά, βιβλίο και TV.



28
KATE WINSLET
Αυτή, το «Carnage» κι ο Πολάνσκι.



38
ART IS HARD
Οι νέοι καλλιτέχνες μίλησαν.



ΕΝΑ ΙΡΛΑΝΔΙΚΟ WHISKEY ΞΕΡΕΙ ΤΙ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΝΑ ΠΑΛΕΥΕΙΣ ΜΕ ΤΑ ΚΥΜΑΤΑ ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΙΣ ΚΑΤΙ ΜΕΓΑΛΟ.



Όταν ο John Jameson εγκατέλειψε την οικογενειακή επιχείρηση, με σκοπό να δημιουργήσει τη δική του, κάποιοι μπορεί να σκέφτηκαν ότι πρόδωσε την οικογένειά του. Στην πραγματικότητα όμως, συνέβη το αντίθετο: **έμεινε πιστός στο motto της «Χωρίς φόβο».** Αυτή η φράση, μεταφρασμένη από το λατινικό «Sine metu», ήταν το έμβλημα της οικογένειας Jameson που της αποδόθηκε τιμητικά το 1500, όταν κυνηγούσε πειρατές στη Βόρεια Θάλασσα.

Προχωρώντας, λοιπόν, «Χωρίς φόβο», το 1780 έκανε το όνειρό του πραγματικότητα. **Δημιούργησε το αποστακτήριό του, και μάλιστα στο Δουβλίνο,** όταν εκεί μεσουρανούσαν τα μεγαλύτερα αποστακτήρια whiskey. Τώρα πια είχε κάνει ο ίδιος έμβλημα το «Sine metu», το οποίο υπάρχει μέχρι και σήμερα σε κάθε μπουκάλι Jameson.

Η ικανότητα να αγωνίζεται και να πετυχαίνει τους στόχους του, ήταν στο DNA του. Το μόνο που έμενε ήταν να το αποδείξει. **Φρόντισε, λοιπόν, να προμηθευτεί τις καλύτερες τοπικές πρώτες ύλες,** αδιαφορώντας για το υψηλό κόστος, προκειμένου να δημιουργήσει ένα whiskey υψηλής ποιότητας. Συγχρόνως, **επέλεξε να συγκεντρώσει την παραγωγή του νέου whiskey σε ένα και μόνο αποστακτήριο,** έτσι ώστε να έχει τον πλήρη έλεγχο της όλης διαδικασίας.

Σύντομα, το Jameson έγινε το No.1 ιρλανδικό whiskey σε όλο τον κόσμο. Ο δημιουργός του ήξερε πια ότι είχε κάνει τις σωστές κινήσεις και ότι η απόφασή του να τολμήσει ήταν η πιο σωστή της ζωής του. **Και αν σήμερα τον ρωτούσαμε για τον φόβο, μάλλον θα απαντούσε: «Δεν τον έχω δει».**

TRIPLE DISTILLED. TWICE AS SMOOTH.

JOHN JAMESON & SON LIMITED JJ&S

JAMESON
IRISH WHISKEY



42
ΜΑΚΗΣ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
Το cover boy αυτού του μήνα είναι ηθοποιάρα!



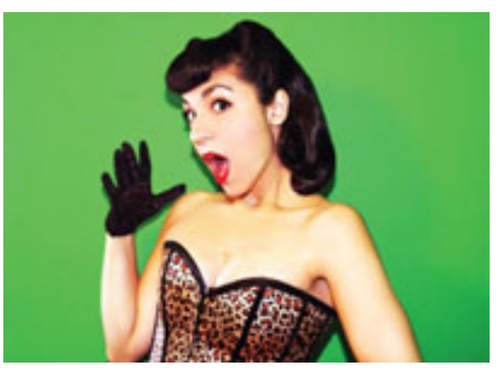
46
CALENDARIO PIRELLI
Ασπρόμαυρες θεές.



52
RATTLE PROXY
Μουσικάρες από Αθήνα.



54
ΖΥΡΑΝΝΑ ΖΑΤΕΛΗ
Ηδονή μέχρι τον κρόταφο, είναι το καινούργιο της βιβλίο.



56
ΘΕSOULONIKH
This is the new Zen!

66
ΣΩΤΗ GOES NY
Ανταπόκριση από Μεγάλο Μήλο.





68
SMILEY ΕΜΠΙΣΤΕΥΤΙΚΟ
Ο Γκάρι Όλντμαν ενσαρκώνει έναν μυθικό χαρακτήρα του Τζον Λε Καρέ.

70
MAKE SOUL, NOT ART
Οκτώ καλλιτέχνες φτιάχνουν τέχνη με τις σελίδες μας.



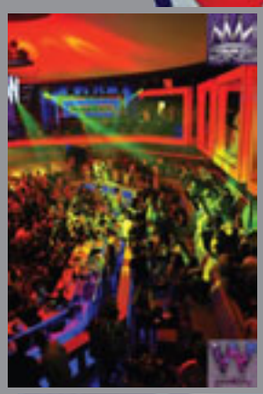
78
ΕΛΕΝΗ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ
Η ψυχή του χώρου Οξυγόνο.



80
FOUAD ELKOURI
Ένας ασπρόμαυρος θρύλος στον βορρά.

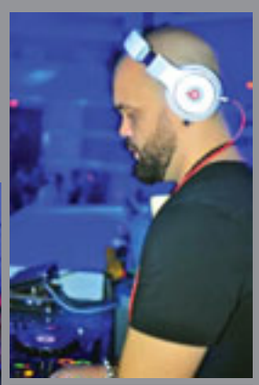
adidas Originals Golden Hall, Λ. Κηφισίας 37Α, 210 6837 837 **attr@ttivo (A.L.E., Ditcher, J.C. Rags)** 210 2853 813 **Calin A.E. (Calzedonia, Intimissimi)** Κάλβου 2 και Παλαιολόγου, Χαλάνδρι, 210 6840 005, www.calzedonia.gr **Diesel Hellas** Συγγρού 6, 210 6021 900 **Erifilli Nikolopoulou Ερμού & Αθηνάς 7** 210 9829 634 **Folli Follie Group (Converse, Gas, Harley, G-Star Raw)** Ηφαίστου 49, Κορωπί, 210 9119 000 **Freddy Store** Golden Hall, 210 6838 539 **Frida Karadima showroom** Διομ. Κυριακού 16 και Δροσίνη, Κηφισιά, 210 6231956 **Hummel** 210 9969 701, 210 9947 150 **Lena Katsanidou** Λουκιανού 21, 210 7223 923 **Luxottica Hellas** 210 6669 300 **Mi-Ro Boutique** Αξαρλιάν 3-5, 210 3318 079 **Nike Hellas** 210 9464 400 **notosgalleries (Lacoste, Denim & Supply Ralph Lauren)** Αθήνα: Αιόλου 99, Πειραιάς: Ηρ. Πολυτεχνείου 35, Θεσσαλονίκη: Στοά Χιρς, Τσιμισκή 24 & Μητροπόλεως 31 **Preview** Πατρ. Ιωακείμ 19, 210 7224 731 **Prime Timers** Λαμίας 6 & Κων/πόλεως, Ταύρος, 210 5765 920 **Puma Hellas** Κολωνάκι: Κανάρη 17 & Σόλωνος, 210 3610 516, Περιστέρι: Λεωφόρος Κηφισσού 86-88, 210 5758 450, Μαρούσι: Κηφισίας & Σπύρου Λούη, 210 6837 802, Τούμπα: Μικράς Ασίας 1, 2310 915 840, Μοναστηράκι **Reebok** 210 8930 869 **Swatch Group Greece** 210 9565 656 **VF Hellas (Lee, Wrangler, Jansport)** 210 3449 300

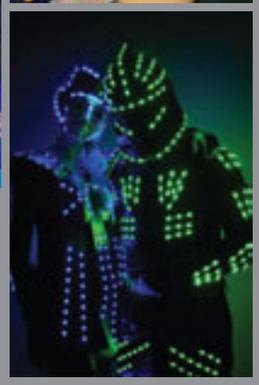












MAKE ME KING

SHOW ME LOVE

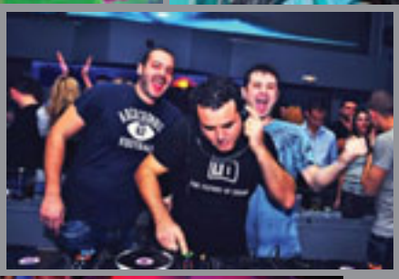


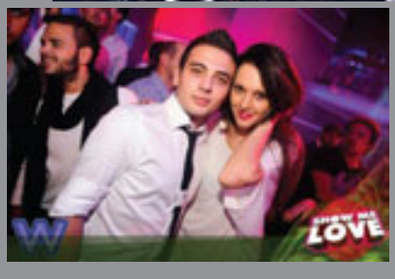
W FOR WOW WEEK











W

MUSIC IS THE ANSWER

W

NIGHT CLUB
THESSALONIKI

Ανέβηκε στη Θεσσαλονίκη, σηκώνει όλη την πόλη στο πόδι και κάθε νύχτα που στήνει είναι μια wow κατάσταση, μια feel good γιορτή. Το μενού του W είναι η πιο party break συνέλευση όλων των τρελόπαιδων του βορρά. Τις τελευταίες εβδομάδες, τα vibes του new entry στον club χάρτη της Θεσσαλονίκης έγιναν η πυξίδα διασκέδασης για κάθε κορίτσι και αγόρι που επιζητά το ξέφρενο fun, τη mainstream ιδέα στην έξοδο, τα πάρτι που δε σταματούν σχεδόν ποτέ. Όποια βραδιά και αν βρεθείς στο W, θα νιώσεις το floor να δονείται από το groove των dexx του και θα καταλάβεις για τα καλά γιατί έγινε το talk of the town αστραπιαία.

Τρία διαφορετικά θεματικά πάρτι, τρεις διαφορετικές νύχτες, τρεις ευχές για να διώξεις τη ρουτίνα της εβδομάδας. Οι Πέμπτες στο W Club είναι βασιλικές, αφού το Make Me King πάρτι φοράει επάξια το στέμμα του πιο fabulous event στην πόλη και με r'n'b σκήπτρα δοξάζει στον αυτοκρατορικό χώρο του πριγκίπισσες και πριγκιπόπουλα από κάθε γειτονιά. Αποφεύγοντας τα τετριμμένα, ο DJ Silence παρέα με τον DJ The Man και την DJ Lane φιλοξενούν στα μικρόφωνα mc's, χαρίζουν το tempo στο πλήθος και δε χαρίζονται στην κονσόλα, αφού το βαρύ βιογραφικό τους εγγυάται ηδονικές στιγμές στα αφτιά και τον χορό. Τα b-boys και οι χορεύτριες εκεί, εσύ στον ρυθμό του, το glamour στο επίκεντρο.

Θέλει μόνο αγάπη; Η Παρασκευή και το Show Me Love φλερτάρουν την εβδομάδα με τους ήχους των Johnny Gerontakis, Sp Sakkatos και Chris Child σε ένα πάρτι που έχει περιοδεύσει κάθε αξιόλογο club εντός και εκτός της χώρας. Μια σύζευξη house και r'n'b ήχων, πολλά happenings, κέφι που τείνει στο άπειρο. Προσθέστε τα extreme visuals, και έχετε την οπτικοακουστική εμπειρία που κάνει την περιοχή των Σφαγείων να σπάει καρδιές.

Το W αγαπάει τη μουσική και, αν αναρωτιέσαι πώς είναι τα Σάββατα, Music Is The Answer. Αντώνης Δημητριάδης, Άκης Σημιντιρίδης και Pistol επιμελούνται με πολυσυλλεκτική έμπνευση το soundtrack του W, τα χέρια ψηλά, τα χαμόγελα πελώρια, οι clubbers σε πελάγη ευτυχίας. W, W και πάλι W, όπως W Wow Weeks.

Φρίξου 3, Περιοχή Σφαγεία, Τ: 2310 525 525

advertorial

SEND SPACE

This space is your space! Στείλε μας τις λέξεις και τις εικόνες σου, στείλε μας την παρέα σου, στείλε μας τη ζωή σου παρέα με το περιοδικό. Θα σε δεις.



ΜΕΓΑΛΕΣ ΠΡΟΣΔΟΚΙΕΣ
Ας θέσουμε ως στόχο το νέο έτος να είμαστε καλοί άνθρωποι, να κάνουμε καλές πράξεις και να μην ξαναφορέσουμε τα διαβολικά φτερά μας, γιατί ερωτώ: What SOUL are you going to παραδώσεις, μωρή;
ManosAnimalKamakaris, facebook



OH DEAR!
...you grrrr my SOUL!
Dora Gaar, facebook



ΕΙΣΑΙ ΣΙΓΟΥΡΟΣ, ΤΕΚΝΟΝ ΜΟΥ;
Καλησπεεεέρα, SOUL, καλησπέρα στο πιο όμορφο περιοδικό! Μόλις σήμερα πήρα στα χέρια μου το καινούργιο SOUL με εξώφυλλο την Τζένη Θεωνά! Για την Τζένη θα έδινα και την ψυχή μου, όχι όμως το SOUL μου :P αχαχαχα! Καλή χρονιά, SOUL!
Αλέξανδρος Σδουκόπουλος, mail



ΤΟ ΜΗ ΧΟΙΡΟΝ ΒΕΛΤΙΣΤΟΝ
Καλή χρονιά από Βουδαπέστη!
Σάκης Γιούμπασης, mail



LOOK, MUM, NO HEAD
Walking down the SOUL street...
βα φω, facebook



ΟΝΕΙΡΕΥΤΗΚΑ ΤΗ ΜΕΛΒΟΥΡΝΗ
Το SOUL ταξιδεύει στο Mornington Penisnula της Μελβούρνης. Εκτός από υπέροχα κρασιά, πανέμορφες παραλίες, τώρα έχει και SOUL!
Marianthi Xatzidimitriou, facebook

WAKE ME UP BEFORE YOU GO GO
All day, all night κολλημένη στο SOUL.
Vasilia P. Parker, facebook





Ο ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΗΡΕ ΤΟ ΟΠΛΟ ΤΟΥ
Καλησπέρα σας! Το όνομά μου είναι Άννα κι αυτός είναι ο Γιώργος, ο οποίος το μόνο που μου ζήτησε να του φέρω σήμερα στο πρώτο του επισκεπτήριο είναι το SOUL με την αγαπημένη του αυτή την εποχή Τζένη Θεωνά! Please please, publish it, θα χαρεί τόσο πολύ! Δώστε χαρά στο φανταράκι μας! P.S. No need to mention ότι δεν έχουμε χάσει ούτε ένα τεύχος κι ότι έχουμε συλλογή σπίτι!
Άννα Μωϋσίδου, mail



ΚΡΑΤΑ ΤΟ ΑΛΗΘΙΝΟ!
Φέτος στολίσαμε... our SOUL!!! Happy New Year στο καλύτερο περιοδικό ever!!!
Ellie Polemis Selbessis, facebook

TRANSFORMATIONS
Ευχές για μια καλή χρόνια από την Αθήνα!
Δ., mail



FASTEN YOUR SOULBELTS
Επιστρέφοντας από Αθήνα στη Θεσσαλονίκη, 7:30 το πρωί και ο ήλιος ανατέλλει!
Virginia Koubouzi, mail





ΟΝΟ/ΝΥΜΟ: Νίκος Πασχαλίδης
BAR: On the Road, Λεωφ. Νίκης 51, Θεσ/νίκη
ΑΓΑΠΗΜΕΝΟ ΜΕΡΟΣ: Σκόπελος
ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ ΣΥΝΗΘΕΙΑ: Να βλέπω ποδόσφαιρο με τους φίλους μου.
ΜΟΤΤΟ: «ΠΑΟΚ να 'σαι και μη φοβάσαι»







THE COOLEST BARTENDERS

Του αρέσει να ντύνεται απλά, με φούτερ και jeans, να πίνει το whiskey του σκέτο με 2-3 παγάκια, να τρώει -αν γίνεται- κάθε μέρα ζυμαρικά και να κάνει διακοπές σε ένα νησί με πολύ ήλιο, όπου θα κυκλοφορεί όλη μέρα με το μαγιό. Ο bartender τού On the Road, Νίκος Πασχαλίδης, θεωρεί ότι η ευτυχία είναι στιγμές, οπότε κοιτάζει να ρουφήξει αυτό που του προσφέρει η καθημερινότητα μέχρι και την τελευταία γουλιά.

Το On the Road απευθύνεται σε αυτούς που ακούν κυρίως rock, jazz ή latin μουσική. Αποφεύγουμε τα κομμάτια με υπερβολικά πολλή ηλεκτρονική επεξεργασία.

Ποτέ δεν έχω αρνηθεί να φτιάξω κάποια παραγγελία αλλά, από μέσα μου, συνήθως, αναρωτιέμαι πως γίνεται να πίνει κανείς κάτι τόσο περίεργο όσο αυτό που μου ζητάει.

Προσπάθησα να φτιάξω ένα cocktail στο οποίο η ιδιαίτερη γεύση τού Jameson θα ξεχώριζε και θα διατηρούσε τη μοναδικότητά της. Εγώ, ωστόσο, ανήκω σε αυτούς που προτιμούν το whiskey στην ατόφια του γεύση: σκέτο με 2-3 παγάκια.

Ένα πράγμα που λέω συχνά είναι: «Απαίτησε πολλά από τον εαυτό σου και περίμενε λίγα από τους άλλους».

Απόλυτη ευτυχία δε θεωρώ ότι υπάρχει -μόνο ευτυχισμένες στιγμές. Ζηλεύω -με την καλή έννοια- όχι τη δόξα ή το χρήμα, αλλά εκείνους που κάνουν πραγματικά αυτό που θέλουν.

Αγαπημένος μου ήρωας είναι ο Sport Billy με το «θαυματουργό» του βαλιτσάκι.

Υπομονετικός, σαρκαστικός, ιδιότροπος: αυτός είμαι με τρεις λέξεις.

Προτιμώ τα DVD από το σινεμά και η αγαπημένη μου ταινία είναι το "Scarface" με τον Αλ Πατσίνο.

Αποφεύγω να είμαι αυτό που λένε "trendy". Στο μπαρ φοράω κυρίως πουκάμισα ή T-shirt και εκτός δουλειάς προτιμώ ακόμα πιο απλό ντύσιμο, όπως φούτερ και jeans.

Θα μπορούσα να τρώω κάθε μέρα ζυμαρικά!

Αν υπήρχε μηχανή τού χρόνου θα ήθελα να γυρνούσα στην αρχαία Ελλάδα για να ακούσω τις διδασκαλίες του Σωκράτη.

MAPLE JAMESON



ΥΛΙΚΑ
50 ml Jameson, 15 ml σιρόπι σφενδάμου, 15 ml χυμός λεμόνι, Orange zest

ΓΑΡΝΙΤΟΥΡΑ
Emerald palm (φύλλο σφενδάμου)

ΕΚΤΕΛΕΣΗ
Βάζουμε όλα τα υλικά στο Boston Glass με αρκετό πάγο και τα χτυπάμε καλά. Το σερβίρουμε σε παγωμένο ποτήρι martini και πιέζουμε ελαφρά τη φλούδα πορτοκαλιού πάνω από το cocktail, ώστε να αρωματιστεί. Στη συνέχεια, δένουμε το πλαϊνό τού ποτηριού με ένα φύλλο emerald palm για να το διακοσμήσουμε.

Skiσε με να αλλάξω Rafting!

Παίρνουν τις πλαγιές και τα ποτάμια, τσουλάν στις πούδρες, τεστάρουν αδρεναλίνη, καταλαμβάνουν χιονοδρομικά, κάμπους, βουνά, ραχούλες. Τα παιδιά των χειμωνιάτικων extreme sports του σαββατοκύριακου τη Δευτέρα μας ζαλίζουν με τα κατορθώματά τους. Ευκαιρία μα τους μάθεις και από την καλή!

Κείμενο, Εικονογράφηση **Γιώργος Μπάκας**



Σωσιβιάδης Ραφτόπουλος

Ράφτινγκ, κανόε, καγιάκ, ιππασία, πεζοπορία, αλεξίπτωτο πλαγιάς, αναρρίχηση, ποδηλασία, τα κάνει όλα και δε συμφέρει. Καθόλου. Οικονομικά. Anyway. Μάλλον του περισσεύουν. Το μεγαλύτερο μυστήριο με τον Σωσιβιάδη Ραφτόπουλο είναι πως δεν ξέρεις αν ασχολείται με όλα αυτά τα σπορ επειδή πρόκειται για μια δραστήρια, ζωντανή και ενδιαφέρουσα προσωπικότητα ή αν πρόκειται για κάποιον μοναχικό, θανατηφόρα βαρετό τύπο, με χρόνια κατάθλιψη που κάνει ό,τι μπορεί για να αποφύγει τη σκανδάλη ή το σάλτο από την ταράτσα. Όπως και να 'χει, βρίσκει τον χρόνο και τα λεφτά για να ταξιδέψει με παρέα, με κάποιο γκρουπ ή έστω μόνος του στην Τζουμέρκα, στα Γρεβενά ή στον Λούσιο (όταν έχει πολύ ήλιο λέγεται Lucio Dalla) και να καταπιαστεί με τα αγαπημένα του αθλήματα. Όπως και να 'χει (No2), ο Σωσιβιάδης έχει να σου διηγηθεί αμέτρητες ιστορίες από την εμπειρία του στη φύση ξεκινώντας με φράσεις, όπως «Εκεί που καθόμασταν...», «Έβρεχε όλη μέρα και...», «Πού να φανταζόμασταν...», «Ξαφνικά άρχισε να...». Αν είσαι φίλος του, ίσως σου φέρει σουβενίρ ένα βατράχι, μια πέτρα ή κανένα magic mushroom! Αν είσαι εχθρός του, το πιθανότερο να σου φέρει ένα δηλητηριώδες mushroom.

Τρελολίτα Τσιφτετέλη

Αν ξεφυλλίσεις το φωτογραφικό της άλμπουμ, δε θα βρεις πουθενά να φιγουράρει με φόντο κάποιο χιονισμένο ειδυλλιακό τοπίο, παρά μόνο σε νυχτερινά μπαρ, κλαμπ ή ταβέρνες. Η Τρελολίτα δεν αισθάνεται την παραμικρή διαφορά του να βρίσκεσαι σε κάποιο χιονοδρομικό κέντρο ένα κρύο πρωινό του Γενάρη ή να βρίσκεσαι στον Πάνο Κιάμο Σάββατο ξημερώματα. Σκοπός ζωής γι' αυτήν είναι να διασκεδάζει με όλη την ψυχή της σαν να μην υπάρχει αύριο ή, έστω, άνθρωποι τριγύρω που να θέλουν να την πνίξουν, και να ξεσηκώνει όλη την παρέα χορεύοντας τσιφτετέλια πάνω στα τραπέζια, στις καρέκλες ή στο μπαρ του σαλέ, σκούζοντας «Πω πω, μην είστε ξενέρωτοι!», «Έλα να ανάβει το κέφι!», «Να καούν τα χιόνια!». Τρεις γουλιές ούζο, τσίπουρο ή ρακόμελο αρκούν για να της υπενθυμίσουν τη λαϊκή της προέλευση και να ξυπνήσουν τη νυμφομανή της φύση. Ο πρώτος επαρχιώτης κάγκουρας εκ Βέροιας (Καϊμακτσαλάν) ή εκ Γρεβενών (Βασιλίτσα) που θα την εντυπωσιάσει με τις φιγούρες του στο snowmobile, θα έχει την ευκαιρία να δοκιμάσει τη σεξουαλική της πείρα, στις τουαλέτες, στις αποθήκες ή σε κάποιο κοντινό resort.





Χειμών Χειμωνέτος

«Καικαλάδες και ποζέρια είναι. Ακολουθούν το τρεντ της εποχής για να το παίζουν γκρουβάτοι και να πουλάνε σταϊλίκι και ωραιάδα», δήλωσε ένας καλός φίλος που κάνει snowboard δεκαετίες, όταν ρώτησα τη γνώμη του. Ανεξάρτητα εάν ο Χειμών υπερασπίζεται πως το snowboard είναι γι' αυτόν τρόπος ζωής και σε αφήνει να αναρωτιέσαι πώς ζει τους υπόλοιπους εννιά μήνες, βαθιά μέσα του γνωρίζει πως αυτοσκοπός του είναι ο εντυπωσιασμός και η διαφορετικότητα, συνυφασμένη πάντοτε με ερωτικές επιδιώξεις. Γόνος πλούσιας οικογένειας με παθολογική αγάπη στις ακριβές μάρκες, μακριά από τον όρο hardcoresnowboarder και με ό,τι μουσικές προτιμήσεις (κυρίως ηλεκτρονικές) θα μπορούσαν να προσδιορίσουν ένα άτομο ως ψαγμένο. Θεωρεί τον εαυτό του «αλήτη του χιονιού», πως αυτό που κάνει είναι πιο extreme και από το να ταΐζεις κροκόδειλο στο στόμα και, όταν κατεβαίνει μαστουρωμένος τις πλαγιές, η αυτοπεποίθησή του αγγίζει την ψυχολογία πρωταθλητή στους χειμερινούς του Βανκούβερ. Αξιοσημείωτη είναι και η κόντρα του με τους σκιέρ. Τρέφει μένος εναντίον όλων αυτών των φλώρων που του χαλάνε την πούδρα με τα γελοία τους πέδιλα και εύχεται να είχε ο μπαμπάς ακόμα περισσότερα λεφτά να κλείνει ρεζερβέ τις πίστες της Βασιλίτσας ή έστω του Μπάνσκο μόνο για πάρτη του.

Πίπεν Σταρλούμπας

Ο χειμώνας είναι η αγαπημένη του εποχή. Κρύο χιούμορ, κρύα ανέκδοτα, κρύες ατάκες. Ο Πίπεν Σταρλούμπας βρίσκεται πάντα στην πρώτη γραμμή της χαλαρής ενημέρωσης για να σου δώσει ανταπόκριση από τα χιονοδρομικά κέντρα και από ορεινές περιοχές, όπου δραπετεύουν οι σκασμένοι αστοί. Με την κατάλληλη αμφίεση και με την ακατάλληλη αδιακρισία, χώνεται σε παρέες σκιέρ ή σε πελάτες του σαλέ εν γένει (κατά προτίμηση, ζουμερά θηλυκά τύπου Τρελολίτα) και τσιρίζει «Περνάμε καλά εδώ πάνω;», «Έχεις ξανάρθει στα 3-5 Πηγάδια;», «Ξες σκι καλό;». Είναι γνωστό τοις πάσι πως ο Πίπεν έγινε δημοσιογράφος από σπόντα, όπως ο Παπαγεωργόπουλος δήμαρχος, ο Κουλούρης υπουργός και η Μακρυπούλια ηθοποιός. Αυτό του επιτρέπει να αψηφά την επαγγελματική δεοντολογία, να πίνει σαν νερόφιδο και να κάνει καραγκιοζιλίκια on camera, αφήνοντάς σου ένα μεγάλο ερωτηματικό. Είναι καραγκιόζης ή έχει πιει απλώς τον κώλο του; Αφού αποσπάσει δηλώσεις άσημων θαμώνων με πλούσια μπούστα και ψάξει εξονυχιστικά όλο το χιονοδρομικό κέντρο, μπας και ανακαλύψει την Κατερίνα Παπουτσάκη με το/τα νέο/α της αμόρε, πιάνει πίστα και αρχίζει το σόου. Προσπαθεί να κάνει ανεπιτυχώς σκι, έλκηθρο, σνόουμπορντ και ό,τι άλλο μπορεί να προκαλέσει γέλιο σε ένα πεντάχρονο.





Κρυόλαος Αρρωστίδης

Αν τον δεις από μακριά, θα τον περάσεις για αστροναύτη της NASA, αφού με τα ρούχα του ντύνονται για πλάκα τρεις σκιέρ. Αν τον δεις από κοντά, θα αναρωτηθείς γιατί επιτρέπει στον εαυτό του να υφίσταται τέτοιο μαρτύριο. Ο Κρυόλαος μισεί τον χειμώνα, το κρύο και οτιδήποτε του φέρνει στο μυαλό θερμόμετρο, κομπρέσες και βιξ. Όσο όμως ασθενής είναι η σάρκα, άλλο τόσο ασθενής είναι και η αντίστασή του σε προτάσεις της παρέας ή της κοπέλας του για μια εξόρμηση στα χιονοδρομικά κέντρα της χώρας. Ως εκ τούτου, εξοπλίζεται διά παν ενδεχόμενον με τα απαραίτητα αξεσουάρ, όπως αντηλιακές και ενυδατικές κρέμες, Panadol extra, χαρτομάντιλα, αντιμικροβιακά, αντισηπτικά, γάζες και επιθέματα. Πέρα από την εκκεντρική του όψη, η προσέγγιση του Κρυόλαου σε κάποιον διάλογο είναι σχεδόν αδύνατη, αφού επικοινωνεί μονάχα με ξεσπάσματα βήχα, ρουφώντας τις μύξες του ανά δύο δευτερόλεπτα και, όταν εν τέλει βρει το κουράγιο να μιλήσει, θα το κάνει λαχανιασμένα και θα ανεβοκατεβάζει το κασκόλ στις παύσεις. Όσο και να μην το πιστεύεις, ο Κρυόλαος το καλοκαίρι γίνεται άλλος άνθρωπος. Έχει κέφι, ζωντάνια, διασκεδάζει στα μπιτσόμπαρα και μόνο μια κρύα θάλασσα είναι ικανή να του ξυπνήσει μνήμες χειμώνα.



Μιλένα Βλακόφ-σκι

Ό,τι είναι το ποδόσφαιρο για τον Κώστα Καραμανλή, είναι το σκι για τη Μιλένα Βλακόφ-σκι. Ένα ξένο άθλημα που, αν θέλεις να κάνεις το κομμάτι σου, πρέπει να υπολογίζεις την πιθανότητα να καταλήξεις στο νοσοκομείο με κατάγματα, θλάσεις και μυϊκές ρήξεις. «Μπρος στα κάλλη, τι είναι ο πόνος», που λένε και οι Τσετσένοι αυτονομιστές. Αν θέλεις να μοστράρεις το καινούργιο σου ελβετικό πουλόβερ, να κάνεις ηλιοθεραπεία, να αναζητήσεις κανένα ματσό κελεπούρι και να διηγείσαι στην παρέα από τη Βαλαωρίτου extreme περιπέτειες από το Σουκού, επιβάλλεται η ενασχόληση με το είδος. Η Μιλένα Βλακόφ-σκι μπορεί να μην είναι τακτική επισκέπτρια χιονοδρομικών κέντρων, αλλά, όταν πηγαίνει, φροντίζει να το μάθει όλη η υφήλιος με σχόλια στο facebook, όπως «Καϊμακτσαλάν, σου 'ρχομαι!», «Ελπίζω να μη μας τα χαλάσει ο καιρός», «Αύριο βουνό! Γιούπι!». Ξεκινάει πρωί πρωί με παρέα ομοάσχετων σκιέρ, φορώντας τις τελευταίες της ενδυματολογικές αγορές και, αφού φτάσει στο κέντρο, βάζει τα πέδιλα και ετοιμάζεται για μια αυτιστική επίδειξη σε γλιστερό έδαφος. Διαγράφει όλες τις θέσεις όπου μπορούν να διασταυρωθούν δύο πέδιλα σχηματίζοντας το γράμμα «Χ» και, αφού περάσει μισή ώρα χωρίς να έχει διανύσει πάνω από δέκα μέτρα, απλώνει την κορμάρα της στην ξαπλώστρα και νιώθει σαν τη θηλυκή εκδοχή του Μαρκ Ζιραρντέλι έπειτα από ένα εξοντωτικό σλάλομ.

COLORS
ROOMS & APARTMENTS

Η διαμονή σας στην Θεσσαλονίκη.
Ελάτε για μία ξενάγηση!

+ ΜΕΓΑΛΑ δωμάτια και design διαμερίσματα (30-45 τ.μ)
+ Δωρεάν wi-fi και ταινίες
+ Έξυπνα add-ons (μηχανή Espresso, μασάζ, Wii κ.α)
+ Mp3 dock players στα δωμάτια

Βαλαωρίτου 21 | **τ.** 2310 50 22 80 | **e.** info@colors.com.gr
www.colors.com.gr



STREAM-ING

Ροή εικόνας, πληροφορίας και food for thought για τον Μάρτιο.
Των Δημήτρη Καραθάνου, Βάγιας Ματζάρογλου, Δημήτρη Αθανασιάδη, Δημήτρη Τζινούδη









Lana Del Rey: Λάγνα Del Rey!

Πρωτοεμφανίστηκε στο ίντερνετ πέρυσι, με ένα φαινομενικά ερασιτεχνικό κλιπ του «Video Games», που έσπασε τα κοντέρ του YouTube. Έχοντας ξεπεράσει τις 20 εκατομμύρια θεάσεις, συνέχισε με το «Blue Jeans», το οποίο έφτασε γρήγορα τα 6 εκατομμύρια χτυπήματα, βοήθησε να ξεπουληθούν όλες οι επικείμενες συναυλίες και της έδωσε ένα - δυο σημαντικά βραβεία στις κατηγορίες τις σχετικές με το next big thing. Και τώρα έχει πλέον ένα ντεμπούτο στην αγορά, το «Born To Die», για να χτίσει πάνω σε όλο αυτό το hype. Είναι καλή; Είναι καλλίφωνη, όμορφη σαν ουρί του Παραδείσου και διαθέτει εξαιρετική αίσθηση του στιλ, ιδιαίτερα σε μια χρονιά σαν αυτή, που το pulp επανέρχεται μαζί με την καινούργια ταινία του Ταραντίνο. Και πάνω από όλα, κομίζει στην ποπ την απαραίτητη προστυχιά που τόσο της είχαν στερήσει όλες αυτές οι γλυκούλες, πλην όμως καθώς πρέπει, Florence και Adele.

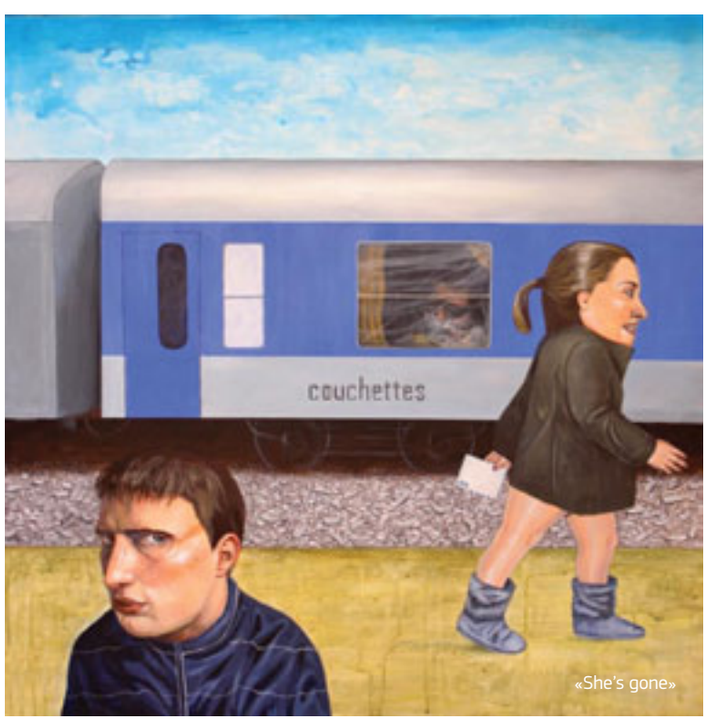
youtube/lanadelrey



«Αναφορά στον ΝΧ»



«Άντί έρωτος»



«She's gone»

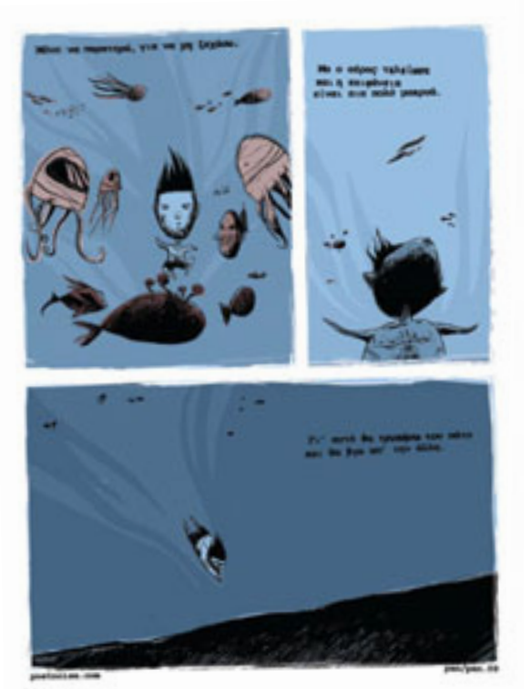


«Refugees»

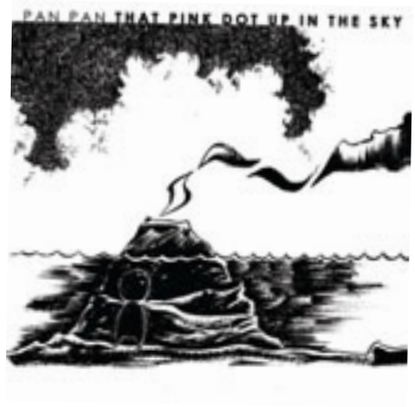
Βασίλης Σελιμάς: Οικογενειακές ιστορίες

Μην μπερδεύεσαι με τη ριάλιτι τηλεκλάψα, γιατί στο καβαλέτο του Βασίλη Σελιμά το υποσυνείδητο είναι σκέτη ζωγραφιά. Οι ζωγραφικές περιπέτειές του ξεκίνησαν στην εφηβεία, αλλά, ακόμα και όταν συμμετείχε σε graffiti κόλπα, προτιμούσε να κρατά πινέλο αντί για σπρέι, για να καταλάβεις. Ο Βασίλης Σελιμάς στα μαθητικά του χρόνια εντυπωσίαζε με τις εικαστικές του επιδόσεις σε θρανία και βιβλία, γλίτωνε όμως τις καθηγητικές κατσάδες αποτυπώνοντας συχνά τις μορφές των διδασκόντων σε αυτά. Το μηχανογραφικό του δελτίο στις εξετάσεις είχε προορισμό τη Σχολή Καλών Τεχνών του Αριστοτελείου Πανεπιστήμιου Θεσσαλονίκης. Σχολή-χάος, εργατοώρες και τριβή με τα χρώματα και το σχέδιο, ελλιπής οργάνωση ίσως και ο λόγος που εγκατέλειψε και τη Θεσσαλονίκη για να εγκατασταθεί στην Αθήνα. «Οι σχολές έχουν πεθάνει πλέον, με ένα κλικ μπορείς να βρεθείς από την Καλιφόρνια των ΗΠΑ στην Τουρκία, είτε σπούδασες είτε είσαι αυτοδίδακτος, αυτό που είναι ζητούμενο είναι η καλή ματιά, το ένστικτο», σημειώνει σήμερα διανύοντας το 28ο έτος της ηλικίας του. Ακρυλικές δημιουργίες σε καμβά αλλά και mixed media, μια διαρκής σπουδή πάνω στην έννοια της οικογένειας, που τον απασχολεί πολύ. Η ζωγραφική του Βασίλη Σελιμά, άκρως ανθρωποκεντρική, αν ήταν πόστερ ταινίας, θα ήταν το «Benny's Videos» του Χάνεκε, αν ήταν εξώφυλλο δίσκου, θα κοσμούσε τις κυκλοφορίες των Sigur Rós. Συμμετέχοντας από το 2006 σε ομαδικές εκθέσεις, τα έργα του έχουν εκτεθεί στη Σερβία και την Κύπρο, ενώ σήμερα συνεργάζεται με τη Thanassis Fryssiras Gallery. Η μοναξιά, η αληθινή φιλία, η φυγή, ιστορίες που αφηγούνται τα παιχνίδια με το υποσυνείδητο είναι αγαπημένες θεματικές του και σε πολλές περιπτώσεις τιτλοδοτούν τα όσα φτιάχνει. «Αυτά που ζούμε τώρα, κάποιοι εικαστικοί τα είχαν πει πιο πριν, απλώς κάποιοι κοιτούσαν περισσότερο αν ταιριάζει το έργο με τον καναπέ τους», σχολιάζει αναφερόμενος στην περιρρέουσα ατμόσφαιρα της κρίσης, πιστεύοντας «πως θα υπάρξει άνθηση δημιουργικότητας, χωρίς αυτό να σημαίνει απαραίτητα καλύτερα έργα. Η ζωγραφική είναι αυτοθεραπεία, ένας σχετικά οικονομικός τρόπος έκφρασης».

www.selimas.com



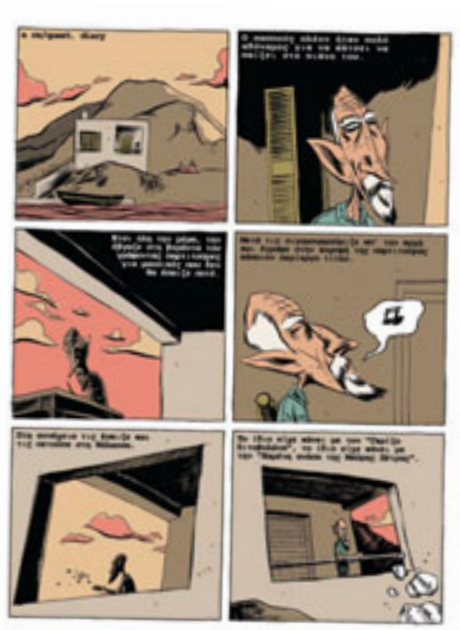












Pan Pan: Τώρα πια ξυπνάω με τον ήλιο

Φωτογραφία Βάλια Φωτίου

Τύχη αγαθή να γνωρίζει κανείς το έργο του πολυσχιδούς Pan Pan. Visuals σε συναυλίες, συναυλίες που δίνει ο ίδιος στην Αθήνα αλλά και σε άλλες πόλεις. Σε κάθε έκφραση μέσω της τέχνης του, όποια και αν είναι αυτή, κοινός παρονομαστής είναι η κομψότητα στην αισθητική του και μια ευγένεια στην ατμόσφαιρα που δημιουργεί. Ευφυής, ατακαδόρος, ετοιμόλογος, βολτάρει στις γειτονιές της Αθήνας συνήθως με τα πόδια, παρατηρεί, φιλτράρει εικόνες και ήχους με ένα πολύ προσωπικό ύφος, δημιουργεί σε πλείστα όσα είδη τέχνης και προβάλλει τα δημιουργήματά του μέσω των sites του και των βιβλιοπωλείων, όπου και μπορεί να συναντήσει κανείς τα comics του. Προχωράει στα 30 του και έχει ήδη κυκλοφορήσει δύο προσωπικούς δίσκους: «Someday Maybe I Won't Mind» τον Σεπτέμβρη του 2010, καθώς και το ολόφρεσκο «That Dod Up In The Sky», που κυκλοφόρησε τον Ιανουάριο του τρέχοντος έτους. Τις μέρες της στρατιωτικής του θητείας, στον ελεύθερό του χρόνο, ο Παναγιώτης με μια παιχνιδομηχανή Nintendo DS και ένα μικρό laptop δημιουργούσε μουσική. Λίγο λιγότερο από 40 λεπτά εξευγενισμένης ambient - electronica, samplάκια όμορφα τακτοποιημένα, δημιουργούν ηχοτοπία που δύσκολα αφήνουν τον υποψιασμένο ακροατή ασυγκίνητο. Ο ήχος του σε σχέση με την προηγούμενή του κυκλοφορία έχει εξελιχθεί, απόρροια της δημιουργικής του συνέπειας, καθώς πλέον έχει κάνει στροφή σε πιο minimal μονοπάτια. Εντυπωτικοί στη μνήμη τίτλοι, το artwork, φυσικά, και είναι δικό του, μια κυκλοφορία που σε όλες τις παραμέτρους της αξίζει να προσεχθεί.

panpanathens.bandcamp.com
postnoise.com



Αλεξάνδρου Σβώλου! Κι όχι εμπιστευτικό, γιατί το ξέρει όλη η πόλη. Πως δηλαδή στο «Pulp» συχνάζουν όλοι! Γιατί, γιατί; Μάθε.

Κείμενο **Δημήτρης Αθανασιάδης** Φωτογραφία **Σάκης Γιούμπασης**

Pulp up the volume!

Ροκ κιθάρες, πανκ κιθάρες, φανκ κιθάρες, κιθάρες, κιθάρες, κιθάρες. Κι όχι μόνο στα dexx, αλλά και στους τοίχους. Η κιθάρα σε όλες τις εκδοχές της, από αυτή των Ramones, που σολάρουν σε μινιατούρα πάνω από τον dj, μέχρι του Τζόνι Κας, που κρέμεται σε μαύρη σημαία, είναι η ιδεολογία, η διακόσμηση αλλά και η ψυχή του «Pulp». Πάμε στις μπίρες τώρα, που είναι πολλές και εκλεκτές, κοντά στην εκατοντάδα, πάμε στα ρούμια, τα ουίσκι και τα λοιπά νυχτερινά αφεψήματα, έχουμε και λέμε... τιμές σοκ. Κοινώς, στο «Pulp» θα ροκάρεις, θα φουλάρεις και δε θα σου βγει ο κούκος απδόνι, αν και απδόνια, είπαμε, πολλά: Τσακ Μπέρι και Red Hot Chili Peppers, Stone Roses και παλιά του Έλβις, μια playlist σκέτη πανδαισία. Διαθέτοντας το αβαντάζ του κέντρου και του αγαπησιάρικου σποτ, που στην μπάρα ή τα τραπέζια του οι πιο ψυχωμένες παρέες της Θεσσαλονίκης βρίσκουν στέκι-καταφύγιο για να περνάνε τον χειμώνα, το «Pulp» δεν είναι τυχαίο πως τιγκάρει με όλες τις μούρες. Ροκαμπίλια και φοιτητές, μπλουζ πότες και downtowners που θέλουν η νύχτα τους να ρολάρει ατμοσφαιρικά. Αν τα κορίτσια του σέρβις μιλούσαν αγγλικά, γερμανικά ή γαλλικά, θα έβαζες στοίχημα πως δεν είσαι στην Αλεξάνδρου Σβώλου, αλλά σε μια γειτονιά στο Λονδίνο, το Βερολίνο ή το Παρίσι. Μιλούν όμως ελληνικά και από το πρωί μάλιστα, όπου «τι θα πάρετε;» σημαίνει καφέδες, εσπρεσάκια, τσάγια και όλα όσα πρέπει για να πάρεις μπρος η μέρα σου. Επίλογος: ο θεός είναι κρυμμένος στα μικρά πράγματα, και το «Pulp», ως μπαρ μικρό, παίζει θεϊκές μουσικές και φτιάχνει άγιες ροκ εν ρολ μέρες και νύχτες για όσους δεν τους κατάπιε το lounge και πάντα από τη Θεσσαλονίκη ζητάνε μουσικάρες και attitude. Στην Αλεξάνδρου Σβώλου, εδώ δηλαδή, θα τα βρεις, θα τα γευτείς και θα τα ακούσεις όλα.

Αλεξάνδρου Σβώλου 8, Τ: 2310 270 830

Θεοδώρα Τζήμου: Χέρια ψηλά!

Φωτογραφία Τάσος Βρεττός

«Μέσα στο αυτοκίνητο είχα το χέρι μου ψηλά έξω από το παράθυρο και ένιωθα σαν super hero. Ένιωσα πως θα ήταν μεγαλύτερη η προσπάθεια που θα έπρεπε να καταβάλω για να ζήσω με το μπράτσο μου κάτω από ό,τι πάνω». Η Θεοδώρα Τζήμου μονολογεί, η Έλενα Πέγκα σκηνοθετεί και μεταφράζει το «My Arm» του άγγλου συγγραφέα Tim Crouch και... «Art is Anything You Can Get Away With». Αμεσότητα σαν intimate performance, αφήγησης ζωής σε πρώτο πρόσωπο, έκθεση-έκθεμα και μια ερώτηση να κατατρέχει την παράσταση και την πλοκή: ποιος είναι ο ρόλος της τέχνης σήμερα; Νεωτερικό, συγκινητικό και πολυταξιδεμένο, καθώς από την Αγγλία που πρωτοπαίχτηκε το 2003 έως και σήμερα το «My Arm» έχει ανέβει σε διάφορα μέρη του κόσμου, το έργο διαπραγματεύεται την ιστορία ενός κοριτσιού που αποφάσισε, όταν ήταν πολύ μικρή, να σηκώσει το χέρι της ψηλά και να το κρατήσει. Τριάντα χρόνια μετά, το κορίτσι με το σηκωμένο χέρι έχει γίνει διάσημο και το χέρι της έργο τέχνης. Από τις 13 Φεβρουαρίου, το Θέατρο του Νέου Κόσμου-Δώμα σε περιμένει Δευτέρες και Τρίτες στις 9.15.





Jameson: Collective, arty edition

Μια εικαστική παρέμβαση σε ένα χαρακτηριστικό μπουκάλι που παραμένει σχεδόν ανέγγιχτο εδώ και 200 χρόνια, μια συλλεκτική φιάλη Jameson Irish whiskey διά χειρός Paul Daly, ένα αποτέλεσμα που σφύζει από ενέργεια. Με πηγή έμπνευσης το «Book of Kells», το πιο ιστορικό βιβλίο της Ιρλανδίας, ο Daly φιλοτεχνεί το αυθεντικό ιρλανδέζικο πνεύμα αναμειγνύοντας σκηνές της παράδοσης με το τώρα της χώρας. Ήρωες της κέλτικης μυθολογίας και κιθάρες, αετοί και μουσικοί, κοσμούν μια συλλεκτική φιάλη που περικλείει μέσα της το No1 ιρλανδέζικο whiskey στον κόσμο, ένα whiskey τριπλής απόσταξης με ιδιαίτερο γλυκόπιοτο χαρακτήρα και ιστορία 232 χρόνων.



Under the Weather: από την Inner Ear

Σπουδαία συλλογή από μια ελληνική εταιρία με άποψη και ατζέντα. Από τις πρώτες δειλές κυκλοφορίες χαμηλότονης συνθετικής προσέγγισης, αλλά υψηλού ερμηνευτικού βελτνεκούς, ώς τα άλμπουμ που κυρίευσαν την εγχώρια ειδησεογραφία (drog_A_tek, Nalysha Green, Kid Flicks), το πατρινό label ξελασπώνει και φέτος τη δισκογραφία, ενώ τώρα ρίχνει στην αγορά ένα μπουκέτο δώδεκα pop anthems, με ονόματα που απευθύνονται τόσο στον ψαγμένο hipster όσο και στον περιστασιακό ακροατή. Jay-Jay Johanson, Erik Ttuffaz με Ed Harcourt, Brett Anderson, Divine Comedy, Motorama, Gonjasufi και άφθονες ακόμη μελωδίες της ευτυχίας, επιλεγμένες από την υπεύθυνη Τύπου της εταιρίας και διακεκριμένο indie kid, Μαρία Παρούση.

inner-ear.gr

ΑΝΑΣΕΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

οξυγόνο για μεγάλους | Ιανουάριος • Φεβρουάριος • Μάρτιος 2012

Σεμινάριο Κατάρτισης Επιμελητών - Διορθωτών Κειμένων
με την Άννα Ιορδανίδου
Έναρξη: 10 Φεβρουαρίου 2012
(60 διδακτικές ώρες)

Σεμινάριο Οπτικοακουστικής Μετάφρασης - Υποτιτλισμού
με την Κατερίνα Γουλέτη
Έναρξη: 1 Φεβρουαρίου 2012
(30 διδακτικές ώρες)

Εργαστήριο δημιουργικής γραφής «Διαβάζοντας λογοτεχνία, γράφοντας λογοτεχνία»
με τον Κώστα Ακρίβο
Έναρξη: 30 Ιανουαρίου 2012
(30 διδακτικές ώρες)

Θεατρικό εργαστήριο για την προσέγγιση της λογοτεχνίας στην Πρωτοβάθμια Εκπαίδευση
με την Άβρα Αυδή
και τη Μελίνα Χατζηγεωργίου
Έναρξη: 6 Φεβρουαρίου 2012
(10 ώρες)

Θεατρικό εργαστήριο για την προσέγγιση της λογοτεχνίας στη Δευτεροβάθμια Εκπαίδευση
με την Άβρα Αυδή
και τη Μελίνα Χατζηγεωργίου
Έναρξη: 30 Ιανουαρίου 2012
(10 ώρες)

Κύκλος βιωματικών σεμιναρίων αφήγησης «Πες μου ένα παραμύθι»
με την Ανθή Θάνου
Σάββατο 4 Φεβρουαρίου, 3 Μαρτίου & 31 Μαρτίου 2012

«Γονιός δε γεννιέσαι, γίνεσαι!»: Μια αλληλώτικη σχολή γονέων
με την Καλλιόπη Εμμανουηλίδου
Πέμπτη 1, 8, 15 & 22 Μαρτίου 2012

Λέσχες ανάγνωσης
- Σύγχρονης Πεζογραφίας, με τον Απόστολο Λυκεσά
- Αστυνομικής Λογοτεχνίας, με τον Δημήτρη Καραθάνο
- Comics, με τον Βασίλη Γκογκτζιλά

οξυγόνο για μικρούς | Ιανουάριος • Φεβρουάριος • Μάρτιος 2012

Σάββατο 21 Ιανουαρίου 2012
Εκδήλωση με αφορμή το βιβλίο Η ΔΥΝΑΜΗ ΜΟΥ
της Κωνσταντίνας Αρμενιάκου
εμψυχώτρια Ρένα Αθανασοπούλου

Σάββατο 28 Ιανουαρίου 2012
«Το Σάββατο της... Αρχαίας Ελλάδας»
με τον Άρη Δημοκίδη

Σάββατο 4 Φεβρουαρίου 2012
Εκδήλωση με αφορμή το βιβλίο ΕΝΑΣ ΑΣΠΡΟΜΑΥΡΟΣ ΖΩΓΡΑΦΟΣ
με τη συγγραφέα Λίνα Μουσιώνη

Σάββατο 11 Φεβρουαρίου 2012
Εκδήλωση με αφορμή το βιβλίο Ο ΒΡΟΜΟΓΟΡΓΟΠΟΔΑΡΟΣ
με τον συγγραφέα Κώστα Μάγο

Σάββατο 18 Φεβρουαρίου 2012
Εκδήλωση με αφορμή το βιβλίο ΜΑ ΠΟΥ ΠΗΓΑΝ ΟΙ ΝΥΧΤΕΡΙΔΕΣ;
με τη συγγραφέα Σύρμω Μιχαήλ

Σάββατο 25 Φεβρουαρίου 2012
«Το Σάββατο του... καρναβαλιού»
με τον Άρη Δημοκίδη

Σάββατο 3, 10 & 17 Μαρτίου 2012
«Μπορείς να παίξεις με ένα ποίημα; Γνωρίζω και μαθαίνω να αγαπώ την ποίηση»
με την Εύα Ιεροπούλου
Εκπαιδευτικό πρόγραμμα για παιδιά 8-12 ετών, με αφορμή την Παγκόσμια Ημέρα Ποίησης (21 Μαρτίου)

Σάββατο 31 Μαρτίου 2012
«Το Σάββατο των... ταξιδιών»
με τον Άρη Δημοκίδη

Για περισσότερες πληροφορίες και εγγραφές επικοινωνήστε με το ΟΞΥΓΟΝΟ

www.oxygono-metaixmio.gr

βιβλία - σεμινάρια - λέσχες ανάγνωσης - εκδηλώσεις για μικρούς και μεγάλους

ολύμπου 81
54631 θεσσαλονίκη
t. 2310 260085
e. info@oxygono-metaixmio.gr
αναζήτησέ μας στα: facebook twitter

ΟΞΥΓΟΝΟ
ΑΠΟ ΤΟ ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ





Forbrydelsen: Serial thriller





Γυμνό ποδοβολητό σε βαθύ, ερεβώδες δάσος, ανάκατα ξανθά μαλλιά, πληγωμένα μέλη και κοντινό πλάνο σε ματωμένο νεγκλιζέ, μέσα στο πυκνό σκοτάδι διακρίνουμε το πανικόβλητο κορίτσι να αλαφιάζει μακριά από τον διώκτη του με πνιχτές κραυγούλες και κλεφτές ματιές πάνω από τον ώμο σε μια φιγούρα με κλεφτοφάναρο, ταυτόχρονα τα τύμπανα χτυπάνε και τα πρώτα credits των τίτλων πέφτουν σε βαθύ μπλε του κοβαλτίου, ενώ έχει καταστεί εξαρχής προφανές ότι όλο αυτό δεν πρόκειται να τελειώσει καλά.

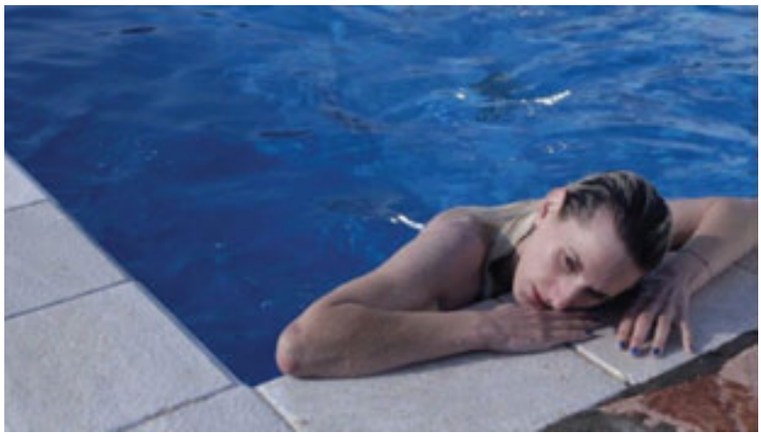
Απότομο τέλος σκηνής και πέρασμα στην επόμενη σεκάνς, με το ημερολόγιο να γράφει Δευτέρα 3 Νοεμβρίου, 6:30 το πρωί, ημέρα πρώτη, όμως είναι και πάλι νύχτα, αξημέρωτη, ατέρμονη, πηχτή, σκανδιναβική, ενώ βλέπουμε για πρώτη φορά τη μικροκαμωμένη σιλουέτα με το νταηλίδικο βάδισμα και τη μόνιμη αλογοουρά να περπατά στη σκηνή του εγκλήματος λουσμένη στη βροχή. Γνωρίστε την ντετέκτιβ Σάρα Λουντ, φυσιογνωμία σαγηνευτικά ψυχρή, περσόνα εμμονοληπτική και θρυλική μορφή για τους τηλεοπτικούς δέκτες της βόρειας Ευρώπης, η οποία θα σας καθοδηγήσει βήμα βήμα από τη μια ανατριχιαστική αποκάλυψη στην άλλη, σε αυτό το 20ωρο σιρκουί που πρωτοπροβλήθηκε το 2007 στη Δανία, ακολούθως αγοράστηκε και έμεινε στο ψυγείο του BBC 4 για τέσσερα χρόνια, ώσπου οι περικοπές στο κρατικό κανάλι του επέτρεψαν να δοκιμάσει τον βηματισμό του στο prime time και, προς κατάπληξη όλων, να εξελιχθεί στη μεγαλύτερη επιτυχία όλων των εποχών για τη βρετανική TV.

Οι Αμερικάνοι το έχουν ήδη διασκευάσει, οι κριτικοί το συγκρίνουν με το «Wire», ενώ οι ομοιότητες με το «Twin Peaks» οδήγησαν ακόμη και στο να χρησιμοποιηθούν οι ίδιες προωθητικές πρακτικές, μιας που τα διαφημιστικά «ποιος σκότωσε τη Νάνα Μπιρκ Λάρσεν;» ήταν μια ευθεία αναφορά στο παλιότερο σίριαλ του Ντέιβιντ Λιντς, όμως, πλην αυτών, λίγα μπορούμε να σας πούμε για το «Forbrydelsen», χωρίς να χαθεί το σασπένς.

«Forbrydelsen» σημαίνει «The Killing», και τα killings εξελίσσονται στην Κοπεγχάγη, μια πρωτεύουσα που μπορεί να βρίθει κοινωνικής ευαισθησίας, ωραίων δασών και καρτποσταλικής αρχιτεκτονικής, ωστόσο το μόνο που αγναντεύουμε εμείς είναι ένα παγερό γκρίζο, εναλλασσόμενο με δρόμους που αντικατοπτρίζουν πολύχρωμο νέον και τη γυαλάδα της νεροποντής. Μεγάλο μέρος της γοητείας του συνίσταται στο πόσο απλοϊκό μοιάζει εν πρώτοις: Μια 19χρονη βρίσκεται βιασμένη και κτηνωδώς δολοφονημένη. Η αστυνομία ρίχνεται στο κυνήγι του ενόχου, οι γονείς πενθούν, ο ουρανός σκοτεινιάζει ολοένα, οι πολιτικοί ενέχονται σε πολλαπλά επίπεδα διαπλοκής, η λακωνική ντετέκτιβ καταβυθίζεται σε ένα τριπ ανεπανόρθωτης διαταραχής, οι γρίφοι συσσωρεύονται οδηγώντας σε αδιανόητες εκδοχές, σταδιακά όλα συντελούν σε μυστήριο πρώτης τάξης, αυτή είναι τηλεόραση της υψηλότερης βαθμίδας που σε αρπάζει από τον λαιμό.

Το αγοράζετε σε box set ή το κατεβάζετε υποτιτλισμένο, από οποιοδήποτε torrent site. Η δεύτερη σεζόν έχει ήδη προβληθεί, η επόμενη, και τελευταία, είναι προγραμματισμένη για τον Ιούλιο.

http://bit.ly/bkI0a6





ReLiquid: Movieing On Up

«Λένε πως, αν δεν το καταλάβεις χωρίς να σου το εξηγήσουν, δε θα το καταλάβεις ούτε αν σου εξηγηθεί. Ας κάνω όμως μια απόπειρα να ερμηνεύσω το φιλμ: Η ηρωίδα του μοιάζει να περνά από καταστάσεις χαλάρωσης και ενδοσκόπησης σε απανωτά επεισόδια οριακών καταστάσεων, μίνι κρίσεων, αν θέλεις, που υπαγορεύονται είτε από μια εσωτερική ενόρμηση είτε από μια αδιόρατη εξωτερική απειλή. Περί της οποίας, δε μαθαίνουμε ποτέ, τίποτα. Γιατί;». «Θα συμφωνήσω με τα παραπάνω. Προσθέτοντας ότι ο βασικός χαρακτήρας υπόκειται σε μία συνεχή αίσθηση εξωτερικής παρακολούθησης και απειλής, η οποία στο τέλος της ταινίας αποκαλύπτεται πως πηγάζει από τον ίδιο της τον εαυτό. Στην όξυνση της αίσθησης αυτής συμβάλλει και η επιλογή η αφήγηση να ξεκινά από την τελευταία σκηνή και να καταλήγει στην πρώτη, ακολουθώντας μια αντίστροφη χρονική πορεία». Μιλάμε με τον Χρήστο Σιταρίδη, τελειόφοιτο της Σχολής Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης, ήδη ενεργό σκηνοθέτη με συμμετοχή στο Φεστιβάλ Κινηματογράφου, του οποίου το τελευταίο πόνημα είναι ένα δωδεκάλεπτο φιλμ που κάνει αρκετό σούσουρο στο vimeo, με πρωταγωνίστρια την Τατιάνα Καμίδου και τίτλο «ReLiquid». Τραβηγμένο στη διάρκεια μίας ημέρας με μια Canon EOS 550D και με το ευτελές μπάτζετ των 120 ευρώ, χρησιμοποιώντας εξ ολοκλήρου φυσικό φωτισμό, έναν βασικό χώρο γυρισμάτων και μία ηθοποιό, το «ReLiquid» βασίστηκε σε μια λιτή αφηγηματική ιδέα που επιμηκύνθηκε σε χρόνο ικανό να σκιαγραφήσει τις ιδέες που τριγύριζαν στο μυαλό του δημιουργού του: επαναληπτικότητα, εμμονή, απομόνωση, ονειρικότητα, αυτοκαταστροφή. Παράλληλα, πρόκειται για μια άρτια αισθητικά παραγωγή που προσεγγίζει το σινεμά μινιμαλιστικά, με αυστηρά στατικά κάδρα και πλάνα που κατακερματίζουν τον χώρο, φέρνοντας συχνά στον νου τον «Κυνόδοντα», του οποίου την επίδραση ο σκηνοθέτης αρνείται, παρ' όλα αυτά δεν απορρίπτει, εφόσον «το έργο των νέων δημιουργών επηρεάζεται αναπόφευκτα από προγενέστερα καλλιτεχνικά έργα, δεν υπάρχει τίποτα το αρνητικό σε αυτό, αρκεί να υπάρχει προσωπικό όραμα σε κάθε δουλειά». Ο Χρήστος Σιταρίδης το επόμενο διάστημα σκοπεύει να προωθήσει το «ReLiquid» σε διάφορα φεστιβάλ, ακόμη και αν δεν το καταφέρει όμως, θα συνεχίσει να το διανέμει σε ιντερνετικές πλατφόρμες. «Μεγάλωσα στο ψηφιακό περιβάλλον», λέει. «Νιώθω εκ των πραγμάτων άνετα μέσα σε αυτό».

http://vimeo.com/34956540

LAUGHING CAFE
LAUGHING OUT LOUD

www.lolcafe.gr

Βάλτε χρώμα! Βγάλτε γέλιο! «Παίξτε» δυνατά!

Βύρωνος 5Α, πλατεία Ναυαρίνου, Τ: 2310 270 698
Γρ. Παλαμά 21, πλατεία Ναυαρίνου, Τ: 2313 009 599







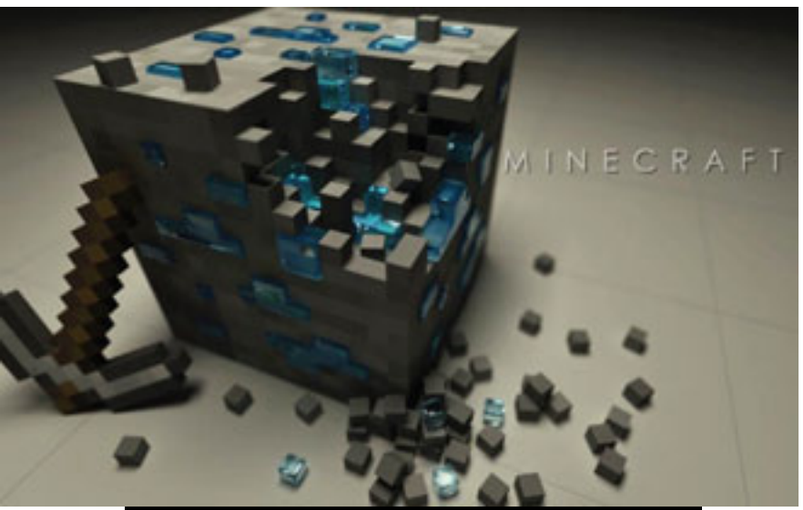




GiftLight: Δώσε μου τα φώτα σου!

Ένα δώρο με τα όλα του, με τους φιόγκους, το αμπαλάζ, την καρτούλα για τις απαραίτητες ευχές! Ωστόσο, αν λύσεις την κορδέλα-καλώδιο που το περιβάλλει, θα δεις το περιτύλιγμα να μεταμορφώνεται σε σκελετό και το δώρο σε ένα πρωτότυπο επιτραπέζιο φωτιστικό. Χειροποίητο, πλήρως ανακυκλώσιμο και φτιαγμένο από ξύλο, χαρτόνι, κλωστή, σύρμα και 18SMD lights, το GiftLight αποτελεί ένα χρηστικότατο και ταυτόχρονα εικαστικό αντικείμενο, μια προτροπή για δώρα αλλά και για οικολογική συμπεριφορά. Το GiftLight είναι δημιουργία του Γιώργου Μπόσνα, ενός 26χρονου Θεσσαλονικιού με σπουδές Σχεδιασμού και Τεχνολογίας Ξύλου και Επίπλου στο ΤΕΙ Καρδίτσας και με μεταπτυχιακό στον Βιομηχανικό Σχεδιασμό στη Scuola Politecnica di Design στο Μιλάνο. «Από μικρό, με προσέλκυαν τα εργαλεία, οι κατασκευές, τα υλικά, η παρατήρηση αλλά και η δημιουργία. Μεταποιήσεις παιχνιδιών, πειράματα με κρέμες και χρώματα, άπειρα Lego, κι έτσι έγινε η επιλογή των σπουδών μου», λέει ο ίδιος. Προτιμά να σχεδιάζει έξυπνα, λειτουργικά αντικείμενα, που «έχουν μια ιδιαίτερη σχέση με τον χρήστη και τη χρήση τους», ενώ τον ενθουσιάζει η σχεδίαση φωτιστικών συστημάτων. «Θεωρώ ότι το φως είναι η βάση όλων. Χωρίς αυτό, δεν ορίζεται καμιά μορφή, κανένα χρώμα, καμιά υφή. Για μένα, ένα φωτιστικό εκτός από τη μορφολογική και αισθητική πλευρά του αντικειμένου, περιέχει και παρέχει στον χρήστη το "υλικό" φως, που μπορεί να αλλάξει εντελώς έναν χώρο», εξηγεί τη σχεδιαστική του κοσμοθεωρία. Ευχαριστημένος από τις επαγγελματικές επιλογές του; «Αν και πολύ νέος στον χώρο, θεωρώ ότι είναι η πιο ωραία δουλειά του κόσμου!» απαντά, και κάνει το ψύχος πιο υποφερτό και τον χειμώνα πιο αισιόδοξο.

www.georgebosnas.com



Minecraft: Ένας άλλος κόσμος είναι εφικτός

Μπείτε στη σελίδα minecraft.net, έστω από περιέργεια. Την ώρα που ξεκινά αυτό το κείμενο, το ηλεκτρονικό παιχνίδι έχει 21.110.478 εγγεγραμμένους χρήστες. Ώσπου να γεμίσετε ένα ποτήρι νερό, θα έχουν αυξηθεί κατά εκατό, ώσπου να ολοκληρωθεί το γραπτό, οι εκατό θα έχουν πολλαπλασιαστεί, και θα τους ξαναμετρήσουμε, έστω από περιέργεια νοσηρή. Ώσπου να φτάσει το περιοδικό στο περίπτερο, μπορεί ανάμεσα στους παίκτες να είστε και εσείς. Υποτίθεται πως το ίντερνετ δεν επιφυλάσσει πια εκπλήξεις, όμως αυτό που συμβαίνει με το Minecraft είναι ασύλληπτο. Το καλοκαίρι ήταν κεντρικό θέμα στο «Forbes», και σκεφτείτε πως τότε ήταν περιορισμένο στα 4 εκατομμύρια μέλη, αλλά το διέκριναν ήδη τα χαρακτηριστικά που το έκαναν μοναδικό. Κατ' αρχήν, κυκλοφόρησε πριν λανσαριστεί καν στην αγορά. Το Minecraft έγινε ψηφιακός θρύλος χάρη σε μια δοκιμαστική beta version χωρίς αρχή, τέλος ή την παραμικρή οδηγία χρήσης. Ακόμη και σήμερα δεν υπάρχει tutorial, manual, συχνά ούτε καν αντικειμενικός σκοπός. Είναι σχεδιασμένο με τουβλάκια Lego και τεχνολογικά ξεπερασμένα χρώματα των 16-bit, παρ' όλα αυτά, τα βίντεο των παικτών που κυκλοφορούν στο YouTube είναι κυβιστικά αριστουργήματα υπέρτατης φαντασίας και γαϊδουρινής υπομονής. Επιπλέον, έχει μετατρέψει τον δημιουργό του, τον Σουηδό Μάρκους «Notch» Πέτερσον, σε πολυεκατομμυριούχο, ενώ το περιβάλλον δεδομένων του θεωρείται σαν ένα από τα δημιουργικότερα στην ιστορία των βίντεο γκέιμ. Τι είναι ακριβώς; Και τι αφορά; Ως προς το δεύτερο σκέλος, αφορά τη θεμελιώδη ανθρώπινη συνθήκη: επιβίωση, κυνήγι τροφής, κοινωνικοί δεσμοί, πάλη ενάντια στη φθορά. Και εδώ εξαντλούνται οι όροι του παιχνιδιού. Ξυπνάς σε έναν κόσμο. Είσαι μόνος σου. Ο κόσμος σου ανήκει. Ο μοναδικός σου εξοπλισμός είναι τα τετράγωνα τουβλάκια που συνθέτουν αυτό τον κόσμο, με τα οποία μπορείς να φτιάξεις ένα κατάλυμα, μια σπηλιά, αργότερα ένα παλάτι –αν είσαι αρκετά ικανός, τον κήπο της Εδέμ. Ο καταμερισμός των τούβλων επαφίεται αποκλειστικά στη φαντασία σου. Την πρώτη σου μέρα περιπλανιέσαι και εξερευνάς, χαρτογραφείς την περιοχή, βάζεις τα σημάδια σου, οριοθετείς το τοπίο. Έπειτα νυχτώνει, και τα τέρατα ξυπνούν, ζόμπι, σκελετοί, περιφερόμενα στοιχειά, και στη στιγμή μετατρέπεσαι από τουρίστα σε θήραμα, ψάχνεις να σκάψεις μια τρύπα να κρυφτείς για να βγάλεις τη βραδιά και, όταν ξημερώσει, έχεις μάθει με τον σκληρό τρόπο ότι τα τουβλάκια είναι το μοναδικό υλικό που θα σε κρατήσει ζωντανό. Εάν δε διαθέτεις το απαιτούμενο τσαγανό, θα περνάς τις μέρες σου φτιάχνοντας παραπήγματα. Αν είσαι φτιαγμένος για να διακριθείς, θα λύσεις τα όποια βιοποριστικά προκειμένου να περάσεις σε ένα άλλο επίπεδο ύπαρξης, να γίνεις αρχιτέκτονας και χτίστης ενός κόσμου μοναδικού. Μοιάζει απλό και καμωμένο από τετράγωνη λογική. Και καθώς βάζουμε τελεία, το Minecraft φτάνει τον 21.112.198.

minecraft.net



Kate Winslet

Carnage

Οικογένεια, καταπίεση, σχολείο, προάστια, βία, ελευθερία. Ο Πολάνσκι σκηνοθετεί μια ταινία όπου μια dream team μοιράστηκε τους ρόλους, εκ μέρους της οποίας η Κέιτ Γουίνσλετ μας μυεί στα μυστικά της. Συνέντευξη **Τάσος Ρέτζιος**



«Αυτό που είναι εκπληκτικό είναι το πώς καταφέραμε να λειτουργήσουμε ανέφελα και οι τέσσερις και πώς, με τέτοιο υλικό έντασης και με τόση ξεχωριστή προσωπικότητα ο καθένας, καταφέραμε να λειτουργήσουμε με αρμονία και αποτελεσματικότητα». Εντάξει, οι δηλώσεις της Κέιτ Γουίνσλετ επί βενετσιάνικου εδάφους, εκεί όπου πρωτοπροβλήθηκε η ταινία τον περασμένο Σεπτέμβριο, μπορεί να μοιάζουν λιγάκι σαν τυπικές αβρότητες, αλλά από κάθε κύτταρο αυτής της μπρα ντε φερ ερμηνείας ξεχειλίζει η αλήθεια τους. Δεν μπορείς, άλλωστε, να πας μακριά σε μια τέτοια ιστορία, αν δεν έχεις φροντίσει να φυλάξεις... τα νώτα σου. Και η ιστορία είναι, έτσι κι αλλιώς, ιδιαίτερη: δύο εντεκάχρονα αγόρια έρχονται στα χέρια στο σχολείο, οι πολιτισμένοι γονείς αναλαμβάνουν να λύσουν το πρόβλημα και οι τέσσερις μαζεύονται στο σπίτι του ενός ζευγαριού. Η κόλαση έχει ανοίξει τις πύλες της: από τις ευγένειες, τις πολιτικά ορθές συμπεριφορές, την κατανόηση και την ανεκτικότητα μέχρι τα υπονοούμενα, τη σύγκρουση, την απέχθεια και... τον εμετό, η απόσταση είναι κάτι λιγότερο από 80 λεπτά και μερικά ανακατεμένα στομάχια από την ένταση παραπάνω.

It's a family affair

«Αυτή η ιστορία, έτσι κι αλλιώς, αφορά στον καθένα», λέει η Γουίνσλετ. «Εγώ μεγάλωσα σε μια οικογένεια που ήταν πολύ δεμένη και τέτοιου είδους εντάσεις ήταν άγνωστος τόπος. Ωστόσο, αναγνωρίζω πολλές από αυτές τις συμπεριφορές μόνο και μόνο επειδή είμαι γονιός ή κι επειδή, επίσης έτσι κι αλλιώς, ήμουν μέλος μιας οικογένειας. Από την ίδια της τη φύση η οικογένεια είναι μια μορφή καταπίεσης, θα πρέπει να συγκρουστείς για να αποκτήσεις το ποσοστό ελευθερίας που σου αναλογεί, ενώ, όταν υπάρχει ζήτημα με τα παιδιά, πολλές φορές μπαίνουν στη μέση κι άλλα ζητήματα, σκέφτεσαι αν είσαι αρκετά καλός για γονιός, αν έκανες πραγματικά αυτό που έπρεπε ή ακόμη κι αν έπρεπε να κάνεις παιδιά, πολλά»...

Η ίδια βεβαιώνει πως της είναι απόλυτα φυσιολογική η εξέλιξη της συνάντησης των δυο ζευγαριών, μιας και «σε κάθε κοινωνική εκδήλωση κι ακόμα περισσότερο σε εκδηλώσεις όπου εμπλέκονται και τα παιδιά σου, είναι αρκετά μεγάλο το ποσοστό υποκρισίας που υπάρχει. Ποτέ δε λες αυτό που πραγματικά σκέφτεσαι, τηρείς τις κοινωνικές συμβάσεις κι επαφίεται στην ανοχή του καθένα για να μην πάρουν τα πράγματα άσχημη τροπή». Εκτός αυτού, «το να είσαι γονιός σημαίνει ότι είσαι έτοιμος να εμπλακείς σε τέτοιου είδους διαμάχες σαν αυτήν της ταινίας, ακόμα και το να αναγνωρίζεις το γελοίο του πράγματος, αλλά να συλλαμβάνεις τον εαυτό σου να βρίσκεται εκεί και να συμμετέχει στα σοβαρά, γνωρίζοντας παράλληλα πόσο γελοίο φαίνεται όλο αυτό απ' έξω, από έναν τρίτο παρατηρητή. Και πρέπει να σας πω ότι πολλές φορές είσαι εσύ ο ίδιος αυτός ο τρίτος παρατηρητής»!

Ρόμαν empire

Η γελοιότητα των πραγμάτων πολλές φορές, όμως, βρίσκεται ακριβώς σε αυτήν την έξωθεν παρατήρηση. «Δεν είναι λίγες οι φορές που πιάνεις τον εαυτό σου να ασχολείται με πράγματα κυριολεκτικά ασήμαντα, γελοία, και να έχεις συμπεριφορές που δεν μπορούσες να φανταστείς ότι θα υιοθετούσες, δε θα μπορούσες να φανταστείς τον εαυτό σου να κάνει κάτι τόσο ξεκάθαρα γελοίο. Εκείνη ακριβώς τη στιγμή, όμως, δεν το καταλαβαίνεις αυτό κι εκείνη ακριβώς τη στιγμή μονάχα αυτή η γελοιότητα έχει σημασία για σένα, αυτή και μόνο είναι το κέντρο του κόσμου και, μονάχα αν της δοθείς ολοκληρωτικά, θα μπορέσεις να υπάρξεις. Υπό αυτήν την έννοια, κάθε γελοιότητα κρύβει μέσα της ένα αληθινό δράμα»...

Έχει πιάσει τον εαυτό της σε κάτι τόσο εξόφθαλμα γελοίο, λοιπόν; «Φυσικά, αλλά πρέπει να βρίσκεις κάθε φορά το κουράγιο να κοιτάζεις το πώς και το γιατί έφτασες σε αυτό το σημείο κι αμέσως μετά, αν τα καταφέρεις, να συγχωρείς τον εαυτό σου και να του δίνεις κάτι σαν χαμόγελο συγκατάβασης: οι αδυναμίες μας είναι για πολλά υπεύθυνες, αλλά είναι κι αυτές που μας κάνουν περισσότερο ανθρώπινους».

Οι ηθοποιοί της ταινίας δούλεψαν για καιρό όλοι μαζί, με τον τρόπο ενός θεατρικού θιάσου, με πρόβες, με επαναλήψεις, με σταθερή πρόβλεψη του... απρόβλεπτου. «Μου άρεσε αυτό», λέει η Γουίνσλετ, «μου έδινε την αίσθηση μιας ασφάλειας, μέσα σε μια ιστορία που άλλαζε από τη μια στιγμή στην άλλη τις συμπεριφορές των χαρακτήρων της. Ήταν σαν να είχα ένα σημάδι για να μη χαθώ μέσα σε όλη αυτή τη δίνη. Κι ήμουν ακόμα πιο σίγουρη, καθώς ήξερα ότι το σημάδι αυτό το έβαζε κάποιος σαν τον Πολάνσκι, που εκτός από ένας σκηνοθέτης στον οποίο μπορείς άφοβα να αφεθείς, είναι κι ένας ηθοποιός που μπορεί να καταλάβει όλους σου τους φόβους και τις ανασφάλειες».

Σαν το σινεμά, τις ταινίες και τους ρόλους το «Carnage»: από τη μια συμπεριφορά στην άλλη, από μια μειλίχια συζήτηση σε μια βιτριολική ατάκα, από το στάτους ενός αγγέλου σε μια λυσσασμένη λαίλαπα κι από εκεί ξανά πίσω. «Και σε αυτό το έργο, αλλά και σε αρκετά άλλα που εξερευνούν τις ανθρώπινες συμπεριφορές μόλις εκτρέπονται από τους καθώς πρέπει τρόπους, αυτό που πάντα μου έκανε εντύπωση είναι το πώς και με πόση ευκολία οι ίδιοι άνθρωποι μπορούν να γίνουν σχεδόν τα πάντα. Από άγγελοι μέχρι τέρατα. Και ειδικά όταν εμπλέκονται και τα παιδιά, οι μεταμορφώσεις πραγματικά μπορούν να είναι άπειρες. Δεν ξέρω αν είναι μια πικρή και θλιβερή αλήθεια, αλλά ξέρω πως είναι πολύ δύσκολο να ξέρεις ότι υπάρχει».

παρουσίαση

ΤΟ ΜΑΓΑΖΑΚΙ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

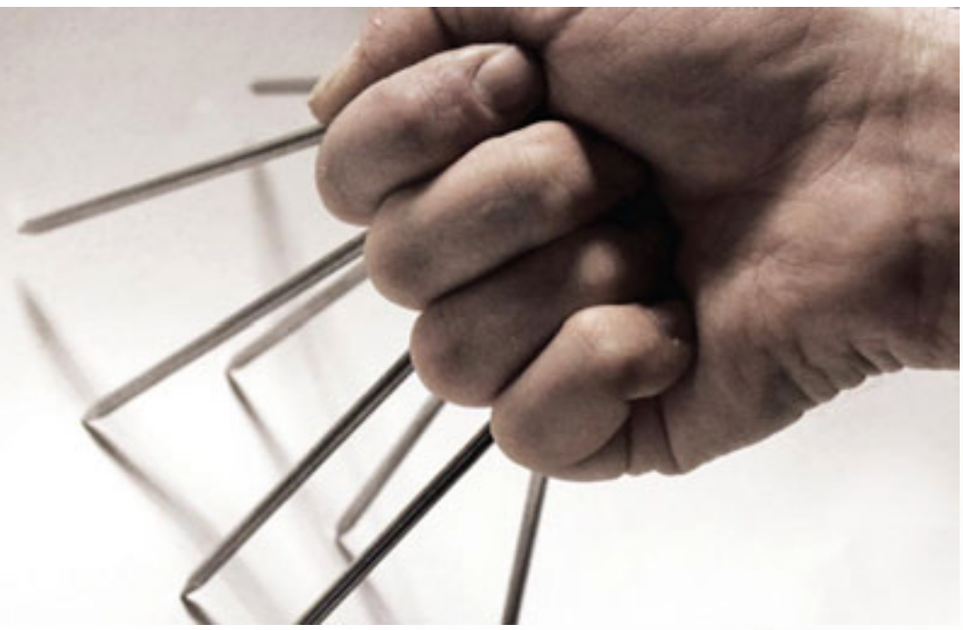
Στην οδό Κομποθέκλας, στην περιοχή της Ανάληψης, υπάρχει ένα μαγαζάκι μοναδικό. Εξ όψεως απλό, το κατάστημα του Αναστάσιου Κελεγκούρη σε προκαλεί να το εξερευνήσεις, καθώς διαθέτει μια πλήρως ενημερωμένη γκάμα κλωστικών ειδών, πιθανότατα δίχως όμοιά της στην περιοχή της ανατολικής Θεσσαλονίκης. Μουλινέδες, μασουράκια, ψαλίδια, τσελέδες, χρυσοκλωστές, κουβαρίστρες, βελόνες, λάστιχα, κουμπιά, καρφίτσες, οτιδήποτε παρεμφερές στην τέχνη της ραπτικής βρίσκεται εδώ, καθαρό, τακτοποιημένο, καλοδιατηρημένο.

Ας επισημανθεί επίσης, πως το ψιλικατζίδικο του Αναστάσιου Κελεγκούρη διαθέτει μεγάλη ποικιλία ειδών καπνού, ποτών, αναψυκτικών, ζαχαρωδών, ημερησίου Τύπου και τευχών του SOUL.

Ζαχαρώδη - Ψιλικά - Τσιγάρα
Αναστάσιος Κελεγκούρης
Κομποθέκλας 3, Ανάληψη
T: 2310 822 129
E: anast1976@yahoo.gr

Athens by right!

Τι θέλει ο άνθρωπος για να είναι ευτυχισμένος τέτοιες ώρες; Μπάρες με καθαρά ποτά, ηχεία φορτωμένα με ωραίους ήχους, γεύσεις καλές στο πιάτο και τέχνη για να τη συζητάει και να τον ιντριγκάρει. Αυτό δηλαδή που σημαίνει Athens by right: οι σωστοί άνθρωποι στα σωστά μέρη, τις σωστές μέρες και νύχτες.
Κείμενο **Δημήτρης Αθανασιάδης**









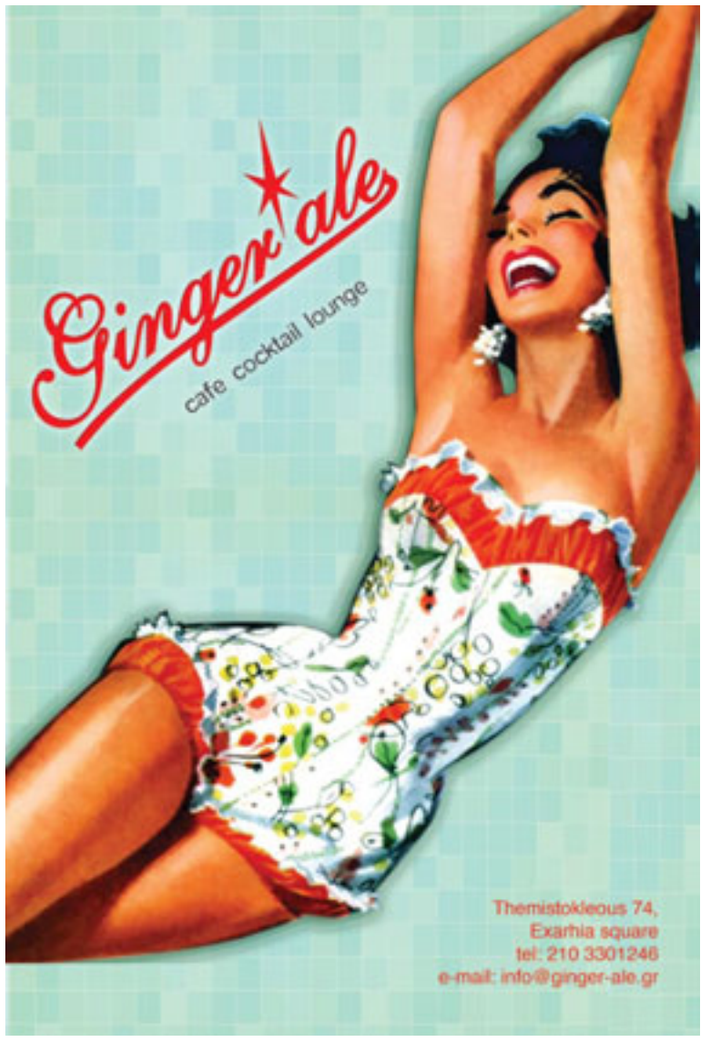
CAMP: Justice is mine

Εξετάζοντας το εννοιολογικό δίδυμο «δικαιοσύνης - εκδίκησης», η νέα στέγη της σύγχρονης τέχνης στην Αθήνα, το CAMP, εγκαινιάζει στις 24 Φεβρουαρίου την έκθεση «Justice Is Mine» φιλοξενώντας την παρεμβατική γνώμη 19 καλλιτεχνών. Υπάρχουν κοινοί τόποι και συνεκτικοί δεσμοί μεταξύ των δύο εννοιών, που φαινομενικά μοιάζουν «αταίριαστες»; Συμπληρώνει η μία την άλλη και με ποιον τρόπο; Μπορεί η εκδίκηση να λειτουργήσει ως απόδοση δικαίου και κάθαρση; Στο νεοκλασικό κτήριο της πλατείας Κοτζιά, θα συναντήσεις ανάλογα ερωτήματα και προβληματισμούς, που κατά καιρούς έχουν απασχολήσει το σύμπαν της τέχνης. Από τον εκδικητή «Ταξιτζή» του Ρόμπερτ Ντε Νίρο και τη σταδιακή απομάκρυνσή του από την πραγματικότητα έως την αστική «θηριώδη» παρέα του Μπουνιουέλ στον «Εξολοθρευτή Άγγελο», και από την ψυχρή εκδικητική δεινότητα των Μάικλ Πιτ και Μπρέιντι Κόρμπετ που σκιαγράφησε ο Μικαέλ Χάνεκε στο «Funny Games» έως τους προβληματισμούς του Φίλιππου Τσίτου στον «Άδικο κόσμο», ο κινηματογράφος έδωσε μια σειρά από έξοχα παραδείγματα για να δηλώσει πως η δικαιοσύνη είναι μια υπόθεση καθαρά προσωπική. Έως τις 13 Μαρτίου η έκθεση «Justice Is Mine» διεισδύει στην υπαρξιακή απόγνωση των καιρών και προβληματίζεται. Ζωγραφική, φωτογραφία, εγκαταστάσεις «συνομιλούν» με το φιλότεχνο κοινό και επιβεβαιώνουν την παραγωγική δράση του Contemporary Art Meeting Point. Στην καρδιά της Αθήνας, στο πραγματικό κέντρο της πόλης, στο σημείο συνάντησης ανθρώπων και πολιτισμών, το CAMP και η έκθεση «Justice Is Mine» μας περιμένουν. Απόλαυσε ένα αφέψημα στο CAMP Coffee Culture πριν ή μετά την περιήγηση, δώσε νόημα και σκοπό στις βόλτες σου.

Επιμέλεια έκθεσης: Γιώργος Γεωργακόπουλος, Δημήτρης Γεωργακόπουλος

Συμμετέχουν οι καλλιτέχνες: Στέφανος Αλαφούζος, Δημήτρης Αντωνίτσης, Νίκος Γιαβρόπουλος, Ιωάννης Γρηγοριάδης, Θοδωρής Ζαφειρόπουλος, Δημήτρης Ιωάννου, Γιώργος Λυντζέρης, Εύα Μαραθάκη, Δημήτρης Μεράντζας, Κώστας Μπασάνος, Σταύρος Μπονάτσος, Άγγελος Πετρουτσάς, Νατάσα Πουλαντζά, Argy Sapountzakis - Πάνος Δεληλάμπρος, Νίκος Σεπετζόγλου, Μαρία Τσιμπουρλά, Δημήτρης Φουτρής, Δημήτρης Χαλάτσης, Διονύσης Χριστοφιλογιάννης, Poka Yio

CAMP Contemporary Art Meeting Point
Ευπολίδος 4 & Απελλού 2
Πλατεία Κοτζιά, Αθήνα, Τ: 210 3247 679
www.campoint.gr





TZIZ: Take me out tonight

Κάτι νέο συμβαίνει στα «Κολωνάρχεια». Στην οδό Ναυαρίνου, που ορίζει τα σύνορα μεταξύ Εξαρχείων και Κολωνακίου, το bar «Τζιζ» τιμά το όνομά του, και με τη στιλάτη σπίθα του προσφέρει έναν από τους πιο ζεστούς και φιλικούς χώρους στο κέντρο της Αθήνας. Λένε πως όπου υπάρχει καπνός υπάρχει και φωτιά, αλλά οι παρέες της πόλης πλέον γνωρίζουν ήδη πως όπου υπάρχει «Τζιζ» υπάρχει και αληθινό fun. Με τα πρώτα θεματικά του πάρτι να κάνουν τον γύρο όλων των social media αφήνοντας τις καλύτερες εντυπώσεις, το «Τζιζ» ενώνει τις φυλές μέσα από τη σύνθεση πολυάριθμων στοιχείων. Οι industrial γκρίζες επιφάνειες, το street attitude στο δάπεδο, τα διακοσμητικά αντικείμενα που στοιχειοθετούν μια αίσθηση περασμένων δεκαετιών και ο νουάρ φωτισμός εξηγούν γιατί το «Τζιζ» μοιάζει μόνο με τον εαυτό του. Ζωγραφικές πινελιές που «σκιτσάρουν» τον χώρο, όπως το λογότυπό του, και κομψά καρεκλάκια με χρώμα, μικρά σκαμπό ή hippy καθιστικά μαξιλαράκια που κάνουν «Τζιζ» από μακριά με το γούστο τους. Με μερικές από τις πιο ενδιαφέρουσες περιπτώσεις dj-ing στα decks του, το «Τζιζ» από coffee-cocktail bar μετατρέπεται συχνά σε ένα urban dancefloor μέρος, όπου το funk ερωτοτροπεί με την jazz και οι indie στιγμές φλερτάρουν αγαπημένους rock ήχους. Διάλεξε αγαπημένο καφέ και γωνιά το πρωί οργανώνοντας το πρόγραμμα της μέρας ή κατέβασε τον γενικό διακόπτη μόλις έρθει το βράδυ με φίλες και φίλους. Σε κάθε περίπτωση, το «Τζιζ» θα σου χαρίσει την ενέργεια που χρειάζεσαι.

Ναυαρίνου 12, Τ: 2310 3633 120

Tokyo: Για Τζαπάν καλά πάω;

Πολυσύχναστο και άκρως μοντέρνο, βρίσκεται στο Κολωνάκι, αλλά θα μπορούσε με την ίδια άνεση και αισθητική να αποτελεί ένα κομμάτι από το φουτουριστικό παζλ της σύγχρονης Ιαπωνίας. Για αυτό το πάρτι και η ευχάριστη ατμόσφαιρα δίνουν ραντεβού καθημερινά στο «Tokyo» bar. Επειδή οι λεπτομέρειες κάνουν τη διαφορά, η αισθητική του υπεροχή είναι παρούσα σε κάθε σημείο του. Μια ματιά την ώρα που απολαμβάνεις ένα καινούργιο κοκτέιλ στον χάρτη του μετρό της ασιατικής μητρόπολης που κοσμεί το industrial υπόγειό του σε μεταφέρει νοερά στους εικονοκλαστικούς σταθμούς της νέας εποχής. Οι φίλες και οι φίλοι που θα συναντήσεις στο «Tokyo», είτε διαλέξεις τους χαμηλούς ξύλινους πάγκους στη μικρή αυλή του είτε την εκλεκτικά μινιμαλιστική μπάρα του, είναι εξίσου συγχρονισμένοι με εσένα στο now happening των πραγμάτων. Δηλαδή στις μουσικές, που δεν περνούν απαρατήρητες, την πειραματική διάθεση στο στιλ και την αγάπη για νέα πράγματα. Όπως το happy hour του Σαββάτου, που με δωρεάν γενναιόδωρα burgers και στιλάτες μουσικές σε αποφορτίζει από την εβδομάδα που πέρασες. Όπως ο ρυθμός, που δεν εγκαταλείπει ποτέ τα dj sets του και δονεί καρδιές και σώματα, το bartending του, που παίρνει άριστα στις πιο απαιτητικές επιθυμίες για γεύση στο ποτήρι. Φρέσκα υλικά που συμβαδίζουν με την εποχή, διαχρονικές ετικέτες στα ράφια του που ταιριάζουν με κάθε στιγμή, το cool στίγμα στην πυξίδα σου.

Σίνα 21, Κολωνάκι, 2130 035 558

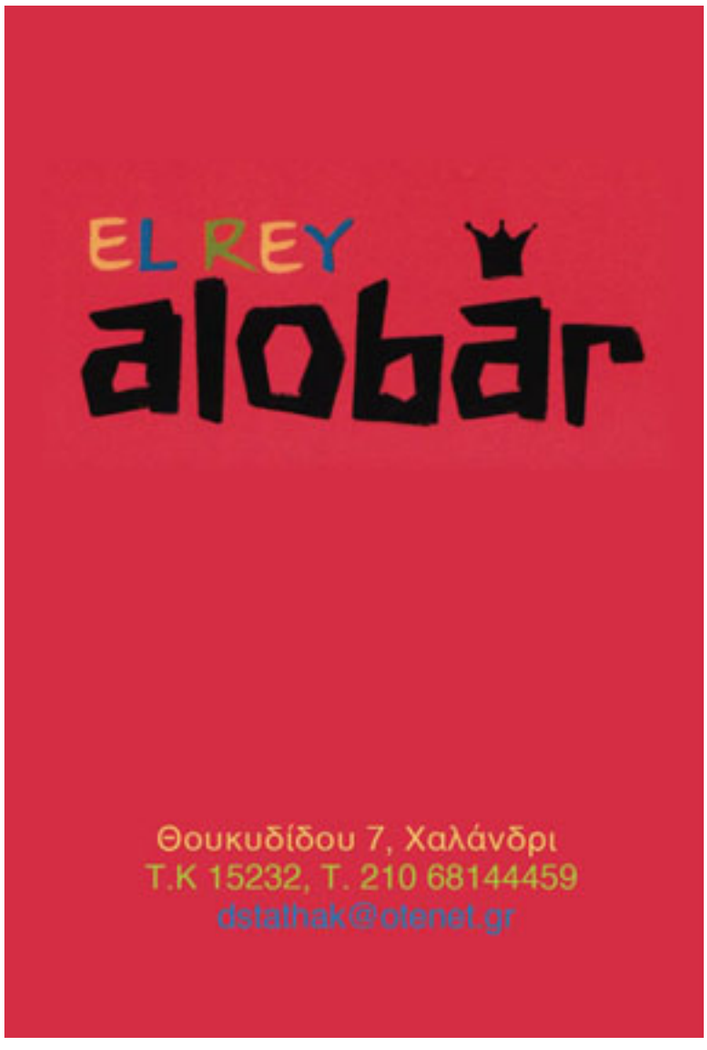


Dude: Stop worrying so much

Τα ηχεία του παιανίζουν με την πιο ξέγνοιαστη διάθεση soul, funk και rocknrolla ακούσματα και οι φυλές της Αθήνας μόλις ο ήλιος πέσει έρχονται στην Καλαμιώτου γιατί στο «Dude» ξεδίνουν όπως ο «Μεγάλος Λεμπόφσκι». Χαλαρά. Ένα ιδανικό bar για να αποφορτιστείς από την ένταση της ημέρας και της εβδομάδας, να κεφάρεις με φίλες και φίλους. Στο «Dude», το άγχος και η πόζα είναι άγνωστες λέξεις, οι bartenders και το service μιλούν την ίδια γλώσσα με εσένα και η ατμόσφαιρά του είναι αινιγματική όπως η ποίηση. Αν βρεθείς στην μπάρα του, είναι αδύνατο να μη σε «μαγνητίσει» ο διακριτικός φωτισμός των χαρακτηριστικά ψηλών ραφιών που περιβάλλει την εξαίσια ποικιλία του σε ποτά, αν πάλι θέλεις να «χαθείς» στο παταράκι-καταφύγιο, είναι καρμικό να χάσεις την αίσθηση του χρόνου. Κολλητές και κολλητοί που θα πιάσουν κουβέντα, νεανικές παρέες που έχουν πιάσει το νόημα take it easy, η άλλη Αθήνα που επιμένει χαμογελώντας και δεν τρώει πρόλογο από τις κοσμικές φούσκες της πόλης. Το groove διαχέεται από την κονσόλα του «Dude» αστραπιαία, ο χορός και το πάρτι στις σωστές αναλογίες όπως τα σφηνάκια που θα αποκαλύψουν τα shakers του. Κάτι παραπάνω από bar, ίσως «ιερή» ιδέα, το «Dude», κολλητέ, δεν έχει κανένα δόγμα, κανένα κόλλημα. Μόνο αγάπη.

Καλαμιώτου 14, Τ: 210 3227130





THE SHOPRANOS

Επιμέλεια **Λίνα Μανδράκου**

01





02



05



07

03



06





04



09



13



08



10

01 Ανδρικό εσώρουχο, **Intimissimi**
02 Κούπα, **Starbucks**
03 Παπούτσι **Decade Hi, adidas originals**
04 Παπούτσια **Monochrome Pack, Puma**
05 Γυναικείο φούτερ **Converse, FF Group**
06 Ανδρικό τζιν **Wrangler, VF Hellas**
07 Ρολόι **Pink Lacquered, Swatch**
08 Ρολόι **New Gent Coloured, Swatch**
09 Καπέλο, **A.L.E.**
10 Γυναικείο πουκάμισο **Wrangler, VF Hellas**
11 T-shirt **TOONSTAR, www.unityshop.gr**
12 Παπούτσι **ZigTech, Reebok**
13 Ανδρική μπλούζα, **Diesel**
14 Γυναικείο παπούτσι **Royalty Mid Premium, Nike**
15 Εσώρουχο **Diana Art, Yamamay**



14



11



12



15

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΤΣΙΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΘΕΣΣΑΛΟ♥ΝΙΚΗ

Ημερολογιο 2012

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΤΣΙΡΙΔΗΣ



Στα χνάρια του «flâneur» και υπακούοντάς στην εντολή του Μπωντλέρ, ας περπατήσουμε τη Θεσσαλονίκη, ας την ξαναερωτευτούμε, ας μοιραστούμε τις εμπειρίες που μας χαρίζει. Το «Θεσσαλονενίκη» είναι ένα ημερολόγιο-σημειωματάριο για όσους ξέρουν να γλεντούν, να αγαπούν, να περπατούν και να διαβιούν στην πόλη, προσπαθώντας να αποκρυπτογραφήσουν τα μικρά και μεγάλα μυστικά των δρόμων, των ανθρώπων και των εποχών. 365 μέρες τον χρόνο, 24 ώρες το 24ωρο, αυτό το ημερολόγιο ας είναι η παρέα σου, ας είναι το μυστικό σου.

ΙΑΝΟΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ATTACT.GR



MOTEL

Rattle Proxy: Αθήνα, ξύπνα!

ART IS HARD 2012

Ο Leo Tolstoy χρειάστηκε περίπου 300 σελίδες για να απαντήσει στο ερώτημα «τι είναι τέχνη». Οι πρωτοεμφανιζόμενοι συμμετέχοντες του φετινού θεσσαλονικιώτικου Art is Hard χρειάστηκαν μόλις ένα απόγευμα για να ορίσουν ό,τι τους εκφράζει, να εξορίσουν τη δυσθυμία των ημερών και να αφορίσουν τα «μεγάλα λόγια». Ήμασταν εκεί.
Συνέντευξη Μαρία-Άννα Τανάγια



Γιώργος Τσικούρας | Τέχνη είναι αυτό που μας ευχαριστεί

Ο μικρότερος, μόλις 17 ετών, και ίσως ο νεότερος εισακτέος στη Σχολή Καλών Τεχνών - πέρασε στην ηλικία των 15. Μέχρι να τελειώσει το λύκειο και να παρακολουθήσει τη σχολή, σκιτσάρει με μολύβι, μελάνια και χιούμορ!



Αλέξανδρος Μπακατσέλος | Η τέχνη δεν περιγράφεται, τη ζεις

Ασχολείται με το σχέδιο από τότε που έμαθε να κρατά μολύβι, δοκίμασε comic και graffiti και ετοιμάζεται να αφοσιωθεί στην πτυχιακή του για τη Σχολή Καλών Τεχνών, με τίτλο «human edition».



Γιώργος Μυλωνάς | Τέχνη είναι ανάγκη

Άρχισε με Photoshop, συνέχισε με illustrator, δημιούργησε και με τα δύο. Θα τον συναντήσετε ως Jnk Artworks, θα τον τσεκάρετε μέσω εντυπωσιακών δημιουργιών που, σύμφωνα με τον ίδιο, καταγράφουν τις προσωπικές του ανησυχίες.
www.facebook.com/jnk2007artworks



Αναστασία Γεωργίου | Η τέχνη είναι μήνυμα

Δημιουργός των dodo dolls - χειροποίητες κούκλες που έχουν αποποιηθεί τον ρόλο της Barbie. Μία εξ αυτών πρωταγωνίστησε στο «Child Abuse Project», ένα animation ταινιάκι που προέκυψε μέσα από τη συνεργασία της με τους Νίκο Δρίζη, Σέβη Ματσακίδου, Δημήτρη Λαζόπουλο, Αναστασία Δρίζη. Το ταξίδι της «Abby» μόλις άρχισε. Το ταξίδι της Αναστασίας συνεχίζεται ακόμη πιο δημιουργικά.
www.dododolls.gr



Λευκή Κολιού | Η τέχνη είναι μέσα μας

Φοιτήτρια Πληροφορικής με εικαστικές ανησυχίες. Συμμετέχει για πρώτη φορά σε έκθεση και καταπιάνεται με πενάκι, λάδια, νερομπογιές. Όταν κάνει σχέδια, οι άλλοι χαμογελούν.



Δημήτρης Καρλαφτόπουλος | Τέχνη είναι διέξοδος

Δάσκαλος χαρακτικής στον δήμο Νεάπολης. Αντιμετωπίζει τη χαρακτική ως αφορμή για μια συνομιλία με τον θεατή. Στην ουσία «παίζει» με τους τίτλους και προκαλεί το κοινό να δημιουργήσει τις δικές του ιστορίες.



Λευτέρης Τούλης | Τέχνη είναι ποίηση

Φοιτητής Καλών Τεχνών, εικαστικός, εξ ολοκλήρου αντίθετος με τους θεωρητικούς, βαρύγδουπους λόγους. Αφήνει τα έργα να μιλούν, τα οποία για εκείνον είναι κοινωνικά σχόλια με δόσεις χιούμορ.



Σωτήριος Αντωνιάδης | Η τέχνη είναι hard

Εικαστικός, σκηνογράφος, πολυσχιδής προσωπικότητα που δίνεται ολοκληρωτικά σε ό,τι κι αν κάνει. Τα έργα του αποδεικνύουν περίτρανα πως το ταλέντο έχει πολλές μορφές. Απόδειξη, η πρόσφατη ταινία μικρού μήκους «Γιατί φοβήθηκα», σε σκηνοθεσία-σκηνογραφία δική του, σενάριο Ελπίδας Βαρέλη και μουσική Κωνσταντίνου Τσιαβδαρίδη-Γιάννη Παγκοζίδη.
www.wix.com/sotiriosart/sotirios_art



Φανή Κατσούρα, Fernando de la Llave | Η τέχνη είναι στην καθημερινότητα

Visual artists. Εκείνη δηλώνει δόκιμη εικαστικός και «ξορκίζει» τα μοτίβα της καθημερινότητας που βλάπτουν την αισθητική της. Στο τελευταίο τους έργο, καταπιάνονται με κρανία, τα οποία εντάχθηκαν σε πίνακες, απέκτησαν δομές και αφηγούνται μια ιστορία με εφαλτήριο την τέχνη, τη μόδα και την πολιτική.



Στράτος Πάλας | Τέχνη είναι έκφραση

Μόλις 21 έτους, προπτυχιακός της Καλών Τεχνών, παρουσίασε το πρώτο του έργο. Ένα γλυπτό που ίπταται, μια γυναίκα χωρίς διάθεση ρετουσαρίσματος, μια Ελλάδα που θέλει να αποτινάξει από πάνω της όσα τη βαλτώνουν.



Γιώργος Κατσαρός | Αν μπορέσουμε να περιγράψουμε τη ζωή, ίσως περιγράψουμε και την τέχνη

Αφού γνώρισε αυτοδίδακτα τη γλυπτική, πήγε στη Σχολή Καλών Τεχνών, προκειμένου να βρει απαντήσεις και να θέσει νέα ερωτήματα. Του αρέσει να χρησιμοποιεί σκουπίδια και γενικά ό,τι απορρίπτει η κοινωνία, τα οποία τεχνηέντως καμουφλαρισμένα πρωταγωνιστούν στα γλυπτά του.
www.katsaros-art.com

Ζωή Καραγκούνη | Τέχνη είναι η ματιά του καλλιτέχνη για τον κόσμο

Αρχιτέκτων με σπουδές στην Αγγλία, ιδρύτρια του γραφείου Arc Factory στη Θεσσαλονίκη με αντικείμενο τις αναπλάσεις, εικαστικός με ενδιαφέρον στο τσιμέντο. Κατασκευάζει μόνη της τα καλούπια, αναμειγνύει υφές και δημιουργεί έργα τέχνης ιδιαίτερης «βαρύτητας». Το project της έχει αναφορές στο αστικό τοπίο και αποτελεί συνέχεια του έργου που παρουσίασε στην έκθεση «Greece in our eyes» του Λονδίνου.
www.arcfactory.gr



1ο ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ
MARKETING & BRANDING ΤΟΠΟΥ
ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗΣ ΠΡΟΒΟΛΗΣ & ΤΑΥΤΟΤΗΤΑΣ
& ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΑΣΤΙΚΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

IDEA|TOPOS 2012

30 Μαρτίου - 1 Απριλίου, Βόλος

Εγγραφές: www.placemarketing.gr





Ομιλίες
Εκθέσεις
Ενημέρωση Πολιτών
Εργαστήρια
Debate
Συναυλία
Street Arts

Πρωτοβουλία διοργάνωσης:

IMAGINETHECITY

Υπό την αιγίδα:

Συνεργάτες διοργάνωσης:

Συνεργάτες παράλληλων δράσεων:

Συνεργάτες - Υποστηρικτές:

Χορηγοί επικοινωνίας:



Μάκης Παπαδημητρίου

Laughing Out Loud



Πείτε του Ρουβά και του Μαρτάκη ότι η απολέπιση, η αποτρίχωση, κι όλα τα κουκλεντέδικα που επέβαλλε το star system των περιοδικών του παλιού κόσμου, προκειμένου τα cover boys να είναι κουλ, ψόφησε, πέθανε, πάει! Καιρός για ανθρωπένιους ανθρώπους που σκοράρουν εξώφυλλο, γιατί έχουν ταλέντο και προσωπικότητα. Συνέντευξη **Χρήστος Παρίδης**
Φωτογραφία **Τάσος Βρεττός**

Επιμέλεια, Styling Κατερίνα Μανωλαράκη, Χρήστος Καλλιαρέκος

Έχεις γελάσει πολύ ως παιδί; Γελούσαμε πάρα πολύ, ναι. Στη γειτονιά με τους φίλους μου. Υπάρχουν κάνα δύο που κρατάμε επαφή. Γενικά, έχω πάρα πολύ ωραίες αναμνήσεις και από το σχολείο και την παρέα.

Ήσουν ο πλακατζής της παρέας σου; Όχι, δε νομίζω. Υπήρχαν άλλοι, που ήταν ακόμα περισσότερο. Απλώς δεν έτυχε να γίνουν ηθοποιοί. Υπήρχαν παιδιά με τους οποίους γελούσα πολύ περισσότερο, φαντάζομαι, από ό,τι γελούσαν εκείνοι μαζί μου. Δε νομίζω ότι ήταν κάτι που με διαχώριζε από τους άλλους. Απλώς ήταν και οι συνθήκες τέτοιες που είχε πολλή πλάκα, περνούσαμε πολύ ωραία.

Δεν ήταν μια ξεχωριστή ικανότητα που είχες και έκανες τους άλλους να γελάνε μαζί σου που σε οδήγησε στην υποκριτική; Καθόλου, έτσι κι αλλιώς δεν ξεκίνησα να γίνω ηθοποιός. Σπούδαζα Φυσική και προέκυψε μια φίλη μου να με προσκαλέσει να δω πρόβα σε μια ερασιτεχνική ομάδα. Πήγα, γνώρισα πάρα πολύ ωραίους ανθρώπους, εξίσου πλακατζήδες, με χιούμορ όντως, και συνέχισα να πηγαίνω, μέχρι που αυτό έγινε προτεραιότητα.

Εκεί πρωτοέπαιξες; Όχι με την πρώτη. Αλλά μετά από δύο-τρεις συναντήσεις, μου έδωσαν να παίξω. Ετοίμαζαν το «MisteroBuffo» του Ντάριο Φο, αλλά δεν έγινε η παράσταση. Μετά κάναμε το «Πανηγύρι» του Κεχαΐδη, στο οποίο είχα κανονικό ρόλο.

Κι από εκεί στη Σχολή του Εθνικού; Πήγε να δώσει ένας φίλος και πολύ καλός ηθοποιός, ο Δρόσος Σκώτης, και έδωσα εξετάσεις με τα κομμάτια του, αλλά δεν πέρασα. Μετά, για μια περίοδο έκανα τον δημοσιογράφο σε ένα περιοδικό για μηχανές και τελικά στο Εθνικό μπήκα το '99. Από εκεί και πέρα, το θέατρο πήρε τη θέση της Φυσικής, την οποία δεν τέλειωσα και ποτέ.

Ένας καλός κωμικός είναι περισσότερο σόουμαν από ό,τι ηθοποιός; Νομίζω ότι είναι καλός ηθοποιός. Ένας καλός ηθοποιός είναι και κωμικός και δραματικός.

Πολλοί σπουδαίοι κωμικοί παγιδεύονται στην εικόνα που τους κάνει πιο δημοφιλείς... Δεν ξέρω αν είναι δική τους επιθυμία αυτό. Δηλαδή, όταν κάποιου του αρέσει αυτό που κάνει πάρα πολύ, δε χρειάζεται να αποδείξει κάτι. Το να πεις σε έναν κωμικό ηθοποιό «κάνε και δραματικό ρόλο για να δούμε τι πουλιά πιάνεις», δεν έχει και πολύ μεγάλη αξία στην τελική. Να ανταγωνιστεί ποιον;

Τον εαυτό του ίσως; Για ποιο λόγο; Αν θέλει να το κάνει, θα το κάνει ο ίδιος. Για δική του αναζήτηση ή θέληση να δοκιμαστεί και σε κάτι άλλο, κι αν του το επιτρέπουν οι συνθήκες. Γιατί υπάρχουν πάρα πολλοί ηθοποιοί οι οποίοι θέλουν να παίξουν δραματικούς ρόλους. Αλλά, επειδή είναι κωμικοί, ή και το αντίθετο, επειδή είναι πολύ καλοί σε αυτό που κάνουν στο δράμα, δεν τους λέει κανείς «έλα να παίξεις έναν κωμικό ρόλο», θα πάρουν έναν κωμικό.

Υπάρχει, βέβαια, η παραδοχή ότι η κωμωδία είναι πολύ πιο δύσκολη από το δράμα... Δεν ξέρω αν είναι πιο δύσκολη, αλλά ο κόσμος μας κατηγοριοποιεί σε κωμικούς και δραματικούς, και η έκπληξη έρχεται επειδή δε μας έχουν ξαναδεί να κάνουμε κάποιο είδος, όχι γιατί δεν έχουμε την ικανότητα.

Θαύμαζες κάποιον κωμικό στην εφηβεία σου; Εκ των υστέρων αναγνωρίζω ότι υπήρχαν πάρα πολύ μεγάλοι ηθοποιοί παλιότερα, όμως αυτό που είχα πάντα στο μυαλό μου δεν είναι ένας, αλλά οι Monty Python. Μου άρεσε πολύ το χιούμορ τους, το οποίο από ένα σημείο και πέρα είναι πάρα πολύ πολιτικό. Εκεί δεν ξεχωρίζω έναν, αλλά μια ομάδα που με κάνει να γελάω πάρα πολύ. Μπορεί να γελάω και με τον Μπένι Χιλ, αλλά αυτό που έχει μια αξία είναι κάτι άλλο. Θεωρώ το σύνολο αυτών των ανθρώπων αξεπέραστο, έχουν αφήσει εποχή. Κι ο Πίτερ Σέλερς μου αρέσει πάρα πολύ, ο Φίλιπ Σέιμουρ Χόφμαν, ο Πατσίνο, ο Τζακ Λέμον...

Έχεις γελάσει σε στιγμές που δεν έπρεπε; Πολύ! Τα πιο μεγάλα γέλια είναι στο σχολείο. Όσο πιο αυστηρός ο καθηγητής τόσο περισσότερο γελάς. Εκρήγνυσαι. Έχω δει ανθρώπους να κοκκινίζουν και να βγάζουν καπνούς από τα αφτιά για να κρύψουν τα γέλια. Πολλά τέτοια περιστατικά, κι όχι μόνο στο σχολείο. Σε παραστάσεις που έχω πάει, ντρέπομαι πάρα πολύ, πάω να δω φίλους και μπορεί να γελάω με κάτι που συμβαίνει εκτός, κάτι που είπε ο δίπλα, και προσπαθώ να κρυφτώ. Επίσης, στην κηδεία του παππού ενός φίλου στα δεκαοχτώ μας. Σχολιάζαμε τους συγγενείς και τους καλεσμένους και μας έπιασε τέτοιο γέλιο, που απομακρυνθήκαμε. Δεν αισθάνομαι ότι κάναμε κάτι κακό δηλαδή. Μου 'ρθε να γελάσω και γέλασα. Όπως και με τη γυναίκα μου, την Κατερίνα Λυπηρίδου. Κάναμε πολιτικό γάμο και γελούσαμε τόσο πολύ με τους δύο κουμπάρους μας, που φέραμε σε δύσκολη θέση τον αντιδήμαρχο.

Πες μου ένα επάγγελμα που δε θα έκανες. Δε θα μπορούσα να είμαι καταστηματάρχης. Θα έκλεινα την επόμενη ημέρα. Δεν έχω την ικανότητα της διαχείρισης. Και λογιστής, δε θα μπορούσα να γίνω ποτέ. Εφοριακός επίσης, δικηγόρος... όλα όσα έχουν να κάνουν με νόμους.

Μπάτσος, ΜΑΤατζής; Με τίποτα! Καταρχήν λόγω φυζίκ. Αλλά δεν μπορώ καθόλου το ξύλο. Ούτε να δίνω ούτε να τρώω.

Αν έπρεπε να παίξεις έναν τέτοιο ρόλο, θα το γελοιοποιούσες, ή, αν ήταν ένας, ας πούμε, ερωτευμένος ΜΑΤατζής, θα τον έβγαζες συμπαθή και ευαίσθητο; Δεν έχει να κάνει με το πώς τον κοιτάω εγώ, αλλά με το πώς το κοιτάει το έργο και το βλέμμα του σκηνοθέτη. Αν επιτρέπει να τον υπονομεύσω και αυτό περνάει ως ρόλος, κι όχι ως η δικιά μου υπονόμευση που δεν ενδιαφέρει κανέναν, τότε θα το έκανα. Δεν πρέπει να φαίνεται ότι είμαι πιο έξυπνος από τον ρόλο. Όχι εγώ, κανένας. Όποιος ηθοποιός το κάνει και μένει στη δεξιοτεχνία του, εμένα δε με ενθουσιάζει.

Αυτοσαρκάζεσαι; Κάνεις ειλικρινή αυτοκριτική; Νομίζω, δεν το έχουμε πολύ ως λαός οι Έλληνες... Η απάντηση είναι «σαφώς και κάνω αυτοκριτική» και όποιον και να ρωτήσεις αυτό θα σου πει. Ε, και; Το θέμα είναι, κάνεις κάτι να βελτιωθείς; Βλέπω πολιτικούς που λένε «παίρνω την ευθύνη» και η ευθύνη τους είναι τι; Μόνο που λένε αυτήν τη φράση και τίποτα άλλο. Δηλαδή, μας κοροϊδεύουν κατάμουτρα. Το να δηλώσω σε έναν φίλο ότι κάνω την αυτοκριτική μου και, μόνο που το είπα, εγώ να είμαι ευχαριστημένος που το παραδέχτηκα και ο άλλος που το άκουσε, τι έγινε; Ή το να αυτοσαρκάζομαι, δεν ξέρω τι θετικό έχει, μόνο ότι αναγνωρίζω τα ελαττώματά μου, ότι το κάνω δηλαδή. Έχει καταντήσει ο αυτοσαρκασμός μια απλή διατύπωση και τίποτα άλλο. Χειροκροτούμε αυτόν που λέει ότι αυτοσαρκάζεται ή αυτοκριτικάρεται, αλλά δεν κάνει κάτι να διορθωθεί, γιατί δε θέλει να αλλάξει τίποτα. Αυτό δεν είναι αυτοκριτική, είναι μια πλάνη.

Πώς ένιωσες όταν πρωτοείδες τον εαυτό σου στην οθόνη; Δε μου αρέσει, δεν μπορώ να με βλέπω είναι η αλήθεια. Νομίζω, πολύς κόσμος το έχει αυτό. Βλέπω πολλά λάθη, με κρίνω συνέχεια. Συνήθως αποφεύγω να βλέπω κατά τη διάρκεια των γυρισμάτων. Στο τελικό αποτέλεσμα προσπαθώ να είμαι επιεικής με τον εαυτό μου, αν και βλέπω πολλά σφάλματα. Στην τηλεόραση, με ακόμα μεγαλύτερη συχνότητα!

Είναι ίδια η αίσθηση μεταξύ κινηματογράφου και τηλεόρασης; Όταν βλέπω σινεμά, νιώθω ένα δέος. Τηλεόραση δε βλέπω πολύ, μου φαίνεται πιο απόμακρη. Λόγω της συχνότητας που βλέπεις έναν χαρακτήρα σε ένα σίριαλ, μπορεί να νιώθεις μεγαλύτερη οικειότητα μαζί του, ενώ στο σινεμά το βλέπεις μία φορά και δεν ταυτίζεσαι τόσο πολύ με τους χαρακτήρες.

Συνεργάζεσαι τώρα στην τηλεόραση με τον Βασίλη Χαραλαμπόπουλο, έναν πηγαίο και μεγάλης αξίας κωμικό. Είμαι ευτυχισμένος! Εύχομαι και ο Βασίλης το ίδιο. Ταιριάζουμε πολύ και υπάρχει συνεργασία. Είναι απίστευτο παιδί ο Βασίλης. Πάρα πολύ καλός σε αυτό που κάνει. Πολύ επαγγελματίας και γενναιόδωρος, από την άποψη ότι αφήνει πολύ χώρο στους συμπαίχτες του. Νιώθω πάρα πολύ τυχερός που συνεργάζομαι μαζί του. Έχουμε δουλέψει και στο θέατρο μαζί, στη «Λυσιστράτη» του Κακλέα, εγώ έκανα τη Μυρίνη και τον Κινησία, και ήταν κι εκεί το ίδιο, κι ακόμα περισσότερο.

Πες μου μια παράσταση στην οποία ένιωσες καλλιτεχνική πληρότητα, και εξαιρετική συνεργασία, και υπήρχε προσέλευση κοινού. Όλα αυτά, εκτός από το τελευταίο που είπες, το ένιωσα φέτος στον «Συγγραφέα» του Τιμ Κράουτς, που ανεβάσαμε σε ομαδική σκηνοθεσία πέντε ατόμων, μόνο ο ένας δεν έπαιξε, στο Θέατρο του Νέου Κόσμου. Ένα έργο για την ευθύνη που έχουμε όταν βλέπουμε τη βία δίπλα μας. Νομίζω ότι είναι η πιο ωραία δουλειά που έχω κάνει. Χωρίς σκηνικό, δύο κερκίδες, καθόμασταν ανάμεσα στους θεατές, οι οποίοι συμμετείχαν απαντώντας σε ερωτήσεις που θέταμε. Είμαι τυχερός που υπάρχουν άνθρωποι σχεδόν συνομήλικοι που έχουμε τον ίδιο τρόπο σκέψης και μπορούμε να συνεννοούμαστε τουλάχιστο σε επίπεδο συνεργασίας.

Κάτι τελευταίο... Το χιούμορ έλκει; Πάρα πολύ! Και από τις δύο πλευρές. Όσο έλκει μια γυναίκα ένας άντρας με χιούμορ, άλλο τόσο ένας άντρας έλκεται από μια γυναίκα με χιούμορ. Παρ' όλα αυτά, δε θα με χαλούσε να είμαι και 1.80...





Milla Jovovich



2012 CALENDARIO PIRELLI

Φάτε, μάτια, λάστιχα

Ένας φωτογράφος, ο Mario Sorrenti. Ένα νησί, η Κορσική. Ένα ημερολόγιο, το «Calendario Pirelli». Και τρία από τα δώδεκα κορίτσια που ποζάρουν για το πρότζεκτ που κάθε χρονιά τα αγόρια ανυπομονούν να δουν. Δικό σας.
Κείμενο **Δημήτρης Καραθάνος**
Φωτογραφία **Mario Sorrenti, 2012 Calendario Pirelli**





Margareth Made



Lara Stone



Milla Jovovich

Το γυμνό είναι η δουλειά του, και τα γυμνά του, περίφημα. Ανοίγματα στη «Vogue» και το «Harper's Bazaar», διαφημιστικά για την καμπάνια του Calvin Klein «Obsession» με την Kate Moss, δουλειές για τη Lancôme, την Paco Rabbane, την Benneton, τη Shakira, τους Del Amitri. Γιος της διαφημίστριας Francesca Sorrenti, θα μπορούσε να ανταγωνίζεται τον αδερφό του Davide, εάν ο τελευταίος δεν είχε πεθάνει από overdose το 1997. Έτσι, απέμεινε μοναδικός φωτογράφος μιας οικογένειας που άφησε τη Νάπολη για τη Νέα Υόρκη, προκειμένου να πετύχει σπουδαία πράγματα, και βρέθηκε να εκθέτει στο Victoria and Albert του Λονδίνου, το νεοϋορκέζικο MoMA και να κυκλοφορεί άλμπουμ για εκδοτικούς οίκους υψηλού prestige.

Αναλαμβάνοντας την 39η έκδοση του ημερολογίου της Pirelli, στρατολόγησε μια δωδεκαμελή αρμάδα καλλονών και μετέβη σε έναν ερημότοπο της Κορσικής, 60 χιλιόμετρα έξω από το Μπιονιφάτσιο, προκειμένου να εφαρμόσει ένα κόνσεπτ που ονόμασε «swoon» και περιέγραψε ως «αισθησιακό παραλήρημα, έκσταση αιχμαλωτισμένη σε εικόνες». Λέει ο Sorrenti: «Η έντονη σχέση ανάμεσα στον φωτογράφο και τη μούσα του αποτελεί την πεμπτουσία ενός αισθητικού διαλόγου που στοχεύει στην εξιδανίκευση της φυσικής ομορφιάς. Φωτογραφίζοντας το ημερολόγιο, προσέγγισα τα αντικείμενα των εικόνων μου με στόχο μια έντιμη, στενή σχέση, η οποία βοήθησε να αποτυπωθεί μια ατμόσφαιρα αγνότητας. Προσπάθησα να φέρω τα σώματα σε άμεση επαφή με τη φύση, προβάλλοντάς τα σαν προέκτασή της, σε μια συλλογή εικόνων όπου τα βράχια, η γη, οι κορμοί των δέντρων, ο ουρανός και η θάλασσα συνθέτουν ένα αριστοτεχνικό σκηνικό». Ωραία τα λέει; Μια χαρά τα λέει, αν ψάχνεις ευφημισμούς για να εξιδανικεύσεις ένα πορτφόλιο, το οποίο ξεμακραίνει από τις παρυφές του soft porn χάρη στο διαχρονικό brand name και τα τρανταχτά ονόματα των μοντέλων. Γεγονός αποτελεί πως η ματιά του Sorrenti στάθηκε στο πρότζεκτ της Pirelli ψύχραιμα, απέριττα, χρησιμοποιώντας κυρίως ασπρόμαυρο φορμάτ για τις 25 λήψεις του ημερολογίου και πατώντας στο κλασικό στιλ που δοκίμασαν στο παρελθόν ο Avedon, ο Herb Ritts, ο Demarchelier.

Για το δωδεκάμηνο φωτογραφήθηκαν εννέα μοντέλα και τρεις ηθοποιοί. Η Βραζιλιάνα Isabeli Fontana, η Ρωσίδα Natasha Poly, οι Ολλανδές Saskia de Brauw και Lara Stone, οι Joan Small και Guinevere Van Seenus από την Αμερική, η Πολωνή Malgosia και η Λιθουανή Edita Vilkeviciute, η Kate Moss, η Milla Jovovich, η ιταλίδα ηθοποιός Margareth Madè και η Γιαπωνέζα Rinko Kikuchi.

Rattler

Περνάνε τα κομάντα! Το πιο δυνατό, ενδιαφέρον γκρουπ της Αθήνας παίζει γρήγορα, μινιμαλιστικά και επικίνδυνα. Ο ήχος τους είναι βάλσαμο για αυτούς τους επισφαλείς καιρούς. Συνέντευξη **Δημήτρης Καραθάνος** Φωτογραφία **Ani Jo**



Proxy
Στην μπάντα!

Τι σημαίνει Rattler Proxy;
Δημήτρης Πίχλιαβας: Συμμορία.
Μάκης Παπασημακόπουλος: Σε ελεύθερη μετάφραση, είναι κάτι σαν «ο νομικός εκπρόσωπος του κροταλία». Έχω μια ψύχωση με τους κροταλίες, το μιλήσαμε λίγο με τον Δημήτρη, μας άρεσε και η εικόνα του κροταλία, που, αν και ξοχάδας, σου ανακοινώνει με την ουρά του ότι έχει νεύρα, ή κάτι τέτοιο, και καταλήξαμε εκεί.

Είσαι εδώ και χρόνια κομμάτι της ελληνικής σκηνής. Σαν ακροατής, σαν συλλέκτης, σαν συντάκτης, έχεις περάσει τη ζωή σου καταβροχθίζοντας δίσκους. Και ενώ έχεις ξαναπαίξει με γκρουπ, νομίζω πως αυτή είναι η πρώτη φορά που φτιάχνεις μουσική σε τόσο οργανωμένο επίπεδο, με συναυλίες, τραγούδια, website. Θα έλεγες πως επενδύεις σε αυτή την μπάντα;
Μ. Π.: Πάντα επενδύω στις μπάντες που παίζω. Με χρόνο, με χρήμα, με λαγκοστίνα, με πρόβες, με εμφανίσεις. Απλώς, αυτήν τη φορά, εγώ και ο Δημήτρης είναι αυτό που λέμε «διαβάζουμε από την ίδια σελίδα». Ως εκ τούτου, υπάρχει κοινή κατεύθυνση, κάτι που στο παρελθόν δεν υπήρχε.

Πώς να διατυπώσω αυτή την ερώτηση χωρίς να ακουστεί σαν μομφή; Νομίζω πως δεν έχω ξανακούσει μπάντα που να αντηχεί τόσο πρόδηλα τους Suicide.
Δ. Π.: Από την αρχή είπαμε ότι η κύρια έμπνευσή μας είναι οι Suicide και η εποχή που αντιπροσωπεύουν, δηλαδή η Νέα Υόρκη των late 70s. Από εκεί και πέρα, οποιοσδήποτε άλλος παραλληλισμός με τους Suicide δεν είναι κάτι άλλο από άστοχος μέχρι γελοίος. Δεν είμαστε οι Suicide. Δε θέλουμε να γίνουμε οι Suicide. Είναι η μεγαλύτερη μπάντα που πέρασε ποτέ από τούτο τον κοσμάκη. Συνεπώς, κάθε σύγκριση μαζί τους προσβάλλει και εμάς αλλά και τον μύθο τους.
Μ. Π.: Συμφωνώ απόλυτα. Δεν είμαστε τόσο αστείοι και γραφικοί (οκ, είμαστε, αλλά για άλλους λόγους), ώστε να αρνηθούμε την επιρροή των Suicide. Αλλά από εκεί και πέρα, δεν είμαστε κάποιο karaoke band το οποίο έχει μείνει εκεί. Και προφανέστατα δεν επιδιώκουμε κάποια σύγκριση. Άλλωστε, ούτε ο Δημήτρης έχει το μαλλί του Ρεβ, ούτε εγώ έχω τα σακάκια του Βέγκα. Πικρή η αλήθεια, αλλά αλήθεια.

Ας κάνουμε ένα βήμα πίσω. Πότε παίξατε για πρώτη φορά μπροστά σε κοινό; Ήταν ευτυχής εμπειρία;
Δ. Π.: Το πρώτο μας live ήταν στο φετινό Reworks Festival, όπου ο Ison μας έδωσε μια μοναδική ευκαιρία να παρουσιάσουμε το υλικό μας, και του είμαστε ευγνώμονες για αυτό. Ως πρώτο δε θα το ξεχάσω ποτέ. Θυμάμαι τα χέρια μου να στάζουν ιδρώτα και τα δάχτυλά μου να γλιστράνε πάνω στα πλήκτρα. Από το άγχος δεν μπορούσα να πάρω ανάσα. Βεβαίως, από τότε και έπειτα ξεκίνησε η κατάρα των soundchecks.
Μ. Π.: Εγώ θα πω μόνο ότι πριν το live είχα ξυπνήσει δίπλα σε ένα τεύχος του περιοδικού «Το Άλογο: Σπορ και Θέαμα», το οποίο μου στοίχισε 12 ευρά, που από μόνο του αποτελεί μια μοναδική εμπειρία. Πέραν τούτου, όντως ήμασταν πολύ τυχεροί να παίξουμε για πρώτη φορά σε ένα φεστιβάλ όπως το Reworks και είμαστε, βέβαια, και πολύ τυχεροί που μας εμπιστεύτηκαν. Ελπίζουμε να τα ξαναπούμε συντόμως.

Ψάχνω βίντεό σας στο YouTube, αλλά δεν υπάρχουν πολλά. Εν μέρει, τα ψάχνω γιατί πάντοτε σε φανταζόμουν σαν διονυσιακή φιγούρα επί σκηνής, σε κάτι μεταξύ Iggy Pop και Lux Interior. Τελικά όμως διαπιστώνω ότι δεν κυλιέσαι στα πατώματα. Γιατί έτσι;
Μ. Π.: Απλώς δεν έχεις πετύχει το κατάλληλο live. Μια χαρά κοπανιέμαι κατάχαμα, αν με πάρει η όρεξη. Και το κεφάλι μου έχω ανοίξει και μικρόφωνα έχω στραβώσει και όλα.

Μπορείς να μας πεις δυο πράγματα για το E.P. που ετοιμάζετε; Αν δεν κάνω λάθος, θα ονομάζετε «Vertebrata».
Μ. Π.: Έτσι θα ονομάζεται, ναι. Απλώς, επειδή βρισκόμαστε σε μια κουβέντα με την Juts Gazing για την κυκλοφορία ενός εφτάιντσου, δεν ξέρω τι θα έρθει πρώτο. Το concept πίσω από το «Vertebrata» έχει να κάνει με μια σκηνή μιας γειτονιάς του Bowery στα τέλη του '70. Μια σκηνή από ένα παράθυρο όπου βλέπεις φάτσες και χαρακτήρες στα όρια της ζωής. Κάθε τραγούδι είναι και μια διαφορετική ιστορία από εκεί. Ένας πόρνος που ψάχνει πελάτη, μια τύπισσα που γυρνάει στον τόπο του εγκλήματος, ένας χρήστης που ψάχνει τη δόση του, και πάει λέγοντας. Όλα μαζί τα κομμάτια ολοκληρώνουν την εικόνα και μαζί τον πρώτο κύκλο της μπάντας.

Η μουσική των Rattler Proxy έχει δυναμική εξαγωγής. Πιστεύω, μάλιστα, ότι θα μπορούσε να ενθουσιάσει περισσότερους στον διεθνή χώρο από ό,τι στη χώρα μας. Θα κυνηγήσετε αυτή την πιθανότητα;
Δ. Π.: Εξ αρχής είχαμε ως στόχο να πάμε τη μουσική μας έξω αλλά και να τη χρησιμοποιήσουμε σαν μέσο για να πάρουμε τον πούλο από δω χάμω. Ως εκ τούτου, μην περιμένετε πολλά live.
Μ. Π.: Δεν ξέρω τι είναι εξαγώγιμο και τι δεν είναι. Ειλικρινά. Προσωπικά, το βλέπω και ως έναν τρόπο ψυχικής διάσωσης, είτε αυτή η διάσωση με πάει έξω είτε με αφήσει εδώ. Δε με απασχολεί πάντως το εδώ, ούτως ή άλλως, και δεν εννοώ μουσικά. Αν βρει μεγαλύτερο κοινό κάπου αλλού τώρα, αυτό θα το δούμε.

Νιώθετε άνετα μέσα στον ψηφιακό κόσμο; Ασπάζεστε το ίντερνετ σαν μέσο επικοινωνίας της δουλειάς σας;
Μ. Π.: Ναι, μωρέ, αφού έτσι πάει το μοτόρι, γιατί να κάνεις εσύ τον καμπόσο; Αφού έτσι λειτουργεί η κατάσταση, θα μανουβράρεις κι εσύ μέσα σε αυτά τα όρια, δεν είναι ντροπή. Απλώς, από εκεί και πέρα, βάζεις κάποια προσωπικά όρια. Αλληλοτσίμπουκα με μπάντες, προμότερς, περιοδικά και τέτοια δεν υπάρχει λόγος να κάνεις. Να αναγνωρίσεις κόσμο που σε αναγνωρίζει και σε βοηθάει, ναι. Αλλά άλλο αυτό και άλλο αυτό το αέναο circle jerk, που είναι ο σύγχρονος κόσμος της κοινωνικής δικτύωσης. Το εργαλείο μου, δηλαδής, το μαγκονάω καλύτερα μόνος μου, δε θέλω βοήθεια και ούτε θέλω να μαγκονίσω κανενός αλλουνού το μπουζόκλειδο.

Εξακολουθείς να χωρίζεις τον κόσμο ανάμεσα σε αυτούς που έχουν διαβάσει και σε αυτούς που δεν έχουν διαβάσει «Preacher»; Δεν είναι λίγο περιοριστικός αυτός ο τρόπος κατηγοριοποίησης ανθρώπων;
Μ. Π.: Απόλυτα. Πάντα πίστευα σε κάποιους κοινωνικούς «κόφτες» που σε σώζουν από το να σπαταλάς χρόνο με άτομα που δε θα σου δώσουν τίποτα παραπάνω από ένα άσκοπο τσιν τσιν. Ο δικός μου τυγχάνει να είναι αυτός. Yes Preacher; Προχώρα. No Preacher; Σόρι να πούμε, κυρ-μάστορα, το μαγαζί είναι γιομάτο.

Ποιο είναι το σάουντρακ των Rattler Proxy στην Αθήνα του 2012; Φτιάξτε μας ένα νοερό playlist.
Δ. Π.: A.R.E. WEAPONS - **Mr. Creature,** TO THE BONES – **Rex,** ULTERIOR - **Sister Speed.**
Μ.Π.: CPC GANGBANGS - **Teenage Crimewave,** TEENGENERATE - **Dressed in black/ Fake Fake Fake,** SCORPION VIOLENTE - **Viol Et Revanche,** T.V. BABY - **Manny's Blues.**

soundcloud.com/therattlerproxy
rattlerproxy@yahoo.com

Ζυράννα Ζατέλη Ηδονή στον κρόταφο

Για τους εξερευνητές του ζατελικού σύμπαντος, το τελευταίο της βιβλίο είναι μια μικρή αποκάλυψη, καθώς η κυρία από τον Σοχό, που επιμένει να χάνεται στις πόλεις και τα όνειρα, αποκαλύπτει πτυχές της ζωής και του χαρακτήρα της. Συγκεντρώνοντας παλαιότερα κείμενά της, η Ζυράννα Ζατέλη μοιάζει να αρχειοθετεί με κάποιο τρόπο τις αναμνήσεις της.
Συνέντευξη **Στέφανος Τσιτσόπουλος** Φωτογραφία **Κατερίνα Μαριανού**

Χαρτί, μολύβι, γραφομηχανή, ταινίες Pelican. Να υποθέσω πως δεν σας άγγιξε ο θάνατος του ιδρυτή της Apple, Στιβ Τζομπς, όσο θα σας έθλιβε μια πιθανή παγκόσμια απαγόρευση υλοτομίας για παραγωγή χαρτιού. Γιατί εμμένετε σε αυτόν τον τόσο vintage και παλαιοντολογικό τελετουργικά τρόπο συγγραφής; Ένα-ένα. Το ότι σε κάποια θέματα, σε κάποια σημεία, ας πούμε, της προσωπικής μου μυθιστορίας είμαι λιγάκι… παλαιάς κοπής δεν σημαίνει ότι είμαι και καμιά ξεροκέφαλη. Φυσικά και με άγγιξε ο θάνατος του Στιβ Τζομπς, ως είδηση έστω, κυρίως όταν έμαθα λεπτομέρειες της ζωής του, της προσωπικότητάς του. Τον είχα ακουστά, μα δεν ήξερα πολλά γι' αυτόν, ρώτησα φίλους και μου είπαν. Και θαύμασα το δαιμόνιό του, δεν του άξιζε να φύγει τόσο πρόωρα, εννοώ μάχιμος ακόμη, στην ακμή του. Όσο για το άλλο, το γιατί εμμένω σε έναν vintage και… όπως το είπατε, παλαιοντολογικά τελετουργικό τρόπο συγγραφής, εντάξει, ας μην το θέσουμε τόσο δραματικά. Είναι σαν να πρέπει να ψάχνω να βρω τα γυαλιά μου ενώ τα φορώ. Θέλω να πω, δεν υπάρχει λόγος να ψάξουμε τον τρομερό λόγο από κάτω. Είναι γιατί μου αρέσουν κάποιες συνήθειες στη δουλειά μου, μικρές τελετές, μου πάνε ως ιδιοσυγκρασία, αισθάνομαι ωραία με τα χαρτιά και τα μολύβια μου, αν κιόλας κατεβαίνουν και καλές ιδέες, τι άλλο θέλω. Και γενικότερα, δεν είμαι ο τύπος που θα λαχανιάσω για να προλάβω τις αλλεπάλληλες επιταγές της εποχής, τα γρήγορα και εύκολα που είναι πολύ της μόδας, δεν με πειράζει να μείνω και λίγο απ' έξω. Τις προάλλες, ψάχνοντας για κάτι σε ένα παλιό μου σημειωματάριο, τυχαία έπεσα πάνω σε μια φράση του Κοσμά του Αιτωλού που την είχα περάσει εκεί πριν από είκοσι χρόνια και μάλλον το είχα ξεχάσει: «Οι άνθρωποι θα πεθάνουν επειδή δεν θ' αγαπούν πια τα δέντρα». Με γοήτευσε, θα μπορούσε να είναι και στίχος του Έλλιοτ, αλλά κυρίως με τρόμαξε αυτή η αλήθεια, η τόση συμπύκνωση της σκέψης του. Και να που φτάσαμε στα δέντρα, αγαπητέ μου, στον αδιόρατο υπαινιγμό σας ότι με το να χρησιμοποιώ ακόμη χαρτί για τις γραφές μου συμβάλλω ίσως στον αφανισμό των δέντρων. Αν είναι όμως δυνατόν! Ελάχιστοι, μετρημένοι στα δάχτυλα είμαστε όσοι γράφουμε ακόμα σε χαρτί και γραφομηχανή, και δεν θα ζήσουμε πια άλλα διακόσια χρόνια για να κινδυνεύουν από εμάς τα δέντρα και οι πανάρχαιοι δρυμοί. Όσοι μας μείνανε τέλος πάντων. Μακάρι δηλαδή να 'ταν το χαρτί των συγγραφέων η κύρια αιτία του κακού, να το χρεώναμε στο πνεύμα. Είναι τόσα άλλα χοντρά και ρυπαρά συμφέροντα από πίσω και από μπρος κι από παντού. Και ποιος δεν το ξέρει άλλωστε -αλλά και ποιος το ακούει- ότι η πληγή της εποχής μας δεν είναι η χρήση μα η κατάχρηση, η κατασπατάληση, το ότι πήραμε ψηλά τον αμανέ και τρώμε το κεφάλι μας στο τέλος. Μπορούμε να παράγουμε πολύ λιγότερο χαρτί νομίζω και να μας φτάνει μια χαρά, θα το σεβαστούμε έτσι και περισσότερο. Και τα δάση θα ανασαίνουν αντί να τα αφανίζουμε με ασύδοτες υλοτομίες και φωτιές. Εν πάση περιπτώσει, για να κλείσουμε, αν κάποια μέρα αισθανθώ την ανάγκη να δοκιμάσω και σε υπολογιστή, θα είμαι η τελευταία που θα το εμποδίσω στον εαυτό μου, να είστε σίγουρος. Μα για την ώρα δεν επείγει.

Σκοπεύετε να γράψετε αρκετά βιβλία ακόμη; Κάτι τέτοιο με ρώτησε κάποτε και η μάνα μου, αλλά εκεινής ο τρόπος ήταν λιγάκι σαν να μου 'λεγε: να ξέρουμε τι μας γίνεται δηλαδή. Ήταν τον καιρό που έγραφα τους «Λύκους» και, παρότι δεν μιλούσα καθόλου στους δικούς μου για όσα με ταλάνιζαν, δεν ξέρω πώς έγινε μια μέρα και ξέσπασα στην καημένη τη μάνα μου. Άσε με, ρε μαμά, της λέω, κι έχω ένα σωρό βάσανα στο κεφάλι μου με το βιβλίο που γράφω!… Οπότε θεώρησε καλό να με ρωτήσει, με πολύ τακτ μάλιστα, αν σκέφτομαι να γράψω κι άλλα βιβλία, κι αυτό -να 'ναι καλά η μακαρίτισσα- με έκανε και γέλασα, χαλάρωσα, μου έφυγε η μεγάλη ένταση. Ε, καναδυό ακόμα, της είπα, θα τα γράψω. Κάπως έτσι τώρα, κάμποσα χρόνια μετά τους «Λύκους» -κι αφού στο μεταξύ εξέδωσα και τα δύο πρώτα της τριλογίας μου-, θα απαντήσω και σ' εσάς. Ένα-δυο μυθιστορήματα ακόμη, και ίσως μερικά χάι-κου. Μετά θα πάω να κοιμηθώ κάτω από τα δέντρα.

Ευδαίμων μελαγχολική! Ασπάζεστε αυτό το προσωνύμιο; Κι αν όχι, υπήρξατε κάποια στιγμή της ζωής σας; Πολλές στιγμές. Συχνά με αγγίζει το αεράκι της ματαιότητας, της μελαγχολίας… Τόσο συχνά, που μόνο εχθρά μου δεν τη θεωρώ πλέον. Τώρα, αν πραγματικά «ευδαιμονώ» κιόλας όποτε μελαγχολώ, εντάξει, υπάρχει και μια στάξη χιούμορ σε όλα αυτά, το παρηγορητικόν και ευγενές μιας κάποιας ειρωνείας.

Γράφετε για όσα ζήσατε ή ζείτε για να γράφετε; Δεν τα πάω καλά με τέτοιες απολυτότητες, ή διλήμματα άνευ λόγου. Ό,τι έχω ζήσει και ζω κάθε στιγμή έχει να κάνει με κάτι περισσότερο από αυτό που θα όριζε κανείς ως «εγώ», κάτι περισσότερο από το εδώ και τώρα ή το εκεί και τότε. Τίποτα στην ανθρώπινη ψυχή δεν μου είναι ξένο, κι από αυτήν την άποψη η ζωή μου δεν είναι μόνο «η ζωή μου» ανάμεσα στο πότε γεννήθηκα και πότε θα πεθάνω. Οτιδήποτε μου ανακινεί την πένα και τα σώψυχα, ή μάλλον πρώτα τα σώψυχα και μετά την πένα, είναι και δικό μου, εμπειρία μου, κι από δικό μου ελεύθερο να γίνει δικό σου αν θες. Γράφω γιατί αυτό αγαπώ περισσότερο κι αυτό ξέρω καλύτερα να κάνω, και κάνοντάς το όλο και κάτι μαθαίνω πιο ανείπωτο. Δημιουργούμαι μέσα από ό,τι δημιουργώ, το φτιάχνω και με φτιάχνει.

«Καταραμένος είναι ο έρωτας που γεύεται το μέλι πάνω στο τσεκούρι». Πώς είναι ο ευλογημένος; Τον ζήσατε; Ευλογημένος ή καταραμένος, ω οι ωραίες ημέρες που ήμουν δυστυχής!

Πώς θα σας φαινόταν αν στο πλαίσιο μιας συλλεκτικής συσκευασίας, τα τσιγάρα Santé ζητούσαν να βάλουν τη δική σας εικόνα στη θέση του ξανθού κοριτσιού; Αστεία-αστεία κι άλλοι μου το έχουν πει αυτό, δεν είστε ο πρώτος. Ένας φίλος μάλιστα το 'χει για σίγουρο ότι θα γίνει κάποια μέρα -από κείνα τα μεταθανάτια, ξέρετε. Τέλος πάντων, αν μου το ζητούσαν… τι να πω, δεν θα 'κανα και την ακατάδεκτη. Αλλά καλά δεν είναι εκεί η θελξικάρδια ξανθιά του Santé με το γερτό κεφάλι; Γιατί να της πάρω τη θέση; Όπως κάποτε που με ρώτησαν αν θα φιλοξενούσα στο σπίτι μου την Αλίκη του Λουίς Κάρολ. Και φυσικά θα την φιλοξενούσα, τους είπα, αλλά νομίζετε πως έχει κανέναν λόγο να αφήσει τη Χώρα των Θαυμάτων; Και για να επανέλθουμε λίγο στο Santé, αυτό που θα ήθελα εγώ να τους ζητήσω είναι να μην ανεβάσουν άλλο την τιμή του. Παραμένει από τα φθηνότερα τσιγάρα, αλλά και πάλι είναι ακριβούτσικο. Φτάνει νομίζω, ας μην το παν πιο πάνω, παραγίνονται δύσκολοι οι καιροί και για τους ποιητές και για τους καπνιστές και για όλους εκείνους που δεν τα φάγανε. Δεν είμαστε και λίγοι. Ή πάλι μπορεί να είμαστε και λίγοι, δεν ξέρω.

20% αναμνήσεις, 30% ματαιωμένα όνειρα, 40% καθημερινή τριβή και 10% ανομολόγητοι πόθοι, είπε κάποτε ο Ρόλαν Μπαρτ πως είναι η ποσόστωση της ζωής και του χαρακτήρα του. Εσείς; Ποια είναι η ποσόστωσή σας; Πελαγώνω με κάτι τέτοια, μου θυμίζουν σφυγμομετρήσεις που αλλάζουν από βδομάδα σε βδομάδα. Ποτέ δεν θα κατάφερνα νομίζω, όσο κι αν προσπαθούσα, να χωρίσω σε τέτοια «μέρη» τον εαυτό μου. Μια σύμβαση είναι βεβαίως, κατά προσέγγισιν, κι ο Μπαρτ έτσι το έκανε, δεν χρησιμοποίησε δα και αναλυτικό ζυγό για τα ποσοστά του χαρακτήρα του, μα έστω. Για να πω την αλήθεια, πρώτη φορά ακούω και τη λέξη «ποσόστωση». Το έλεγα σε μια φίλη στο τηλέφωνο και μου είπε «είναι επειδή δεν βλέπεις τηλεόραση, δίνει και παίρνει εκεί πέρα η ποσόστωση…» Ποιος ξέρει. Εν πάση περιπτώσει, κι από αναμνήσεις δεν έχω παράπονα κι από καθημερινή τριβή κι από ματαιωμένα όνειρα, κι από ό,τι θες και δεν θες. Αλλά υπάρχουν και τόσα ακόμη αστάθμητα και άρρητα, δεν νομίζετε; Ορίζεται κανείς στη διάρκεια μιας ολόκληρης ζωής, έλεγε ο Καμύ. Το να γνωρίζεις απόλυτα τον εαυτό σου δεν σημαίνει μ' έναν τρόπο, γιατί να ξεις άλλο;

«Κάπως τα φέρνει η ζωή, κάπως τα φτιάχνουμε κι εμείς με το κεφάλι μας». Φίφτι-φίφτι πάει ή κάποιο από τα δύο είναι πιο δυνατό και καθορίζει τη μοίρα μας; Αφού επιμένετε με τα ποσοστά, καλώς, σε μια γενική θέαση των πραγμάτων θα έλεγα πως πάει φίφτι-φίφτι αυτό το ζήτημα. Κι ευτυχώς δηλαδή, γιατί αλλιώς θα ήμασταν καταδικασμένοι ή στην απόλυτη μοιρολατρεία ή στην απόλυτη… τι να πω, αιτιοκρατία; αλαζονεία; Από 'κει κι έπειτα βέβαια, η προσωπική πλάστιγγα του καθενός, ανάλογα με τις ώρες τις καλές ή τις κακές, παίζει προς τα δω ή προς τα 'κει, ταλαντεύεται. Μπορούμε σάμπως να παραβλέψουμε και τον παράγοντα της τύχης, του τυχαίου; Αλλά και πάλι, υπάρχει πλήρης αθωότητα στο τυχαίο; Γι' αυτό λοιπόν ας μείνουμε στο φίφτι-φίφτι, σ' αυτήν την οικεία -ας πούμε- ισορροπία τρόμου.





Θεσσαλονίκη

This is the new Zen!



Μια βόλτα με απ' όλα στο αστικό γίγνεσθαι και σε όλα τα πεδία, έτσι ξαφνικά καθώς θα μπαίνει η άνοιξη, και συ πρέπει να γυρίσεις στην πόλη και να ανακαλύψεις όλο το καινούργιο της Zen. Τέχνη και μουσική, γεύσεις και ζωή, κόμικς και μουσεία, μία είναι η ουσία: η Θεσσαλονίκη βράζει!

Κείμενο

The SOUL team

A

Αστική φαντασμαγορία ή και «Διαβάτες στην πόλη». Το πρώτο βιβλίο του Ρωμανού Σκλαβενίτη-Πιστοφίδη κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Απόπειρα. Ο Νήλι, ο Αρχιτέκτονας, η Μέι και ο Δολοφόνος. Τέσσερα παιδιά στο κέντρο μιας άγνωστης mega city, διάστιχτης με νέον φώτα, κινέζικες, ταϊλανδέζικες, ινδικές γειτονιές, γυάλινα κτήρια, μετρό, ροκ συναυλίες και πάρκα, όπου καμιά φορά ανταμώνουν πίνοντας σοκολατούχο γάλα ενθυμούμενοι την παιδική τους ηλικία. Ή τρυπιούνται με ηρωίνη. Αυτό, βέβαια, το κάνει μόνο η Μέι, το κορίτσι, γιατί έτσι νομίζει πως είναι, αν θέλεις να ζεις σε ρυθμούς ροκ εν ρολ. Αυτοί είναι οι τέσσερις ήρωες του «Διαβάτες στην πόλη». Μπερδεμένοι, αλλά και σίγουροι για ένα μόνο πράγμα: I wanna live, I wanna give, όπως τραγούδησαν κάποτε γρήγορα και μετρονομικώς κολασμένοι οι Ramones. Στις youthland του σήμερα, όσο πιο μέσα ζεις στην καρδιά του κτήνους, τόσο πιο όμορφα είναι. Μπάτσοι, βιβλιοθήκες, παντοπωλεία, τρομοκρατικές επιχειρήσεις, μάνατζερ, χαμπουργκεράδικα, μετρό. Όλες οι ράγες συγκλίνουν στο κέντρο, η ευτυχία δεν κρύβεται στο λιβάδι, αλλά είναι χτισμένη με υλικά όπως των ασανσέρ και των πολυκατοικιών. Περίπλοκες σχέσεις, δύσκολες φιλίες, αθροίσματα επιθυμιών, ανέφικτοι στόχοι, δύσκολοι αποχαιρετισμοί, βία, αίμα, έξαψη, φαντάσματα ελευθερίας, ολοκληρωτικές παραιτήσεις. Ο Ρωμανός Σκλαβενίτης-Πιστοφίδης ζει στον Χορτιάτη αλλά και το Σιάτλ, στη Θεσσαλονίκη αλλά και τη Νέα Υόρκη, το αριστερό ημισφαίριο του εγκεφάλου του ακούει τα κλαρίνα από τα γλέντια του βουνού, αλλά το δεξί φτιάχνεται μόνο με live των Red Hot Chili Peppers. Καλή επιτυχία στο πρώτο του και άντε γρήγορα γρήγορα να διαβάσουμε και το δεύτερο.

Φωτογραφία
Ani Jo



B

Βαλαωρίτου: Τις νύχτες, όλοι τριγυρνάνε τα στενά της ψάχνοντας για ποτό, μπάρα και μουσικές. Τις μέρες όμως, είναι που τριγυρνάνε οι άλλοι! Αυτοί που ξέρουν πως οι γύρω δρόμοι δεν παράγουν μόνο διασκέδαση αλλά και προϊόντα σπάνια, ιδέες μοναδικές, αρώματα σπουδαία. Στάση «Mirepsos», Β. Ουγκώ 12. Σε μπουκαλάκια ή γυάλινες φιάλες φουζέρ, αυτή η βιντάζ με τον τρόπο της τοπική αρωματοποιία χτυπάει στα ίσια τον μύθο που θέλει μόνο το Παρίσι να φτιάχνει κολόνιες και μυρωδιές με αξία. Μπα! Ποιοι Γάλλοι, ποιοι Πορτογάλοι και ποια «λουλού σε μουά»! Μικρομουσείο θεσπέσιων μυρωδιών είναι το «Mirepsos», για το σπίτι, για το σώμα, εκτροχιαστικές εσάνς, κρυμμένο μυστικό για όσους ψάχνουν κάτι περισσότερα από τα σινιέ των διαφημίσεων ή τις κακές χημείες των imitation που πωλούνται χύμα με το κιλό. Τα ντελικάτα Lothantique, τα φινετσάτα Amelie & Melanie και τα σαπούνια μιας από τις παλαιότερες σαπωνοποιίες της Μασσαλίας, της Marius Fabre, θα τα βρεις στα ράφια μαζί με φυσικά και βιολογικά αφρόλουτρα, λοσιόν, λαδάκια ενυδάτωσης, άλατα μπάνιου και σαμπουάν. Σπόγγοι και λούφες, προϊόντα σπα, 100% αγνά αιθέρια έλαια μπάνιου, earth friendly ισορροπία, κεριά, sticks, spray, αρωματικά pot-pourris, όλα εδώ, συνηγορούν σε μια αρωματική πανδαισία. Αρωματικές πέτρες, sachets για ντουλάπες, έλαια χώρου, υφασμάτινες θήκες εσωρούχων και παπουτσιών, κουτιά αποθήκευσης αλλά και καλλυντικά φτιάχνουν ένα ταξίδι με συνταξιδιώτες τη γαλλική λεβάντα, τη μαστίχα Χίου, τις μυρωδιές των λουλουδιών και των μυστηριακών μπαχαρικών, που μεταμορφώνουν τα πέριξ της Βαλαωρίτου σε μια συναρπαστική περιπέτεια ευεξίας και χαλάρωσης.



Γ



Γιορτή! Γιατί αυτό είναι το 14ο Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ Θεσσαλονίκης - Εικόνες του 21ου Αιώνα. Από 9 έως 18 Μαρτίου, ταξιδεύεις αλέ λε τουρ μέσα από τις αίθουσές του σε ολόκληρο τον κόσμο. Σπουδαίοι δημιουργοί και δράση, αφυπνιστική σκέψη, κοντράστ στην παθητικότητα και αυτή την οριακή στιγμή, που ο κόσμος δείχνει να παγώνει. Βέρνερ Χέρτζογκ, Τζαφάρ Παναχί, Πατρίσιο Γκουσμάν, Βίκτορ Κοσακόφσκι, Τζο Μπέρλιντζερ και Μπρους Σινόφσκι. Τα ΜΜΕ, η ταραγμένη εφηβεία, ο ακτιβισμός, η ελευθερία, το δικαστικό σύστημα και οι αδικίες του, τα απολυταρχικά καθεστώτα όπου Γης, η πολιτική, η κοινωνία, όλα σε ένα νήμα αφήγησης που κάθε χρονιά την περιμένουμε πώς και πώς. Να είσαι εκεί, θα είμαστε εκεί.

Δ

Διαβαθμίσεις της αύρας! Η Θεσσαλονικιά Αλεξάνδρα Μαράτη, ιδιοκτήτρια της γκαλερί Artis Causa αλλά και καλλιτέχνις η ίδια, εκθέτει τις «PNOES» ταξιδεύοντας στην Αθήνα, στην γκαλερί Τεχνοχώρος (Λεμπέση 4 & Μακρυγιάννη 33). Ένα παιγνιώδες σύμπαν με οικοδομήματα-βωμούς, προσωπικό ιδιόλεκτο ενός ενορατικού channeling στην αόρατη διάσταση. Η ίδια εξηγεί το σκεπτικό της: «Μέσα από την αρχέγονη τέχνη του Διαλογισμού με πνευστές ενεργειακές σπείρες που αναπαράγουν σε χρωματικές διαβαθμίσεις της αύρας, την ανάσα και την έγγραφη κατάθεση της στιγμιαίας επιθυμίας στο ακασικό αρχείο του σύμπαντος, ενεργοποιούνται θεραπευτικές δονήσεις και ευχές... Τα σπειροειδή γλυπτά Δέντρα της Ζωής διαπερνά η ζωτική ενέργεια, Ανάσα, μετατρέποντάς τα σε διαστασιακές πύλες του axis mundi και πηγές κοσμογονίας, ενώ υπερβαίνει τα επίπεδα της πραγματικότητας και δημιουργεί δυνατότητα πρόσβασης σε άλλη μορφή συνείδησης». Επιτέλους για την Αθήνα, να δει και κάτι θεσσαλονικιώτικο πέρα από τα ρεπορτάζ για τη συμμορία των τοκογλύφων ή τις γκρίνιες του κυρ-Ντίνου Χριστιανόπουλου!



Ε

Εσπρέσο ή Nespresso; Η 4η Nespresso boutique στην Ελλάδα άνοιξε στη γωνία Μητροπόλεως 36 και Πλουτάρχου και βάζει στοίχημα ότι μπορεί να κάνει τους Θεσσαλονικείς να αλλαξοπιστήσουν, να εγκαταλείψουν το παραδοσιακό φραπόγαλο και επιτέλους να ανακαλύψουν εκλεκτές ποικιλίες αλλά και μια νέα φιλοσοφία ως προς τους κόκκους! Καλαίσθητος χώρος, ευθυγραμμισμένος με την αισθητική των αντίστοιχων Nespresso boutiques του Παρισιού, της Νέας Υόρκης, του Λονδίνου και του Τόκιο, όπου εντός του η ειδικά εκπαιδευμένη ομάδα των Nespresso Coffee Specialists μυεί την πόλη στη βασική σειρά των 16 εκλεκτών ποικιλιών καφέ, την πλήρη σειρά καινοτόμων μηχανών και όλα τα αξεσουάρ της Nespresso culture. Καθαρή απόλαυση, απόλυτη εμπειρία, και ορίστε η νέα τάση για τη Θεσσαλονίκη της κρίσης: μπορείς να τον πιεις και στο σπίτι, άσε που, λέμε εμείς, αν πιεις πολλούς, μπορεί και να σου έρθει ο Τζορτζ Κλούνεϊ και να σου χτυπήσει την πόρτα, γιατί είστε συνάδελφοι!



Ζ



Ζαρζαβατικά, γελάδες, θερμοκήπια, ανθοκομίες, γη, εκτάσεις, καλλιέργεια, Σχολή Περρωτή. Καθώς ολοένα και περισσότεροι λόγω κρίσης εξερευνούν την πιθανότητα τώρα στα γεραμάτα να εγκαταλείψουν το άστυ και να γυρίσουν σε κάποιο χωριό, για κάποια καλλιέργεια, κάποια σοφά πιτσιρίκια αρματώνονται από τώρα και φοιτούν εδώ. Το πρότυπο αυτό γυμνάσιο-λύκειο της Αμερικανικής Γεωργικής Σχολής έχει εγκαταστάσεις που κάθε άλλο παρά Μικρό Σπίτι στο Λιβάδι θυμίζουν. Πέτρινα κτήρια, εντυπωσιακές υποδομές, και ορίστε από πού και από ποιους θα γίνουν πράξη όλες αυτές οι γενικολογίες περί αγροτικής ανάπτυξης, αύξηση της παραγωγής και τα συναφή, που θέλουν μόνο έτσι την Ελλάδα να ανασταίνεται. Μάθετε περισσότερα, γνωρίστε τους, ζητήστε και ξενάγηση ακόμα κι, αν είστε νέοι γονείς, σκεφτείτε το σοβαρά ψάχνοντας τι καριέρα θα κάνουν τα παιδιά σας.

Η

Ημαθία εμπιστευτικό! Και καιρός να μάθεις για τη Νάουσα, πέρα από τα κόκκινα κρασιά, και το τρελό της καρναβάλι. Κωδικός: Paint Your City! Η ομάδα Loba Team σε συνεργασία με τον δήμο διοργανώνει για πρώτη φορά στην πόλη ένα διήμερο φεστιβάλ τέχνης, ζωγραφικής και graffiti. Σε πραγματικό χρόνο, στον εξωτερικό και προαύλιο χώρο του 7ου δημοτικού σχολειού επί της οδού Βενιζέλου στο κέντρο της πόλης, οι επισκέπτες θα έχουν τη δυνατότητα να παρακολουθούν τους καλλιτέχνες να δρουν live. 25 και 26 Φεβρουαρίου, αν βρεθείς κατά τα μέρη τους, τίμησε το εναλλακτικό και urban καρναβάλι τους.







Θ

Θέατρο Passatempo. Θίασος ερασιτεχνικός, αλλά ψυχωμένος, δέθηκε πέρσι και χτύπησε με τις «Τρεις αδελφές» του Τσέχοφ υπό τη σκηνοθετική επιμέλεια της Γλυκερίας Καλαϊτζή. Φέτος τον χειμώνα, ανέβασαν την «Ολέαννα» του Μάμετ στο θέατρο Αμαλία. Έργο σκληρό και προβοκατόρικο, ερμηνείες στα όρια από τον Γιάννη Μόχλα, που μπορεί να τσίμπησε μερικά κιλάκια, αλλά παραμένει πάντα ένα από τα καλύτερα κρυμμένα ηθοποιίστικα μυστικά του βορρά. Αναμένουμε συνέχεια, παρακολουθούμε αγωνιωδώς, άνοιξη έρχεται, ελπίζοντας να σκάσουν με κάτι εξίσου καλαίσθητο και τολμηρό.

Ι

In da House: Simply Burger στο Mediterranean Cosmos. Το καλύτερο μπέργκερ στην πόλη, άκου μας, είμαστε φανατικοί, θα το βρεις εδώ, ψημένο σε θράκα-κόλαση που κάνει το μοσχάρι λουκούμι! Το δε Godfather, με διπλό τυρί, μπέικον και μανιτάρια σωτέ, παρέα με Caesar's και μια κεσαντίγιας, είναι το απόλυτο φετίχ των συντακτών του περιοδικού που διαβάζεις. Χειροποίητα ψωμάκια, τρελοπατάτες σερβιρισμένες με σος που ο καλλιτέχνης που τις εμπνεύστηκε πρέπει επειγόντως να τσιμπήσει Χρυσό Σκούφο, συντελούν στο -πού μας χάνεις, πού μας βρίσκεις- εκεί να ξεροσταλιάζουμε.





Κ

ΚΑΦΑΟ! Μεταλλικά άσχημα κουτιά γεμάτα καλώδια και περίεργες συνδέσεις, χάρις στις οποίες η αναλογική τηλεφωνία καλεί και επικοινωνεί. Γεμάτοι οι κεντρικοί δρόμοι της πόλης από τέτοια τοτέμ, μέχρι που κάποιοι ή κάποιος είχε την ιδέα να τα χρησιμοποιήσει σαν καμβά. Φέτος τον χειμώνα εξελίχθηκε η νέα εικαστική παρέμβαση-street 2310 art, με αποτέλεσμα οι μίζεροι κλωβοί να αποκτήσουν χρώμα και μήνυμα. Τσιμισκή, Μητροπόλεως, Βενιζέλου, Δραγούμη, Παύλου Μελά, αλλά το πιο αγαπημένο μας είναι αυτό στη Σβώλου, δίπλα στο «Health Advice» με τα θεραπευτικά του veggie σάντουιτς. Θα μπορούσε, λόγω γλώσσας, να έχει τον τίτλο «Σπουδή στους Rolling Stones».

Λ

Λένα, θεία Λένα, κι όχι κουλούρι, όπως έμαθες ώς τώρα να τσιμπάς από τον πάγκο της Τσιμισκή, αλλά και κάστανο ζεστό και τραγανό. Τον φετινό παγωμένο χειμώνα ο κύριος με το καφέ δερμάτινο μπουφάν και το μαέστρικο σέρβις κι αν δεν μας τάισε με ψητό καστανάκι Κρήτης, ό,τι έπρεπε για να ζεσταινόμαστε από τους βαρδάρηδες που κατέψυγαν την κεφάλα μας!



Μ

Η κοριτσοπαρέα που δε χορεύει πάνω στα τραπέζια και τις πίστες, αλλά στήνει πικάντικες bourlesque νύχτες στη Θεσσαλονίκη; Miss Dynamite & The Sparkles είναι η σωστή απάντηση που λύνει γρίφους και γοφούς πολύ πριν σκάσουν τα vintage πυροτεχνήματα στην πόλη. Επιδιώκοντας περισσότερο το tease παρά το strip, το θηλυκό troupe των Sparkles έχει θέμα, έχει και θέαμα. Η ηγέτιδά τους, Miss Dynamite, απέκτησε το παρατσούκλι της, γιατί, όταν χόρευε μόνη της, άκουγε συνεχώς φιλοφρονήσεις, όπως «είσαι δυναμίτης». Οι «παλιατζούρες» μουσικές rockabilly και swing δίσκων, η ενασχόλησή της από μικρή ηλικία με τον χορό και τα μητροπολιτικά της ταξίδια σε Λονδίνο και Παρίσι ενίσχυσαν τη ζύμωσή της με την burlesque αισθητική. Με υπερδεκαετή ζήλο για χορευτικά είδη όπως το charleston, το swing, το fox trot, το hully gully ή το jive, θα την πετύχεις σήμερα να διδάσκει στη σχολή χορού Indancestrial Dance School στον Εύοσμο. Αγαπημένο της pin up girl, η θρυλική Bettie Page, λόγω αναγκών και καθημερινών βιορυθμών, «εμείς οι γυναίκες έχουμε ξεχάσει πώς είναι να είμαστε πιο θηλυκές», εξηγεί μιλώντας για το βαριετέ πραγμάτων με τα οποία καταγίνεται.
facebook.com/MissDynamiteAndTheSparkles

Ν

Φωτογραφία
Γιάννης Μπούτσελης

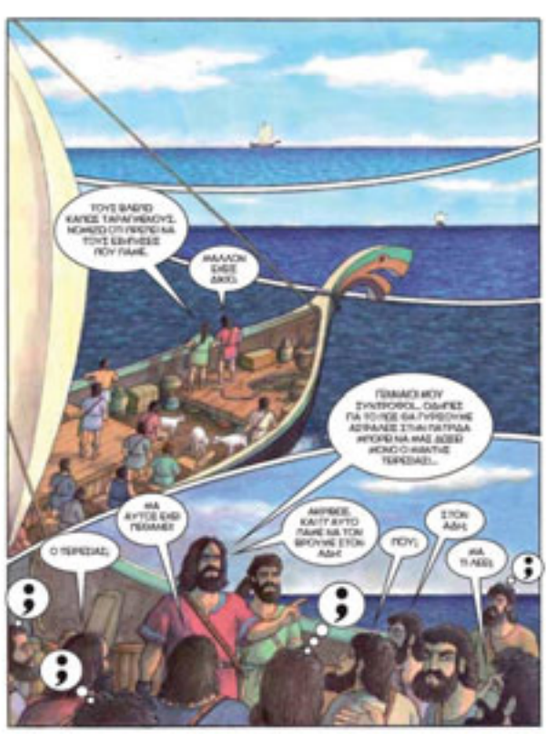


Ντομάτα κανείς; Sailing Tomatoes! Τζίβες, μαύρα γυαλιά, μπουζούκι, κλαρίνο, ακορντεόν, μάλλινα πουλόβερ. Το look τους αδικεί τις Τομάτες που Σαλπάρουν, γιατί παραπέμπει σε ρεμπέτικα νεοφρικιά που άδουν σε παρακμιακές ταβέρνες παρά στην πιο ωραία μπάντα που κρύβουν οι δρόμοι της Θεσσαλονίκης. Τζαζ, σουίνγκ, μανούτσε, Τζάνγκο Ράινχαρντ, Μπένι Γκούντμαν, παιγμένα μαστόρικα, καθώς το μπουζούκι παίζει σαν μαντολίνο, το κλαρίνο αντί για Χρόνη Αηδονίδη σολάρει σε ρυθμούς Κολτρέιν. Οι Sailing Tomatoes, όταν δεν έχει κρύο, στήνονται στη διασταύρωση Ικτίνου και Μακένζυ Κινγκ, και, αν τους τιμήσεις και με το σοβαρό ποσό των δύο ευρώ και πάνω, τσιμπάς δωράκι και το cd τους, «Dromos».
www.sailingtomatoes.com



Ξεκίνα για Βόλο! Το 1ο Πανελλήνιο Συνέδριο Στρατηγικής Προβολής και Ταυτότητας Τόπου (Place Marketing & Branding) φιλοδοξεί να αναδείξει το άλλο πρόσωπο της Θεσσαλίας και της πόλης, πέρα από τσιπουράδες, Τσαγκαράδες και τα συναφή οικοπεριηγητικά. Από 30 Μαρτίου έως 1 Απριλίου, 120 εισηγήσεις και καινοτόμες δράσεις με άξονα την αστική αναγέννηση και την περιφερειακή ανάπτυξη θα συνθέσουν ένα πρωτοπόρο επιστημονικό και πολιτιστικό γεγονός. Intelligence Squared Debate, Citizens' Brainlab, Innovation Point, Εκθέσεις, Urban Arts, Live Concerts και περισσότερα στο www.placemarketing.gr περί του τι σημαίνει να brandάρεις μια πόλη όπως ο Βόλος πέρα από τα στερεότυπα περί Νίκης, Ολυμπιακού, «φύγαμε για Σκιάθο» κουλουπού, κουλουπού.

Ομήρου Οδύσσεια. Τώρα και σε graphic novel. Ο Τάσος Αποστολίδης βάζει τις λέξεις και το σενάριο, ο Γιώργος Ακοκαλίδης ρίχνει πένα και χρώμα, κι ορίστε που το ταξίδι ξεκινάει. Ρεαλισμός και παραμύθι, αρχαιολογικά ευρήματα, φύση, πόλεις, ναοί, παλάτια, λιμάνια, πλοία, σπίτια, θεοί, ήρωες, αλλά και απλοί άνθρωποι με τις καθημερινές τους συνήθειες, τα ήθη, τις φορεσιές, τα όπλα τους, τα αντικείμενα χρήσης, τις τελετές, τις δημόσιες συναθροίσεις τους φτιάχνουν ένα αξεπέραστο graphic novel καινοτόμας τεχνοτροπίας, που κάνει την ιστορία να ζωντανεύει με ιδιαίτερη κίνηση και ιδιόμορφη ταχύτητα. Ο τέταρτος τόμος, από τους έξι συνολικά, κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Μεταίχμιο και δικαιώνει αυτό το μερακλήδικο και μυθικό ντουέτο δημιουργών, που πάντα πιστοποιούν την κλάση, τη φόρμα και την αξία τους για τον πολιτισμό της Θεσσαλονίκης.




ΜΜΜΠΠΠΡΡΡ





Φωτογραφία
Άννα Κούρτζα

Ρουμανία, are you ready? Ο εικαστικός Νίκος Κουλακιώτης είναι από τους Θεσσαλονικιούς που η πόλη δεν τους χωρά. Πολύ περισσότερο τώρα, που ο κόσμος είναι μια γειτονιά. Έως τις 26 Μαρτίου, στην γκαλερί Melenia του Βουκουρεστίου, ο ασκητικός, μετριόφρων αλλά πλείστα δημιουργικός καλλιτέχνης συμμετέχει στην έκθεση «Greek Romanian Art Dialogue», μια ανταλλαγή απόψεων και έργων στο πεδίο της σύγχρονης τέχνης μεταξύ Ελλήνων και Ρουμάνων καλλιτεχνών. Στις 31 Μαρτίου ο Νίκος πακετάρει για Τοσκάνη, μιας και στην γκαλερί Artegiro Art θα φιλοξενηθούν και κάποια άλλα έργα του. «"S c a e n a e r u b r i c a": Είναι συνέχεια της προηγούμενης δουλειάς μου και είναι ένα παιχνίδι μνήμης. Καταρχήν, πρέπει να γνωρίζετε ότι έχω ζήσει το 300 π.Χ., το 700 μ.Χ., το 1600 μ.Χ. αλλά και το 1800, όπως επίσης ότι ήμουν Απόστολος, ότι ήμουν φίλος του Πλάτωνα, του Θουκυδίδη, είχα δικό μου κάστρο - υπήρξα σκλάβος, ήμουν ιππότης, στρατηγός και μεγάλος κατασκευαστής. Επίσης υπήρξα μαθητής του Hieronymus Bosch και του Durer, αλλά και του Πολύγνωτου και του Δαμασκηνού και πολλά άλλα. Εξηγούμαι: υπάρχουν δύο μνήμες, αυτή δηλαδή που ζήσαμε στη χειροπιαστή ζωή μας αλλά και αυτή που είναι σφραγισμένη μέσα μας, που έρχεται από το μακρινό παρελθόν και που εμπεριέχεται στο δοχείο μας - στο σώμα μας. Παίζει ρόλο, λοιπόν, όταν έρθει η ώρα να γεννήσουμε τη Νέα Εικόνα, τι μνήμες έχουμε και πώς μπορούμε να τις εκμεταλλευτούμε σαν εργαλεία. Όλοι έχουμε και από τις δύο μνήμες, μου το είχε πει κρυφά ο Ηράκλειτος ο Εφέσιος. Νέα Εικόνα - Ελάτε τώρα, τελικά δεν υπάρχει παρθενογένεση - ποτέ δεν υπήρχε. Υπάρχουν μόνο οι δύο μνήμες, και η ευαισθησία. Και, βέβαια, ο βαθμός δεξιοτεχνίας του καθένα, που κάνει πιστευτό τον νεωτερισμό του. Νέα Εικόνα, λοιπόν, τίτλος RUBRICA = γαιώδες κόκκινο».





Σοκολατάκια Leonidas! Γλυκά, ελληνοβελγικά, πειρασμός, σταθερή αξία. Θα τα βρεις στο κέντρο, αλλά και στην Άνω Τούμπα, για δώρο ή σόλο γκουρμέ απόλαυση. Και δεν είναι μόνο οι σοκολάτες και οι πραλίνες, είναι πλέον και τα λικέρ περγαμόντο, πικραμύγδαλο, μαστίχα και μερικές ακόμα γεύσεις, με την υπογραφή της κεφαλλονίτικης συλλογής Πολυκαλά 1897. Στην ιστορία τους μας μύησε ο Κοσμάς Λαδόπουλος του Leonidas στην Τούμπα, όπου μετά μας αποτελείωσε (με την καλή έννοια) κερνώντας μας βέλγικες μπισκοτοβάφλες αλειμμένες με πατέ σοκολάτας. Ευχαριστούμε, φίλε, μας γλύκανες τη ζωή!

Thessaloniki's Design Spot. Ιδέα, υλοποίηση: Τόμμυ Παπαϊωάννου. Πρωταγωνιστούν: Greece is for Lovers, Θανάσης Μπάμπαλης, 157+173 designers, Χριστίνα Σκουλούδη, Beetroot, Designers United, Red Creative, Muuto, Cerruti Baleri, Nils Holger Moormann και άλλοι. Το σενάριο: Ένα ολοκληρωμένο design concept store με έπιπλα, φωτιστικά, υαλικά, αντικείμενα και κάθε είδους design διακοσμητικό ή χρηστικό καλούδι άνοιξε επιτέλους στην πόλη, συγκεράζοντας αναβράζουσα δημιουργικότητα και πρωτοποριακές ιδέες. Οικολογικά ευαίσθητος και καλωδιωμένος με το σήμερα, ο Τόμμυ Παπαϊωάννου δίνει στη Λώρη Μαργαρίτη έναν κοσμοπολίτικο αέρα σαν αυτόν που φυσά σε αντίστοιχους δρόμους της Αμβέρσας και του Άμστερνταμ.





Youthderground radio dogs: Δύο «δικοί μας», ο επιμελητής ύλης του SOUL, Δημήτρης Αθανασιάδης, κι ο συντάκτης, Δημήτρης Τζινούδης, κάθε Δευτέρα μεσάνυχτα αναλαμβάνουν τα μικρόφωνα και τις μουσικές του web radio Up'n'Loud και στήνουν μια εκπομπή τίγκα στις κιθάρες, τους θορύβους, τις ταινίες, τα τατού και τους καλεσμένους. Το πρότζεκτ ονομάζεται «Ραδιοκτονία» και συστήνεται ανεπιφύλακτα σε όσους κάποια μεσάνυχτα θέλουν να ακούσουν κάτι άλλο, διαφορετικό από τις γάτες ή τους σκύλους των αναλογικών ραδιοφώνων, που νιαουρίζουν -και καλά- ερωτισμό ή αθλητικές καφρίλες. **facebook.com/radioktonia**

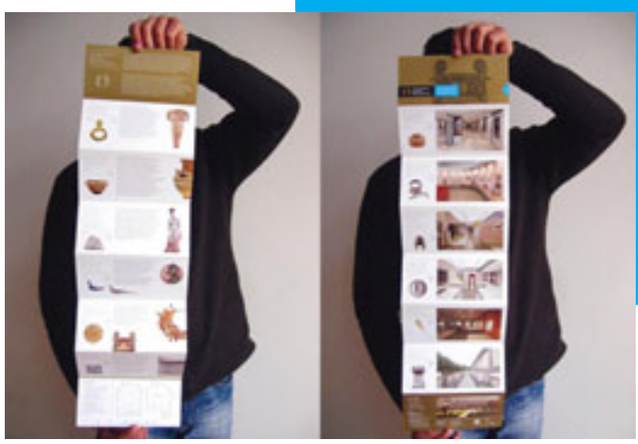




Φαβέλα μπαρ. Νέα άφιξη στον πρώτο όροφο της Βενιζέλου 3 ή και στοά Ρογκότη, εκεί που παλιά ήταν το «Βαρθελόνικα». Μπαρ ψυχωμένο, με μουσικές γκάμας σόουλ, φάνκι και κιθαρόνια εκλεκτά, καφέδες, ποτά, in crowd που σηματοδοτεί άλλο ένα dot σε μια στοά που η κουλτούρα και η χαρά της είναι πλέον το σταυροδρόμι όλης της πόλης.

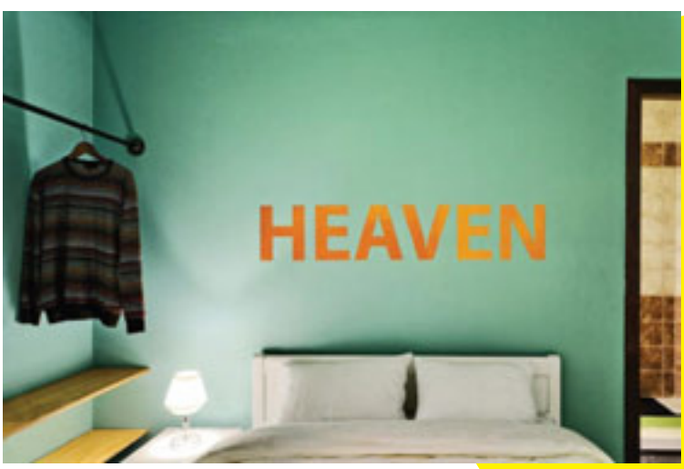
Χ

Χριστικός, κοσμοπολίτικος, φιλόδοξος, όμορφος, πολύγλωσσος και πολύχρωμος. Ο νέος κατάλογος του Αρχαιολογικού Μουσείου Θεσσαλονίκης το μεταμορφώνει σε ένα μουσείο του κόσμου. Το δημιουργικό γραφείο togetherdesign ολοκλήρωσε τον σχεδιασμό μιας σειράς ενημερωτικών εντύπων για τις μόνιμες εκθέσεις του μουσείου. Αγγλικά, γαλλικά, γερμανικά, ιταλικά, ισπανικά, ρωσικά, αράβικα, κινέζικα και προσεχώς και εβραϊκά, είναι οι καινούργιες γλώσσες που «μιλούν» οι θησαυροί του Αρχαιολογικού Μουσείου Θεσσαλονίκης, δικαιώνοντας την πρωτοβουλία της διευθύντριάς του, Πολυξένης Αδάμ-Βελένη, να το διεθνοποιήσει και να το ταξιδέψει στα πέρατα του κόσμου.

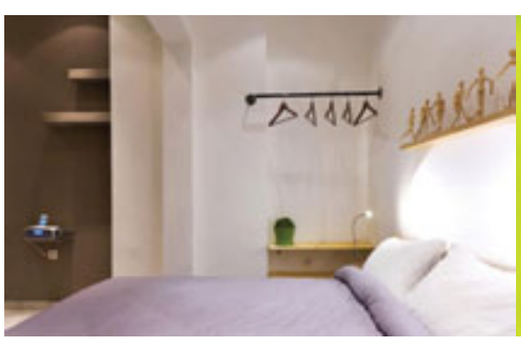


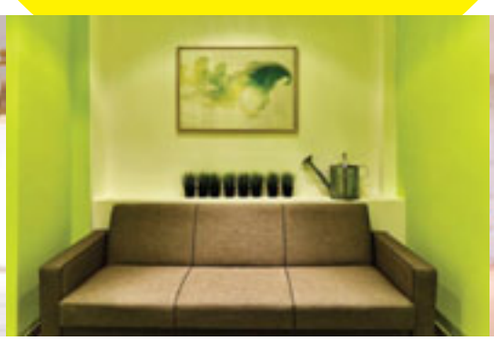


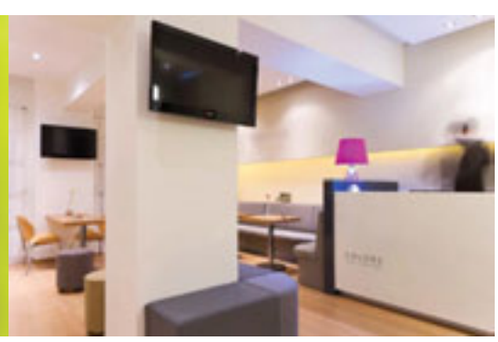
Ψ



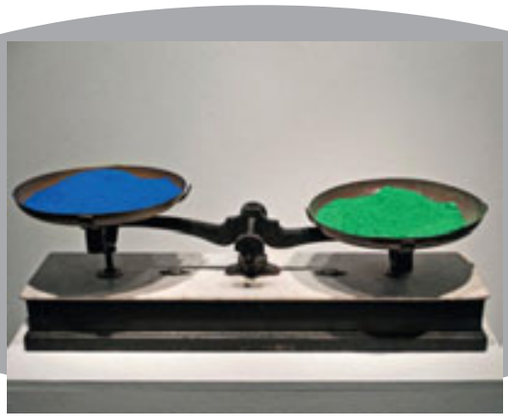
Ψάξ' το: Πολύχρωμη, άνετη, ξεκούραστη, conceptual ζωή. «Colors Rooms & Apartments» στη Βαλαωρίτου 21. Αυτό για το οποίο φημίζεται το Βερολίνο, pop up δηλαδή χώρους φιλοξενίας που κινούνται γύρω από την ιδέα της low budget και stylish διαμονής, ξεφύτρωσε και στα μέρη μας σαν μανιτάρι! Ταξιδιώτες και εναλλακτικοί τύποι, επιτέλους, όταν ανεβαίνετε στη Θεσσαλονίκη, δε χρειάζεται να δώσετε ένα κάρο φράγκα για διαμονή στα διάφορα αρχοντοχωριάτικα «παλλάς». Ολοκαίνουργιο, ντιζαϊνάτο, arty, με μεγάλους χώρους, όλα τα κομφόρ (εσπρεσιέρα, unlimited mini-bar, stay-fit pack) και, φυσικά, θεσσαλονικιώτικο breakfast, στο «Colors Rooms & Apartments» καλή ζωή και στιλ ταυτίζονται απολαυστικά. Be a Colorista! Που σημαίνει πως εσύ και η παρέα σου, αν διαλέξετε να μείνετε εδώ για μία φορά, γίνεστε Coloristas για πάντα, προμηθευόμενοι την ειδική κάρτα που θα κατεβάσει το κόστος της επόμενης εκδρομής-διαμονής μείον 10%. Είπαμε, Βαλαωρίτου όπως Kreuzberg.







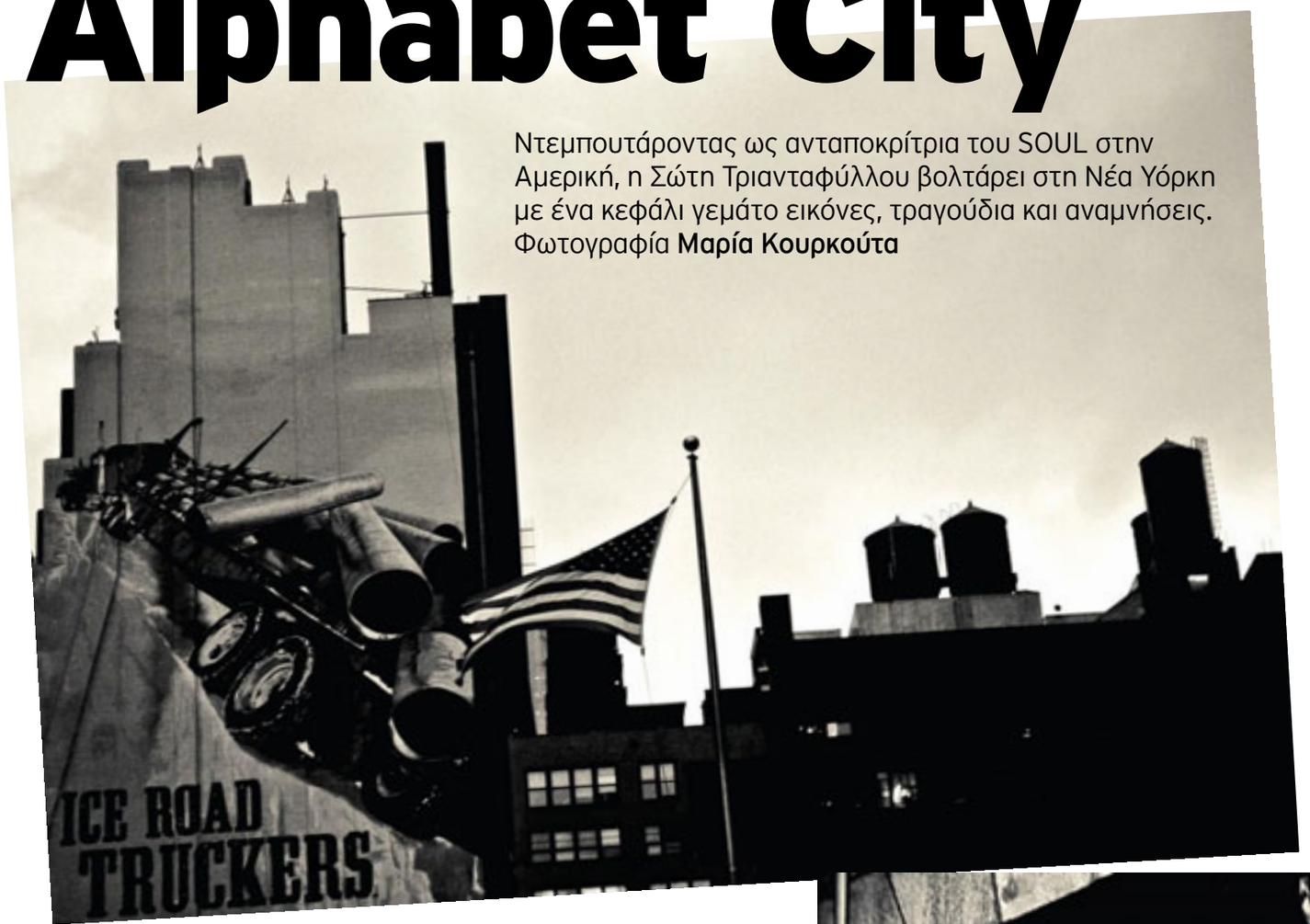
Ω



Ω το γλέντι τελείωσε, το γλέντι ξαναρχίζει! Με το «Party's over-Starts over», η Λυδία Δαμπασίνα στήνει στο Κέντρο Σύγχρονης Τέχνης Θεσσαλονίκης, στην Αποθήκη Β1, στο Λιμάνι Θεσσαλονίκης, μια εγκατάσταση-σχόλιο για την οικονομική, πολιτισμική και ηθική κρίση που μαστίζει την Ελλάδα, και όχι μόνο. Λόγος και εικόνα, αποσπάσματα από τον ημερήσιο Τύπο, αφηγήσεις που εξομολογούνται την ηθική του αδιεξόδου στο οποίο το έθνος έχει περιέλθει. Έως τις 9 Μαρτίου, αφουγκράσου τη γλώσσα, την τεχνική και τους προβληματισμούς ενός κοριτσιού διαφορετικού από τις συνήθεις ηρωίδες που γίνονται θέμα στη «Vogue».

Σώτη goes to Alphabet City

Ντεμπουτάροντας ως ανταποκρίτρια του SOUL στην Αμερική, η Σώτη Τριανταφύλλου βολτάρει στη Νέα Υόρκη με ένα κεφάλι γεμάτο εικόνες, τραγούδια και αναμνήσεις. Φωτογραφία **Μαρία Κουρκούτα**







Έχουν περάσει 29 χρόνια από τότε που έμενα στο Άλφαμπετ Σίτυ: τότε ήταν το Σημείο Μηδέν της Νέας Υόρκης – μια άθλια γειτονιά που έμοιαζε με τη Δρέσδη την επαύριο του βομβαρδισμού από τους συμμάχους. Σήμερα, μετά από διαδοχικές πολεοδομικές αναπλάσεις, το Άλφαμπετ Σίτυ είναι ήσυχο, άηχο σχεδόν – μια λαϊκή συνοικία στην όχθη του ποταμού Ηστ.

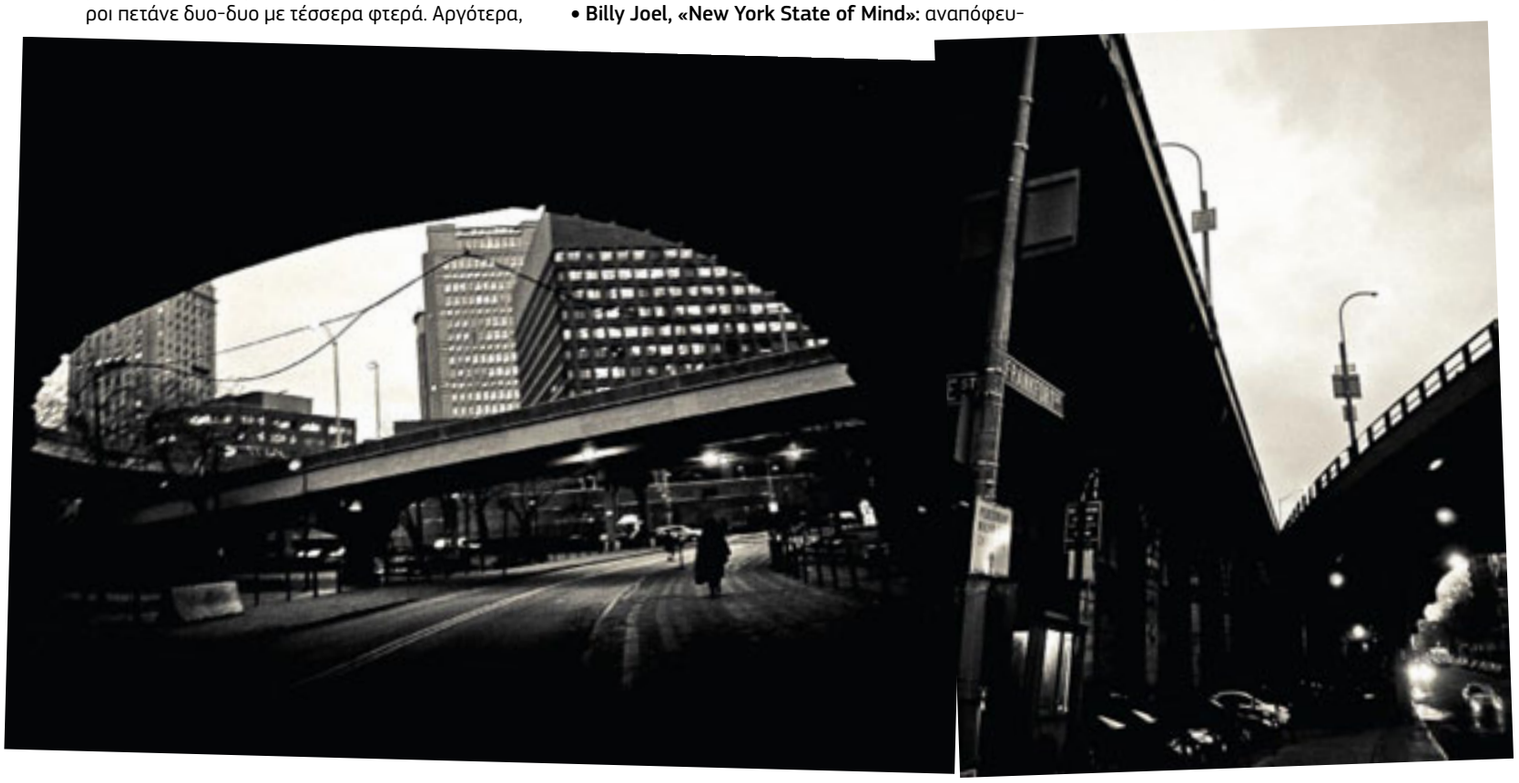
Κάθε μέρα παίρνω το τρένο από τον σταθμό της Δεύτερης Λεωφόρου και της Ανατολικής Χάουστον και διασχίζω το Μπρούκλιν μέχρι το Μπέντφορντ-Στάι – το βράδυ επιστρέφω στο Άλφαμπετ Σίτυ με το ίδιο τρένο: είμαι πολύ κουρασμένη, πάντα όμως ένιωθα κουρασμένη· αυτό δεν έχει αλλάξει... Αυτό που έχει αλλάξει είναι ότι, αντί για walkman ακούω μουσική από το iphone - τα ίδια τραγούδια πάνω-κάτω: η εξέλιξή μου είναι μηδαμινή· όπως λέει ο Ray Charles στο «I Believe to My Soul» του: «You keep complaining my progression is slow...» Έχει αλλάξει και κάτι ακόμα: παλιά δεν φοβόμουν ότι θα μου κλέψουν το walkman· κανείς δεν έκλεβε walkman... Επειδή όμως μου έχουν κλέψει το iphone, τώρα φοβάμαι ότι θα μου κλέψουν το iphone...

Να τι έγραφα το 1993 σ' ένα βιβλιαράκι με τίτλο «Άλφαμπετ Σίτυ»: «Οι φίλοι μας κουράστηκαν, κουραστήκαμε κι εμείς. Δεν είναι ότι παντρεύτηκαν, ότι έγιναν στελέχη επιχειρήσεων, ότι έκαναν παιδιά – δεν είν' αυτό – άλλωστε, τα γεγονότα δεν έχουν έτσι. Οι φιλίες κουράστηκαν – και η μνήμη: δεν θυμόμαστε πια, κι ό,τι θυμόμαστε είναι παραποιημένο. Οι χίππις έγιναν κουρείς και στα μέρη που συχνάζαμε, τα μαυρισμένα από τη νικοτίνη, τώρα το κάπνισμα απαγορεύεται. Όσοι κατέβαιναν στο Άλφαμπετ Σίτυ, ψάχνουν διαμέρισμα κοντά στα αστυνομικά τμήματα – αν και η τιμή του τετραγωνικού είναι ανάλογη της αστυνομικής προστασίας. Να πώς έχουν τα γεγονότα: κανείς μας πια δεν κατεβαίνει στο "Βαρζάκ", ανάμεσα στην Α και τη Β λεωφόρο, ούτε κάθεται στα παγκάκια στο Μπάτερυ, εκεί που κάθε βράδυ στις εννιά μοιράζουν γάλα και ντόνατς στους αστέγους. Στην οδό Όρτσαρντ έχουν μείνει μόνο τα πρεζάκια, τα πτωματώδη πρόσωπα που ξενυχτάνε στα ουκρανικά καφενεία, που περιμένουν ν' ανοίξει το "Σώστε τα ρομπότ" στη λεωφόρο Β - περιμένουν υπομονετικά να φτάσει η ώρα τρεις το πρωί για ν' ανοίξει το κλαμπ. Κουράστηκαν οι φίλοι μας μετά από τόσα γέλια, μετά από τόσα ξεκαρδιστικά γέλια και τόσα αλμυρά φιλιά. Ήμασταν ζώα γιορτινά, ζώα αποδημητικά και τυχερά: ζούσαμε δίπλα στο ποτάμι και στον ωκεανό, όπου οι γλάροι πετάνε δυο-δυο με τέσσερα φτερά. Αργότερα, συναντηθήκαμε στο Πορτογαλέζικο Σημείο, στην ακτή του Ειρηνικού, κι έπειτα όλα τα σημεία ταυτίστηκαν – εκεί σταμάτησε το μαγικό λεωφορείο που με πήγε στο Νεπάλ, το σαραβαλιασμένο λεωφορείο που με πήρε μικρή και με άφησε μεγάλη, σαν την Αλίκη που δεν μπορούσε ν' αποφασίσει για το μέγεθός της. Να πώς έχουν τα γεγονότα: έφυγα μ' ένα τουρμποτρένο, πέρασα τις ζώνες του σκοταδιού, τις ασπρόμαυρες βιομηχανικές ζώνες, τα κυμαινόμενα σύνορα. Έπειτα, κοιτώντας πίσω μου είδα τους ψυχεδελικούς χορούς στο Φίλμορ και στο Άβαλον και πιο πίσω τα χούλα-χουπ και τα φουρό και τον Έλβις Πρίσλεϋ να τραγουδάει το "Lawdy Miss Clawdy". Και λίγο πιο μπροστά, το Άλφαμπετ Σίτυ, το βασίλειο των βανδάλων: στεκόμουν καταμεσής στα συντρίμμια κι ο ήλιος με διαπερνούσε κι έπειτα με διαπερνούσε η νύχτα. Κι έλεγα, ας έρθει η βροχή, ας πέσει η βροχή. Όταν έβρεχε στη λεωφόρο D, οι φωτιές έσβηναν σφυρίζοντας κι όταν επέστρεφα στο σπίτι, οι τοίχοι ξεφλούδιζαν. Έτσι κουράστηκαν οι φίλοι μας, κουραστήκαμε κι εμείς: κουραστήκαμε ανάμεσα σε περιγράμματα που όλο άλλαζαν, ανάμεσα σε ονόματα που όλο άλλαζαν. Τώρα κοιμούνται χωρίς πυρετικά όνειρα, χωρίς χημικά παραληρήματα – οι θεοί τούς κοιτάζουν με το χρυσαφένιο τους μάτι. Δεν ξέρω τι θα κάνω – δεν ξέρω αν θα συνεχίσω ή αν θα καθίσω εδώ, ήσυχη, να περιμένω. Να περιμένω ν' αλλάξει ο άνεμος, ν' αλλάξει το φως και να κατέβουμε πάλι στο Άλφαμπετ Σίτυ».

Να με λοιπόν πάλι εδώ – «ξανακατέβηκα» στο Άλφαμπετ Σίτυ. Το «Σώστε τα ρομπότ» έκλεισε το 1993. Στο μικρό διαμερισματάκι στην ανατολική Πέμπτη οδό δεν έχω τίποτα δικό μου εκτός από μια επιγραφή σε σχήμα δίσκου βινυλίου που γράφει: ROCK & ROLL. Να το soundtrack αυτής της επιστροφής.

• **George Murasaki, «Fly Me Away»:** Αν δεν τους βλέπεις, δεν καταλαβαίνεις ότι είναι Ιάπωνες: το hard rock της Okinawa...
• **The Missing Links, «You Drive Me Insane»:** ένα κομμάτι της αυστραλέζικης μπάντας από το 1966. Από τα πρώτα garage.
• **The Zombies, «You Make Me Feel Good»:** Ήταν το flipside του «She's Not There» (1964). Εδώ οι Zombies ακούγονται σαν Beatles.
• **Quicksilver Messenger Service, «Gold and Silver»:** φαίνεται γελοίο στους νεότερους αλλά οι τύποι από το Σαν Φρανσίσκο κάνουν ακόμα συναυλίες.
• **Guns N' Roses, «Patience»:** τρεις ακουστικές κιθάρες από το 1989.
• **Billy Joel, «New York State of Mind»:** αναπόφευκτο αυτό το jazzy κομματάκι που έγινε πατριωτικός ύμνος της πόλης μετά την 11η Σεπτεμβρίου 2001.
• **Rory Gallagher, «Million Miles Away»:** από το άλμπουμ «Tattoo» - δώσε βάση στην πενιά...
• **Faith No More, «Easy»:** αυτό το cover του hit των Commodores έγινε τελικά η μεγαλύτερη επιτυχία της μπάντας από το Σαν Φρανσίσκο. Όλο το άλμπουμ «Angel Dust» μου είχε αρέσει – αλλά τότε, το 1992-93, μού άρεσαν όλα!
• **Perry Como, «Kokomo (I Love You So)»:** Perry Como άκουγαν πάντα τα «μεγαλύτερα παιδιά», τα παιδιά που δεν με έπαιζαν.
• **The Beatles, «I Want you (She's So Heavy)»:** από το «Abbey Road».
• **The Lemon Pipers, «My Green Tambourine»:** single της ψυχεδελικής μπάντας από το Οχάιο. Αργότερα το έπαιξαν οι Status Quo.
• **The Stray Cats, «Fishnet Stockings»:** rockabilly από το πρώτο άλμπουμ της αμερικανικής μπάντας (1981).
• **R.E.M, «Gardening at Night»:** ένα από τα πρώτα κομμάτια των Michael Stipe, Bill Berry, Mike Mills που νόμιζα ότι το έγραψαν για μένα – επειδή ξεπροβάλλω νυχτιάτικα μέσα απ' τα λουλούδια.
• **Richard Hell, «Love Comes in Spurts»:** ήταν το πρώτο track του «Blank Generation» (1977). Ο Richard Hell μένει εδώ στη γειτονιά.
• **The Thrills, «Nothing Changes Around Here»:** από το άλμπουμ «Teenager» της ιρλανδέζικης μπάντας (2007).
Elmore James, «It Hurts Me Too»: κλασικό μπλουζ που το ακούω και σε blue-eyed εκδοχή από τον John Mayall.
• **Question Mark & the Mysterians, «96 Tears»:** ένα από τα ωραιότερα ροκ κομμάτια ever.
• **Elton John, «Goodbye Yellow Brick Road»:** από το ομώνυμο άλμπουμ (1973)
• **Joni Mitchell, «Amelia»:** Παλιότερα το αγαπημένο μου κομμάτι από το «Hejira» ήταν το «Refuge of the Roads» παρότι δεν μου αρέσουν οι ατονικές μελωδίες της Joni Mitchell. Την προτιμώ σε ρυθμικά κομμάτια.
• **The Drifters, «There Goes My Baby»:** single από το 1959, σύνθεση του Ben E. King.
• **Typhoon, «The Honest Truth»:** εκπληκτικά φωνητικά του Kyle Morton. Ένα από τα καλύτερα κομμάτια του 2011.

Τέλος, παραφράζω τον Leonard Cohen («We are ugly but we have the music»): τα πράγματα είναι άσχημα, έχουμε όμως τη μουσική.





Smiley, εμπιστευτικό!

Θερμός πόλεμος, ψυχρά επεισόδια. Ο Γκάρι Όλντμαν και ο Τόμας Άλφρεντσον, πρωταγωνιστής και σκηνοθέτης στην ταινία «Tinker, Tailor, Soldier, Spy», μιλούν για τον κόσμο του Τζον Λε Καρέ και τις ιστορίες μιας εποχής που παρήλθε ανεπιστρεπτί. Συνέντευξη Τάσος Ρέτζιος

Από τα πρώτα κιόλα πλάνα της ταινίας «Κι ο κλήρος έπεσε στο Σμάιλι» («Tinker, Tailor, Soldier, Spy»), τόσο ο θεατής που έχει εικόνισμα τα βιβλία του Τζον Λε Καρέ, όσο και ο ανυποψίαστος αντίστοιχος, βουτάνε κατευθείαν στα βαθιά νερά ενός κόσμου που μοιάζει να πλάστηκε από καχυποψία, υπολογισμό και μοναξιά. Αυτό το τελευταίο, η μοναξιά, φαίνεται να είναι και το στοιχείο που ενώνει το προηγούμενο pic του σουηδού σκηνοθέτη που τράβηξε την παγκόσμια προσοχή με το «Άσε το κακό να μπει», με αυτό το τόσο χαρακτηριστικά βρετανικό περιβάλλον ενός κατασκοπευτικού μυθιστορήματος.

Ο Τόμας Άλφρεντσον, όμως, όχι μόνο δε φοβήθηκε να αναμετρηθεί με το magnum opus του Λε Καρέ, όσον αφορά τον ήρωα Τζορτζ Σμάιλι, αλλά έκανε και πλεονέκτημα τη ματιά ενός ξένου στο βιβλίο που κυκλοφόρησε το 1974 και σε έναν ήρωα που μοιάζει να είναι ακόμα στοιχειωμένος από την ερμηνεία του Άλεκ Γκίνες και από την εποχή της αντίστοιχης τηλεοπτικής σειράς. «Όπως λέει κι ο ίδιος ο Λε Καρέ», σημειώνει ο Άλφρεντσον, «τότε ο ήρωας είχε κάτι που τον έκανε ανεκτίμητα συμπαθητικό. Θέλω να πω ότι, εντάξει, προερχόταν από έναν σκοτεινό και ιδιαίτερα σκληρό κόσμο, αλλά η μοναξιά του, η διάχυτη νοσταλγία και μια κάποιου είδους οικειότητα, τον έκαναν αξιαγάπητο, όπως άλλωστε και όλους τους χαρακτήρες. Αυτό που προσπαθήσαμε να πετύχουμε στην ταινία, παρόλο που η ιστορία αφορά στην ψυχροπολεμική εποχή, είναι να φέρουμε κάτι από την αύρα του σήμερα: λίγο παραπάνω αμοραλισμός, λίγο περισσότερη ταχύτητα, λίγο μεγαλύτερη απόσταση από τις πράξεις και τα συναισθήματα. Ένας κόσμος του τότε που κυκλοφορεί και στο σήμερα».

Καρέ καρέ

Η ιστορία της ταινίας ακολουθεί τον συνταξιούχο πια πράκτορα Τζορτζ Σμάιλι, που επανέρχεται στη δράση μόνο και μόνο για να ανακαλύψει έναν πιθανό διπλό πράκτορα της βρετανικής MI-6. Παιχνίδια μυαλού, παιχνίδια λογικής, αλλά και μια διάχυτη μελαγχολία απλωμένη σε κάθε πλάνο. Ειδικά η παρουσία του Σμάιλι μοιάζει να είναι νοτισμένη με αυτήν την παλαιάς κοπής κούραση και με έναν πεσσιμισμό ειδικής φινέτσας. «Μα ο κόσμος των κατασκόπων», σπεύδει να διευκρινίσει ο Άλφρεντσον, «εκτός από το ότι κρύβει μεγάλη μοναξιά -κανείς δεν πρέπει να μαθαίνει τίποτα για σένα-, έχει και μια βαθιά απαισιόδοξη χροιά. Μπορεί για χρόνια ολόκληρα να κάνεις μια πράξη που μοιάζει να μην έχει σημασία, απλώς, για παράδειγμα, να καταγράφεις μερικές κινήσεις, και στο τέλος όλο αυτό να μην ξέρεις αν και σε τι έχει χρησιμεύσει. Υποθέτω ότι σε κρατάει στη... δουλειά το γεγονός ότι κάνεις το χρέος σου στην πατρίδα, αλλά μάλλον κι ένας εθισμός άλλης ιδιαιτερότητας και ιδιοσυγκρασίας».

Ο Σμάιλι, με τη μορφή του Γκάρι Όλντμαν και με στήριξη σε πολλά από τα ερμηνευτικά διδάγματα του Άλεκ Γκίνες, είναι ένας άνθρωπος που έρχεται κατευθείαν από την εποχή όπου καθήκον, τιμή, κώδικες και πίστη είχαν τη σημασία τους, αλλά κι ένας πράκτορας που «μπορεί να μη φαίνεται έτοιμος να κυνηγήσει, να αναμετρηθεί, να ρισκάρει ή και να σκοτώσει», τονίζει ο Όλντμαν, «αλλά είναι απολύτως βέβαιο ότι πολύ εύκολα μπορεί να τα κάνει, αν χρειαστεί». «Είναι μια ταινία γεμάτη ερωτηματικά», προσθέτει ο Άλφρεντσον, «για τη φιλία, την προδοσία, την πίστη, τις αξίες».

Ο Σμάιλι, όμως, αποτραβηγμένος από τη δράση, παρατημένος από τη γυναίκα του, αμίλητος μέσα στη μοναξιά του και το απογοητευμένο του βλέμμα, είναι και μια φιγούρα των καιρών μας. Ένας τσακισμένος άνθρωπος του καθήκοντος, ένα ρετάλι ύπαρξης που ετοιμάζεται για μια τελευταία, όχι ακριβώς θριαμβευτική, αλλά σίγουρα τονωτική για την ολοένα και χαμηλότερη αυτοεκτίμησή του, παράσταση. Είναι έτσι ένας κατάσκοπος; Ναι, απάντησαν οι πραγματικοί κατάσκοποι της βρετανικής υπηρεσίας στους οποίους προβλήθηκε η ταινία, αλλά και πώς θα μπορούσε να γίνει αλλιώς, όταν ο ίδιος ο Λε Καρέ ήταν ένας τέτοιος άνθρωπος, οπότε ξέρει από πρώτο χέρι ψυχολογίες, χαρακτηριστικά και αντιδράσεις ενός κόσμου τελικά συγκινητικά πολύπλοκου.

Oldman blues

Ο Όλντμαν, με μια ερμηνεία που θα μείνει χαραγμένη, φτιάχνει έναν Σμάιλι έτσι ακριβώς όπως τον ήθελε ο σουηδός σκηνοθέτης: «Ο Σμάιλι είναι ένας άνθρωπος που εύκολα μπορείς να τον προσπεράσεις, να τον ξεχάσεις, ένας από τους πολλούς διαβάτες και περαστικούς. Γι' αυτό είναι η τέλεια μορφή κατασκόπου. Επίσης η μελαγχολική του χροιά τον κάνει επίσης "απαρατήρητο" - ποιος θέλεις να εστιάζει σε τέτοιες μορφές; Ο Όλντμαν ήρθε στο πλατό και από την αρχή έγινε αυτός ακριβώς ο Σμάιλι. Επιπλέον, τον βλέπεις και σχεδόν μυρίζεις τον πόνο του, μοιράζεσαι τους κινδύνους του και περισσότερο από όλους τον κίνδυνο της ίδιας του της ύπαρξης, να κατανοήσει δηλαδή τη βαθύτερη ουσία του και να τρομάξει».

Από τη δική του σκοπιά ο Όλντμαν λέει πως «αυτοί είναι ρόλοι που κάνουν έναν ηθοποιό να νιώθει υπερήφανος για τη δουλειά του. Ένας ήσυχα μελαγχολικός χαρακτήρας, ένας γκρίζος και αδιάφορος άνθρωπος, τόσο μα τόσο Βρετανός και την ίδια στιγμή ένας βαθιά συναισθηματικός χαρακτήρας, ένας αξιοπρεπής κύριος που βιώνει βουβά τον πόνο του, μια ρομαντική ύπαρξη που ξέρει να κάνει άψογα τη δουλειά του, τελικά ένας πολύπλοκος χαρακτήρας».

Ο ίδιος ερεύνησε αρκετά το παίξιμο των προκατόχων του και είχε πολλές συζητήσεις με τον Λε Καρέ (ο οποίος, παρεμπιπτόντως, εμφανίζεται σε έναν μικρό ρόλο στην ταινία). «Όχι μόνο οι γνώσεις του γι' αυτόν τον τόσο ιδιαίτερο κόσμο, όσο κυρίως η ματιά του και η σχεδόν συναισθηματική του εγγύτητα με αυτόν, με βοήθησαν πολύ να πλησιάσω τις βαθύτερες σημασίες αυτού του ρόλου», λέει ο Όλντμαν. «Είναι περίεργο, αλλά όσο περισσότερο βουτάς σε αυτόν τον κόσμο και μοιάζει να τον ανακαλύπτεις, τόσο περισσότερο νιώθεις να ακουμπάς πάνω σε ένα σωρό αναπάντητα ερωτηματικά γύρω από την ύπαρξη, τη δουλειά, τη συντροφικότητα, τους σκοπούς που κάθε φορά βάζεις ή υπηρετείς. Δε νομίζω να υπερβάλλω αν πω πως με αυτόν τον χαρακτήρα ο καθένας μπορεί να βρει κάτι που να τον ταυτίσει μαζί του και πιστεύω ότι αυτή είναι και η επιτυχία των βιβλίων του Τζον Λε Καρέ· σου επιτρέπουν να κοιτάξεις στην ουσία των πραγμάτων, χωρίς να σε κάνουν να δεις με το ζόρι».

Πίσω από τη μάσκα

Σε μια ταινία σαν αυτή που γύρισε ο Άλφρεντσον, αλλά και σε έναν χαρακτήρα σαν αυτόν που παίζει ο Όλντμαν, τις περισσότερες φορές δεν έχει και τόση σημασία η λύση του αινίγματος, η αποκάλυψη του προδότη, το τέλος της ιστορίας. «Η ίδια η ατμόσφαιρα, τα κουρασμένα βλέμματα, η παντοτινή παρούσα μελαγχολία που μοιάζει να δίνει στα πράγματα, τις καταστάσεις και τους ήρωες τον χαρακτήρα του μάταιου, όλα αυτά μεταμορφώνουν και την ίδια την έννοια της ιστορίας», πιστεύει ο Άλφρεντσον. Όπως όλες οι καλές ιστορίες αστυνομικού ή κατασκοπευτικού ενδιαφέροντος, κρύβουν τη γοητεία και το μεδούλι τους περισσότερο σε αυτά που υπονοούνται παρά σε αυτά που διαφαίνονται.

«Είναι και κάτι ακόμα», επιμένει ο Όλντμαν. «Στην ταινία, σχεδόν είμαστε σίγουροι πως ο Σμάιλι ήξερε τη λύση και τον ένοχο από την αρχή, αλλά μια περίεργη αίσθηση αλληλεγγύης, μια ακόμα πιο περίεργη αίσθηση τήρησης των κανόνων του παιχνιδιού και ποιος ξέρει τι άλλο μέσα στη θολή του μοναξιά, δεν του επέτρεπε να αποκαλύψει νωρίς το τέρμα της διαδρομής. Ίσως γιατί, για μια ακόμα φορά, η διαδρομή είναι που έχει σημασία κι όχι ο τερματισμός». Πόσο σαρδόνια εύστοχος ήταν ο Λε Καρέ όταν βάφτιζε τον ήρωα του Σμάιλι, ε;

Make SOUL, not art!

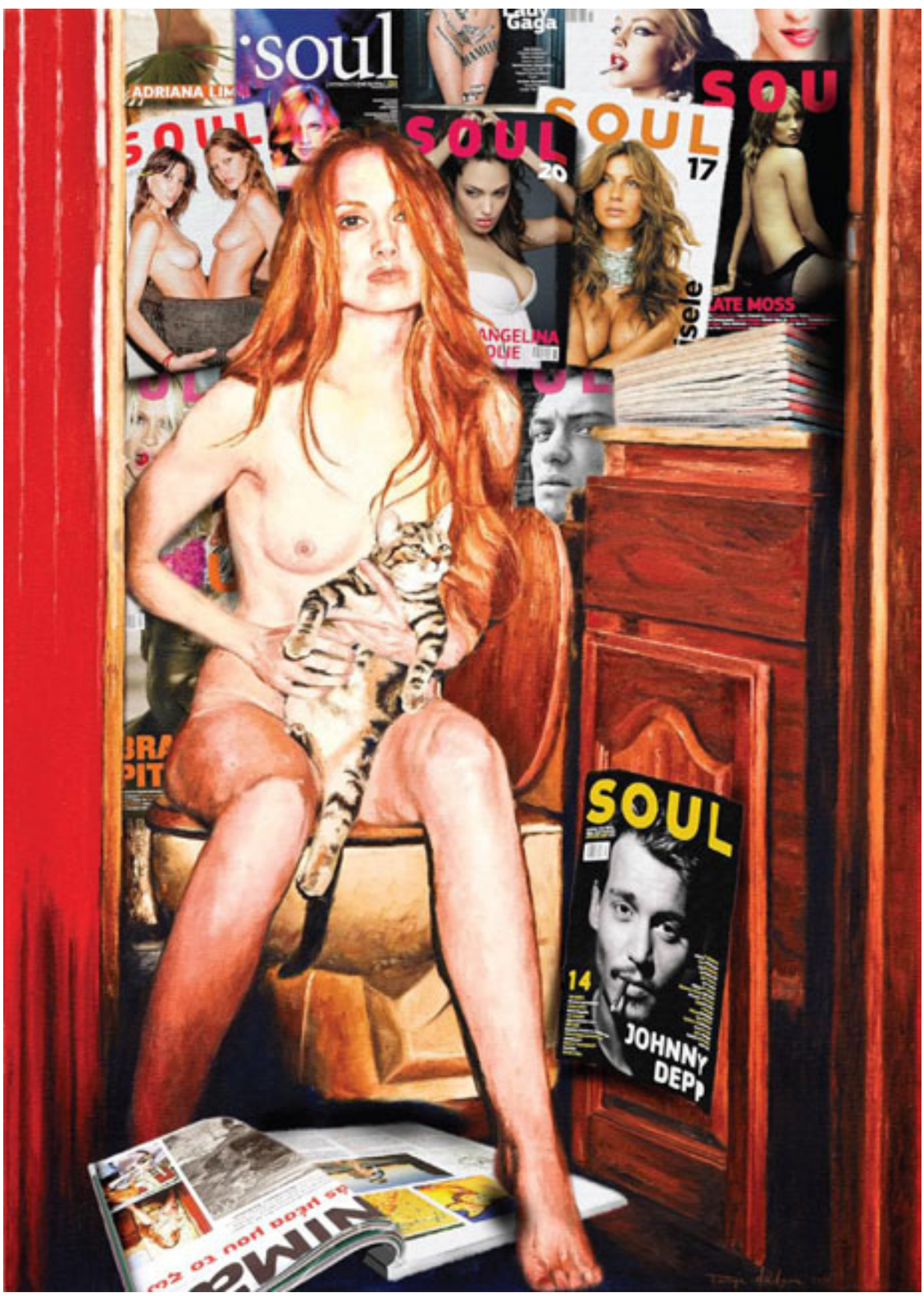
Επιμέλεια πρότζεκτ **Ρουβίμ Γρηγοριάδης**

Οκτώ καλλιτέχνες εμπνέονται από παλαιότερα εξώφυλλα του περιοδικού που ξεφυλλίζεις και φτιάχνουν έργα με ψυχή, αποδεικνύοντας πως αυτό που κρέμεται κάθε μήνα στα περίπτερα δεν είναι ένα απλό έντυπο, αλλά ίσως και κάτι παραπάνω.

Tanja Hudson

«Καθώς ένα έργο μου είχε περιληφθεί σε προηγούμενο τεύχος του SOUL, σκέφτηκα πως θα ήταν ευφυές να επεξεργαστώ την ιδέα της σύνδεσης του έργου με το περιοδικό: η αυθεντική σκηνή στο μπάνιο του σπιτιού μαζί με τη γάτα μου, και η ιδέα των περιοδικών τυπικά στοιβαγμένων σε ένα μπάνιο σαν υλικό που διαβάζεται για να περνάει η ώρα. Έστρωσα τα εξώφυλλα πάνω στον τοίχο, τοποθέτησα τα τεύχη στα έπιπλα, στο δάπεδο, σαν να διακοσμώ έναν ναό αφιερωμένο στο SOUL».

Η Tanja Hudson διαμένει στη φωλιά της μέσα σε κάποιο δάσος του New Jersey με διάφορα ζώα, τα περισσότερα από τα οποία έχει διασώσει. Το σπίτι και η φύση είναι το εργαστήριό της, η ζωή με τα ζώα της το κύριο θέμα στα έργα της, εικαστικές ιστορίες που προκαλούν τον θεατή. Ένας εναλλακτικός τρόπος ζωής που θυμίζει παραμύθι: οι δυο λύκοι της φυλάσσουν το κτήμα, όπου περιπλανώνται στρουμπουλά γουρούνια και μικροσκοπικοί γάιδαροι, παπαγάλοι πετούν μέσα στο οίκημα, σκύλοι παίζουν στην αυλή και μερικές γάτες περπατούν πάντα στο πλευρό της. Περιστασιακά χάνεται και κάποιο πινέλο για να γίνει παιχνίδι μασήματος. Η Tanja γεννήθηκε στο Μαϊάμι το 1969, σπούδασε φωτογραφία και ζωγραφική στο πανεπιστήμιο του Michigan. Μπήκε στον χώρο της μόδας ως μοντέλο και φωτογράφος, έχοντας όμως την ανάγκη να δραπετεύσει από έναν επιπόλαιο κόσμο, η φύση έγινε η αλήθεια της και η τέχνη της την εξιστορεί.



Ralph Samuel Grossmann

«Το έργο μου εξερευνά τις σχέσεις ανάμεσα στο ανθρώπινο σώμα και τη φύση. Κοιτώντας όλα τα εξώφυλλα του SOUL, το τεύχος 31 αμέσως κέντρισε την προσοχή μου. Με πρωταγωνίστρια την Kate Moss, καθισμένη με την πόζα μιας Γοργόνας, η εικόνα μας αποκαλύπτει συνεσταλμένα το όμορφο δέρμα και το σώμα της. Συσχέτισα την επιδερμίδα με τα φύλλα ενός δέντρου και ξεκίνησα να ερευνώ την ιδέα της υπέρθεσης ενός δέντρου πάνω στο σώμα. Το δέντρο προσφέρει ένα κάλυμμα στη γυμνή κοπέλα, που ταυτόχρονα όμως γίνεται ακόμη πιο ποθητή πίσω από αυτή την κρυψώνα. Για αυτό τον λόγο δεν μπορούσα παρά να σκεφτώ μια πυρκαγιά. Το μεταλλαγμένο εξώφυλλο, επομένως, παραπέμπει στην ισορροπία αγνότητας και πόθου, και προσεγγίζει την έννοια της λέξης SOUL με έναν βαθύτερο τρόπο».

Ο Ralph Samuel Grossmann γεννήθηκε το 1968 στη Γαλλία. Έχει Μάστερ Καλών Τεχνών στη φωτογραφία από το Tyler School of Art of Temple University της Φιλαδέλφειας στις ΗΠΑ. Έχει πραγματοποιήσει πολλές ατομικές εκθέσεις και συμμετείχε σε ομαδικές στη Γαλλία, τη Γερμανία, το Βέλγιο και τις ΗΠΑ. Εργάστηκε ως επιμελητής εκθέσεων και ως βοηθός καθηγητή για τη φωτογραφία και το βίντεο. Έργα του ανήκουν σε συλλογές μουσείων, όπως αυτή του Rouen Museum of Fine Arts στη Γαλλία.





Ανδρονίκη Τσατάλη

«56»

«Το μεγαλύτερο μέρος της δουλειάς μου χαρακτηρίζεται από την απουσία της παράστασης, τη δημιουργία ατμοσφαιρικού χώρου, τη χρήση layers και τις μεγάλες διαστάσεις των έργων. Η χρησιμοποίηση επιπέδων αντιπροσωπεύει για μένα την πολυδιάστατη πραγματικότητα που τις περισσότερες φορές δεν είμαστε ικανοί να βιώσουμε. Το SOUL project και το "56" (λάδι σε ξύλο) ήταν μια καλή αφορμή και μια πρώτη απόπειρα να ξαναμπούν το παραστατικό στοιχείο και οι μικρές διαστάσεις στη ζωγραφική μου. Θα συνεχίσω να χρησιμοποιώ τα μοντέλα του SOUL στα πορτρέτα μου, αν και είναι πιθανόν η αναγνωρισιμότητά τους να θυσιαστεί για χάρη της εικαστικότητας».

Η Ανδρονίκη Τσατάλη γεννήθηκε το 1969 στη Νυρεμβέργη. Ζει και εργάζεται στη Θεσσαλονίκη. Είναι αριστούχος της Σχολής Καλών Τεχνών του τμήματος Εικαστικών και Εφαρμοσμένων Τεχνών του Α.Π.Θ. Από το 2003 έως το 2008 φοίτησε στα εργαστήρια Φωτογραφίας του Γ. Κατσάγγελου, Χαρακτικής-Εικαστικού Γυαλιού του Ξ. Σαχίνη, Γλυπτικής του Γ. Τσάρα και το εργαστήριο Ζωγραφικής με διευθυντή τον Γ. Φωκά και καθηγητές τους Γ. Φωκά και Β. Πλοιαρίδη. Συμμετείχε σε πολλές ομαδικές εκθέσεις ανά την Ελλάδα και είναι εικαστικός υπεύθυνος εργαστηρίου Ε. Τεχνών Ενηλίκων στο Τελλόγλειο Ίδρυμα Τεχνών.

Παναγιώτα Παρδαβέλα

«Το SOUL κοιτάζει μες στην ψυχή του Δημήτρη Σκαρμούτσου με ένα brutal εξώφυλλο σε ύφος "πολύ σκληρός για να πεθάνει No51" με ένα τεράστιο "χασαπομάχαιρο" σε πρώτο πλάνο. Προσπάθησα να τον μεταμορφώσω σε έναν συνεσταλμένο κλόουν, ονόματι Σκάρμο, αλλά δυστυχώς δεν κατάφερα να του πάρω το μαχαίρι... για να γίνει λίγο πιο cool...

»Και όταν η μις V for Vendetta ξυρίζει το κεφάλι της, ανακαλύπτει τα στοιχειά της ψυχής της...»

Η Παναγιώτα Παρδαβέλα γεννήθηκε το 1985 στη Θεσσαλονίκη. Αποφοίτησε από τη Σχολή Καλών Τεχνών του Α.Π.Θ., από το Γ' εργαστήριο ζωγραφικής του τμήματος Εικαστικών και Εφαρμοσμένων Τεχνών το 2009, με καθηγητή τον Κ. Κατζουράκη. Εργάζεται ως καθηγήτρια εικαστικών στην πρωτοβάθμια εκπαίδευση και στα δημόσια ΙΕΚ. Συμμετείχε στις ομαδικές εκθέσεις: «1η ομαδική έκθεση νέων δημιουργών» (γκαλερί Χρυσηίς, Αθήνα 2010), «Σε άσπρο-μαύρο» (γκαλερί Εικαστικές Αναζητήσεις, Αθήνα 2010), «Δημιουργώ άρα υπάρχω» (Κέντρο Σύγχρονης Τέχνης, Θεσσαλονίκη 2009), «Photography Feelings» (Art House gallery bar, Θεσσαλονίκη 2009), 5η Μπιενάλε των Φοιτητών των Ανώτατων Σχολών Καλών Τεχνών Ελλάδος (εκθεσιακός χώρος του μετρό στο Σύνταγμα, Αθήνα 2009).



SOUL

Η ΨΥΧΗ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ
SOUL 2310 MAGAZINE
ΜΑΡΤΙΟΣ 2006, €3.00

03



03
9 771790 614005

Natalie Portman

Σχέδιο Καλατράβα Όλη η πόλη μια μακέτα Βον Όλιβερ 4AD, a place to be Γιάννης Βελλίδης Ο τελευταίος μεγιστάνας Ρίτσαρντ Κερν Κορίτσια για σάγκωμα Τζο Στράμερ Ο αρχηγός των ατάκτων Άκης Σακελλαρίου A Looney Tune Κέβιν Κίγκαν Yes, sir Τρούμαν Καπότε Πολύ μεγάλες κακίες Αμάντα Λιρ Give a little mmm to me American Comics Ντικ Τρέισι για πάντα

Δήμος Κόντος

«Αυτό το SOUL με τη Γιούλικα Σκαφιδά εμφανίστηκε μπροστά μου με "παιδική" διάθεση. Το πρόσωπό της χόρεψε στα μάτια μου "αθωότητα". Αλλά και με τη διάθεση του "ζιζάνιου". Πειρατής σε μια άλλη διάσταση, αυτή που γεννιέται από την αίσθηση της ελευθερίας, του τυχοδιωκτισμού της υπέρμετρης αισιοδοξίας στο ατελείωτο ταξίδι που κυνηγάει τη χίμαιρα. Ένα "αερικό" που ξεφεύγει από τα καθημερινά και ζει το όνειρο, που ανακατεύει τους αέρηδες με τις μυρωδιές, το υγρό με τον αέρα, την αλήθεια με το όνειρο, και πάνω από όλα χτίζει το παραμύθι. Έτσι, μ' αυτό το σκίτσο, ξεφεύγω για λίγο στο δικό μου μικρό παραμύθι ελπίζοντας να παρακινήσω όποιον έχει τη διάθεση να ξεφύγει κι αυτός για λίγο με τον δικό του τρόπο. Να 'ναι καλά η κυρία Γιούλικα Σκαφιδά, που το πρόσωπό της και το όλο στήσιμο έγινε αφορμή για το σκιτσάκι».

Ο Δήμος Κόντος γεννήθηκε στην Αθήνα το 1963. Βασική και Μέση εκπαίδευση σε Ζαχάρω, Ανδρίτσαινα, Αθήνα. Απολυτήριο από το 15ο Κυψέλης (στο παλιό νοσοκομείο της αεροπορίας). Πολυτεχνείο στην Τιμισοάρα της Ρουμανίας, (μαγική πόλη). Στρατός: Αεροπορία στη Ζήρο Σπτείας Κρήτης, και στο Κατσιμίδι στις πλαγιές της Πάρνηθας, (δύσκολο να πιστέψεις πόση ομορφιά κρύβεται σε απόσταση αναπνοής από την Ομόνοια). Μεταπτυχιακά: CRANFIELD Institute of Technology, School of Mechanical Engineering, Thermal Power Department, Gas Turbine Technology. Εργασία: Μηχανικός Έργου στη φυλή των Εργολάβων Δημοσίων και Ιδιωτικών Έργων.



Make SOUL, not art, volume 2

Νέοι καλλιτέχνες, συνεχίστε να πειράζετε τα εξώφυλλά μας! Αλλάξτε τους τα φώτα, φτιάξτε τα κολάζ, δείτε τα dada, κάντε με αυτά τέχνη και απογειώστε τα! Και μετά, στείλτε τα στο info@soulmag.gr, γιατί μια μεγάλη έκθεση είναι ήδη στα σκαριά αφιερωμένη στη SOULart, από όπου κι αν προέρχεται.

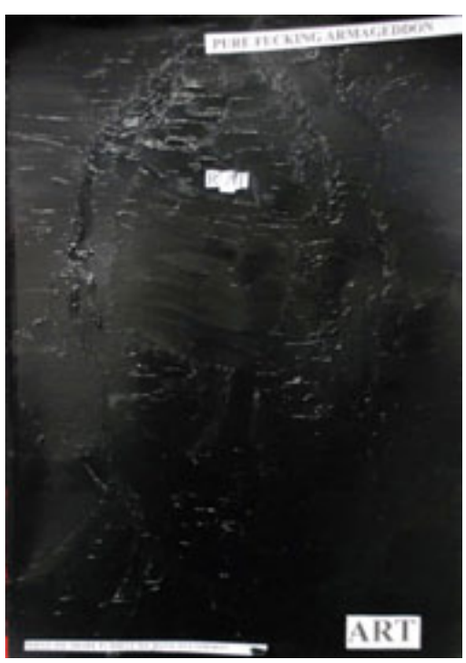
Alma Bakiaj



«Το ασταθές περιβάλλον, η κοινωνική και εργασιακή ανασφάλεια, η κοινωνική προκατάληψη, οι περιορισμοί που δημιουργούν οι προσωπικότητές τους, ίσως εξαιτίας της κοινωνικής τους θέσης, κάνουν τους ανθρώπους πιο ευάλωτους. Το έργο διαπραγματεύεται το σύστημα αξιών που καταρρέει».

Απόφοιτος του Τμήματος Εικαστικών και Εφαρμοσμένων Τεχνών του Α.Π.Θ. και με μεταπτυχιακές σπουδές στις Πλαστικές Τέχνες στο πανεπιστήμιο των Ιωαννίνων, η Alma Bakiaj έχει τιμηθεί, μεταξύ άλλων, με το Βραβείο «Γιάννη Λάτση ΙΑΟΑ» (Δίκτυο Ιδρυμάτων Ι. Λάτση) το 2010 και 2011, όπως επίσης με την Υποτροφία «Λίλιαν Βουδούρη» το 2009.

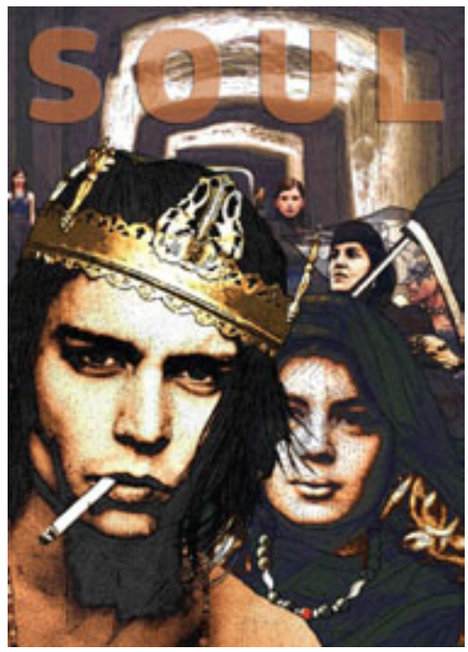
Νίκος Βαρυτιμιάδης



«RAT», Ακρυλικά και κολάζ σε χαρτί, 2011

Ο Νίκος Βαρυτιμιάδης γεννήθηκε το 1979 στο Jesenik της Τσεχίας. Ζει και εργάζεται στο East End του Λονδίνου, στη Μεγάλη Βρετανία. Απόφοιτος της Σχολής Καλών Τεχνών της Θεσσαλονίκης (2006), συνέχισε τις σπουδές του στην Ολλανδία [Groepsproject, (A.I.R.) Archeology of the Future, Amersfoort 2007] και τη Μεγάλη Βρετανία (MA, Central St. Martins, London 2010). Συμμετείχε στις ομαδικές εκθέσεις «Το ωραίο δεν είναι παρά η αρχή του τρομερού» (Κρατικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης, Θεσσαλονίκη 2009), «Summer show» (DIFA Gallery, Θεσσαλονίκη 2009), «Nessery Illusion» (Oxo tower, Λονδίνο 2010) και στην Tank Gallery (Λονδίνο 2010), ενώ η ατομική του έκθεση «Rebellion» παρουσιάστηκε το 2009 στην γκαλερί DIFA της Θεσσαλονίκης.

Alessandra Dimitra



«Mystic black night's soul»,
Μια παρέμβαση στο τεύχος 40

«Το έργο μεταφέρει σε ένα σκηνικό ανυποψίαστο, έξω από το αναμενόμενο. Ο εκκεντρικός και σαγηνευτικός ήρωας δελεάζει τα γύναια της πομπής της όποιας υφίσταται. Εκείνες, μαγεμένες από τον ψυχικό δυναμισμό του, τον ακολουθούν σε αρχέγονη πορεία προς τη μυστήρια και σκοτεινή πλευρά της ύπαρξης. Από το αρχαίο μαντείο, τα μυστήρια και το θέατρο στον λαμπερό κόσμο του κινηματογράφου και της εφήμερης μόδας».

Η Alessandra Dimitra γεννήθηκε το 1966 στην Κόρινθο και είναι απόφοιτος της Σχολής Καλών Τεχνών του πανεπιστημίου Gutenberg στο Mainz. Ζει και εργάζεται ως εικαστικός στο Βερολίνο και την Αθήνα, διδάσκοντας παράλληλα ζωγραφική και σχέδιο, οπτικές επικοινωνίες και μεθοδολογία σχεδιασμού, χρωματολογία και ιστορία τέχνης σε διάφορα ανώτερα και ανώτατα εκπαιδευτικά ιδρύματα.

Τι λογής αέρας φυσά στον νέο χώρο πολιτισμού Οξυγόνο και τι το αλλιώτικο μπορεί να πνεύσει σε μια Θεσσαλονίκη που δοκιμάζει την κλίση της στα λογοτεχνικά εργαστήρια και τις λέσχες ανάγνωσης χάρη στις πρωτοβουλίες μιας κοπέλας άρτι αφιχθείσας στην πόλη; Συνέντευξη **Δημήτρης Καραθάνος** Φωτογραφία **Ani Jo**

Ελένη Παπαγεωργίου

THE READER

Η Ελένη Παπαγεωργίου γεννήθηκε το 1986 στην Αθήνα. Σπούδασε Επικοινωνία, Μέσα και Πολιτισμό στο Πάντειο, και στη συνέχεια έκανε μεταπτυχιακό στην Popular Literature στο Trinity College του Δουβλίνου και μεταπτυχιακό στην Πολιτιστική Διαχείριση στο Universidad Complutense της Μαδρίτης. Τα τελευταία 4 χρόνια δουλεύει στην οργανωτική ομάδα του Μουσικού Χωριού, ενός μουσικού φεστιβάλ που διοργανώνεται με βάση τη Θεσσαλονίκη και γίνεται κάθε καλοκαίρι τα τελευταία 6 χρόνια στον Άγιο Λαυρέντιο Πηλίου. Από το φθινόπωρο του 2011, ζει πλέον μόνιμα στη Θεσσαλονίκη, από όπου διευθύνει το Οξυγόνο, έναν χώρο που δημιουργήθηκε από τις εκδόσεις Μεταίχμιο, προκειμένου να συστεγάσει βιβλία, σεμινάρια, λέσχες ανάγνωσης και εκδηλώσεις πολιτισμού, σε ένα ιδεώδες σημείο της πόλης, απέναντι από τη Ρωμαϊκή Αγορά.

Έρχεσαι από έναν σημαντικό εκδοτικό οίκο για να δημιουργήσεις έναν χώρο πολιτισμού στη Θεσσαλονίκη της χειρότερης οικονομικής συγκυρίας, και με την ψυχολογία του πληθυσμού της στο ναδίρ. Δεν είναι κάπως τρελό ένα τέτοιο στοίχημα; Είναι και δεν είναι, ταυτόχρονα. Οι αρνητικές περιστάσεις είναι γεγονός, η Θεσσαλονίκη είναι όμως μια πόλη που έχει ανάγκη πρωτοβουλίες στον χώρο του πολιτισμού και, όταν αυτές προκύπτουν, τις αγκαλιάζει. Μπορεί να οφείλεται στον νεανικό της κατά το πλείστον πληθυσμό, στην πολυετή παίδευση των πολιτών από τους εξαιρετικούς πολιτιστικούς θεσμούς της πόλης, στο μικρό μέγεθος της Θεσσαλονίκης, αν τη συγκρίνουμε με την Αθήνα. Όπως και να είναι, πιστεύω προσωπικά ότι η κρίση πρέπει να μας προκαλεί περισσότερο παρά να μας αποθαρρύνει.

Καθώς έτυχε να σε γνωρίσω κατά το αρχικό διάστημα, όταν το Οξυγόνο ήταν μονάχα μια ιδέα, ομολογώ πως η ήρεμη σιγουριά σου για την επιτυχία του πρότζεκτ με εξέπληξε. Από πού πήγαζε; Την προηγούμενη χρονιά την πέρασα στη Μαδρίτη, όπου έκανα ένα μεταπτυχιακό στην Πολιτιστική Διαχείριση. Παρακολούθησα, λοιπόν, πολλές ενδιαφέρουσες διαλέξεις αξιόλογων επαγγελματιών του πολιτισμού. Μου έκανε εντύπωση ότι, ενώ η Ισπανία έχει παρόμοια προβλήματα με την Ελλάδα, εκεί έχουν εμπεδώσει την ιδέα ότι το μέλλον βρίσκεται στον πολιτισμό και μάλιστα στις μικρές, πρωτότυπες και προσεκτικά σχεδιασμένες πρωτοβουλίες γύρω από αυτόν. Φαίνεται ότι με έπεισαν τόσο, που αποφάσισα να δω αν ισχύει αυτό και στην Ελλάδα!

Παρατηρούμε τα τελευταία χρόνια μια έμφαση στα παντός είδους εργαστήρια σχετικά με τη συγγραφή και τις μεθόδους της. Πιστεύεις ότι βοηθούν να σφυρηλατηθεί ένα ταλέντο; Δεν είμαι κατάλληλη να κρίνω αν όντως τα εργαστήρια δημιουργικής γραφής γεννούν μεγάλους συγγραφείς. Ωστόσο, σίγουρα ικανοποιούν την ανάγκη κάποιων ανθρώπων να εκφραστούν, να επικοινωνήσουν συναισθήματα και ιδέες μέσω της γραφής. Αν παράλληλα αναπτύσσουν και ένα συγγραφικό ταλέντο, ακόμα καλύτερα. Γράφουμε όμως πρώτα για εμάς τους ίδιους.

Και τι μαρτυρά η υψηλή συμμετοχή του κοινού σε αυτά τα εργαστήρια για τον κόσμο μας; Είμαστε όλοι wannabe συγγραφείς; Είναι καλό αυτό; Κυκλοφορούν, άλλωστε, αμέτρητοι τίτλοι κάθε χρόνο. Γιατί άραγε; Μπορεί κανείς να διαγράψει μια θαυμάσια μακροχρόνια καριέρα ως αναγνώστης! Είναι αλήθεια! Αλλά πώς και τι θα διαβάζαμε αν ήμασταν όλοι αναγνώστες και τίποτα άλλο; Δεν είναι ψέμα ότι οι τίτλοι που κυκλοφορούν ήδη στα βιβλιοπωλεία θα κάλυπταν την ελληνική αγορά για κάποια χρόνια, νομίζω, παρ' όλα αυτά, ότι η δημιουργία είναι θετικός παράγοντας - και χρειαζόμαστε θετικούς παράγοντες σήμερα.

Ποιες είναι οι προσωπικές σου απαιτήσεις από ένα εργαστήρι δημιουργικής γραφής, μετάφρασης ή επιμέλειας; Και πώς τις καλύπτει το Οξυγόνο; Υψηλό επίπεδο όσον αφορά τον εισηγητή, το περιεχόμενο αλλά και τον χώρο που φιλοξενεί το εργαστήρι. Όσον αφορά το Οξυγόνο, οι εισηγητές των σεμιναρίων και εργαστηρίων που ξεκίνησαν είναι καθιερωμένοι στον χώρο τους, το περιεχόμενο των εργαστηρίων αγγίζει την εξειδίκευση και ο χώρος είναι άρτια εξοπλισμένος, ευχάριστος και με μια εξαιρετική θέα στη Ρωμαϊκή Αγορά.

Λέσχες ανάγνωσης. Μέχρι σήμερα, πίστευα πως το διάβασμα είναι ατομική εμπειρία. Σε τι εξυπηρετεί η συλλογική αντιμετώπισή του; Καταρχήν, η ομαδική αντιμετώπιση της ανάγνωσης δεν είναι ανακάλυψη του 21ου αιώνα! Είναι πολλές οι περιστάσεις που οι άνθρωποι διάβαζαν και διαβάζουν μαζί. Ας σκεφτούμε τις απαγγελίες των επών, τις αναγνώσεις ιερών κειμένων σε παντός τύπου εκκλησίες, τις περιοδείες συγγραφέων του 19ου αιώνα, ανάμεσά τους και του Τσαρλς Ντίκενς, για την ανάγνωση των έργων τους σε ομάδες ακροατών! Δεν ταιριάζει σε όλους τους αναγνώστες η συμμετοχή σε μια λέσχη ανάγνωσης, αυτοί που θα το τολμήσουν όμως θα πειραματιστούν με άλλους τρόπους αντιμετώπισης της ανάγνωσης και του λόγου.

Υπογράφεις συχνά κείμενα σε λογοτεχνικό περιοδικό. Πώς θα περιέγραφες τον προσωπικό σου λογοτεχνικό κόσμο; Και τι σου προξενεί την ανάγκη να τον επικοινωνήσεις; Διαβάζω πολύ, πάρα πολύ. Μυθιστορήματα, διηγήματα, δοκίμια, περιοδικά, εφημερίδες. Υπάρχει όμως και η θεωρητική κατάρτιση, καθώς σπούδασα Popular Literature (ας τη μεταφράσουμε ως «παραλογοτεχνία») στο Δουβλίνο, όπου έμαθα να διαβάζω με κριτική ματιά και να απολαμβάνω τα κείμενα λογοτεχνικής θεωρίας. Δεν μπορώ να αποφύγω να γράφω για αυτά τα αναγνώσματα που αγαπάω πιο πολύ. Και τώρα πια, που τα κείμενά μου δημοσιεύονται, μοιράζομαι τη δική μου ματιά με άλλους αναγνώστες!

Και, καθώς προέρχεσαι από τον εκδοτικό χώρο, θα με ενδιέφερε πολύ η γνώμη σου σχετικά με την αιώνια διαμάχη ανάμεσα σε ακριβό ελληνικό - φτηνό ξενόγλωσσο βιβλίο. Τις γιορτές στάθηκα ανάμεσα σε δύο βιβλία: «Αδελφοί Καραμαζόφ», Ντοστογιέφσκι, ελληνική έκδοση, χαρτόδετη, 1472 σελίδες, 36 ευρώ, και «1Q84», Χαρούκι Μουρακάμι, 925 σελίδες, πολυτελές hardcover, 19 ευρώ. Υποχρεωτικά επέλεξα το δεύτερο, η διαφορά τιμής ήταν κραυγαλέα. Γιατί συμβαίνει αυτό; Φταίνε για όλα τα λιγοστά αντίτυπα που τυπώνουμε στην Ελλάδα; Το ποσοστό κέρδους των βιβλιοπωλών; Οι αμοιβές των φορτηγατζήδων; Πώς μπορούμε να αποκτούμε φτηνότερα βιβλία, τέλος πάντων; Κατά τη δικιά μου ερμηνεία, η ρίζα του προβλήματος βρίσκεται στη χαμηλή αναγνωσιμότητα στην Ελλάδα, που αναγκάζει να τυπώνονται πολύ λίγα αντίτυπα. Αντιλαμβάνεσαι ότι ο εκδότης του Μουρακάμι στα αγγλικά ελπίζει σε πολύ περισσότερο κοινό από τον εκδότη του Ντοστογιέφσκι στα ελληνικά, όταν στο κάτω κάτω ελληνικά διαβάζουν και καταλαβαίνουν μόνο 10 εκατομμύρια άνθρωποι παγκοσμίως! Πόσο μάλλον όταν από αυτά τα 10 εκατομμύρια ένα ελάχιστο ποσοστό διαβάζει έστω και ένα βιβλίο τον χρόνο. Υπάρχουν και άλλα αίτια, αλλά νομίζω ότι για να έχουμε πιο φτηνό βιβλίο πρέπει να διαβάζουμε περισσότερο. Χωρίς απαραίτητα να αγοράζουμε αυτές τις εκδόσεις των 30 και 40 ευρώ. Υπάρχουν και βιβλιοθήκες, παλαιοβιβλιοπωλεία, προσφορές.

Ποιοι συγγραφείς σε αιχμαλωτίζουν αυτό τον καιρό; Διάλεξέ μας μια γρήγορη ανθολογία. Η νέα μου αγάπη είναι ο Τζο Νέσμπο, νορβηγός συγγραφέας αστυνομικής λογοτεχνίας. Το βιβλίο του «Νέμεσις» με κράτησε δύο ολόκληρες μέρες στον καναπέ! Κλασική αξία, τα μυθιστορήματα του Πολ Όστερ και της Σίρι Χούστβεντ, που τυχαίνει να είναι η γυναίκα του, αλλά και τα διηγήματα του Ρέιμοντ Κάρβερ και της Άλις Μούνρο. Νέα άφιξη στη βιβλιοθήκη των αγαπημένων δημιουργών είναι και ο Κώστας Ταχτσής, απόλαυσα πολύ το «Τρίτο Στεφάνι» και τα «Ρέστα», που διάβασα πρόσφατα. Το πιο σταθερό μου ανάγνωσμα, βέβαια, είναι τα χορταστικά κείμενα περί λογοτεχνίας του περιοδικού «The Books' Journal», το καταβροχθίζω κάθε μήνα!

www.facebook.com/oxigono





Φωτογράφισε τη Γάζα, τη Βηρυτό, το Κάιρο, την Κωνσταντινούπολη, τη Λευκωσία, το Τελ Αβίβ, απεικόνισε το αστικό τοπίο της Μασσαλίας, της Ρώμης, του Αμμάν, του Τζιμπουτί. Εργάστηκε σε εγκαταλειμμένες στρατιωτικές βάσεις της ανατολικής Ευρώπης, εκτέθηκε παντού, εξέδωσε βιβλία, γύρισε φιλμ, διέσχισε ζώνες πυρός. Ο ανέστιος φωτογράφος με έδρα το Παρίσι, Fouad Elkoury, πραγματοποιεί το τελευταίο του πρότζεκτ στη Θεσσαλονίκη. Συνέντευξη **Στέφανος Τσιτσόπουλος, Δημήτρης Καραθάνος**

Fouad Elkoury

Nomad's land





Πώς βλέπετε τη Θεσσαλονίκη στο διάστημα που βρίσκεστε εδώ; Είναι μια έγχρωμη ή ασπρόμαυρη πόλη; Θα έλεγα πως είναι μια πόλη με χρώμα.

Είχατε δει εικόνες της, προτού την επισκεφτείτε; Όχι, καθόλου. Μου είχε δοθεί όμως το βιβλίο του Μαζάουερ. Γι' αυτό και ήρθα εδώ ελπίζοντας να βρω όλα αυτά τα διαφορετικά επίπεδα ιστορίας, τα μνημεία που δυστυχώς ανακαλύπτω πως είναι εντελώς αποκομμένα από το αστικό περιβάλλον. Ακόμη και τα αυθεντικά ονόματα έχουν αλλαχτεί. Η Θεσσαλονίκη μου θυμίζει το Ισραήλ. Οτιδήποτε αφορά το παρελθόν έχει απομακρυνθεί. Λες και δεν υπήρχαν ποτέ αραβικές, οθωμανικές ή παλαιστινιακές επιρροές εκεί. Ομοίως και στην πόλη σας. Υπάρχει μια πολιτική επανεγγραφή της ιστορίας που αφανίζει οτιδήποτε δεν είναι ελληνιστικό ή βυζαντινό. Αλλά το παρόν δεν είναι τίποτα δίχως το παρελθόν.

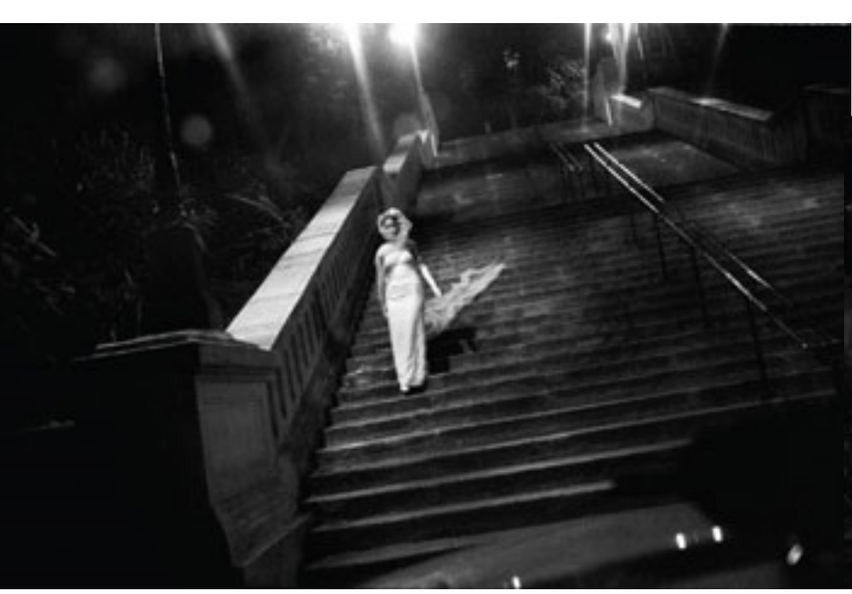
Μεγάλη απογοήτευση; Δεν απογοητεύομαι ποτέ. Ας πούμε πως αντιμετωπίζω μια αναποδιά. Αν βρεθείς, για παράδειγμα, σαν τουρίστας στη Ρώμη, είσαι ευτυχής, γιατί όλα τα διαφορετικά επίπεδα είναι ορατά, εναρμονισμένα με το περιβάλλον. Εδώ όμως διαπιστώνω ότι υπάρχει μια γενικευμένη απροθυμία. Μόλις σήμερα σταμάτησα έναν νεαρό, κοντά στο Γενί Τζαμί, 20 μέτρα μακριά, ουσιαστικά. Εκείνος βολτάριζε, άκουγε μουσική, του ζήτησα οδηγίες για το μνημείο, αλλά δεν ήξερε να μου πει. Τελικά προσανατολίστηκα από έναν ηλικιωμένο, ο οποίος πάλι έπρεπε να ζητήσει τη βοήθεια της κόρης του, γιατί δεν ήξερε αγγλικά. Αυτή είναι η κατάσταση. Η νέα γενιά δεν ξέρει την ιστορία, ενώ η παλιότερη δε μιλά αγγλικά.

Τι σας κάνει να μην υιοθετείτε καμιά από τις πατρίδες σας για σπίτι; Γιατί ζείτε νομαδικά; Δεν είναι και τόσο δύσκολο να αντιληφθείτε το γιατί. Ο πατέρας μου ήταν από τον Λίβανο, η μητέρα μου από την Παλαιστίνη, εγώ γεννήθηκα στο Παρίσι. Οπότε, ουδέν πρόβλημα να μετακινούμαι όσο υπήρχε ανάγκη. Όλα αυτά, βέβαια, καιρό πριν, όταν οι εφημερίδες, τα περιοδικά και οι πάσης φύσεως οργανισμοί ανέθεταν δουλειές σε φωτογράφους. Πράγμα που δε συμβαίνει πια. Τώρα, που ο καθένας μπορεί να είναι φωτογράφος, ακόμη και με ένα τηλέφωνο, κανείς δε νιώθει την ανάγκη να στείλει, για παράδειγμα, κάποιον να φωτογραφίσει την πρώτη επέτειο της αιγυπτιακής επανάστασης. Πιθανότατα θα χρησιμοποιήσουν τις εικόνες οποιουδήποτε βρέθηκε στην πλατεία Ταχρίρ. Η ψηφιακή κάμερα σκότωσε τη φωτοδημοσιογραφία. Για να απαντήσω στο αρχικό ερώτημά σας, σπίτι μου είναι το Παρίσι. Εκεί βρίσκεται το αρχείο μου, όλο μου το υλικό. Η Βηρυτός είναι το μέρος που επιθυμώ να πεθάνω.

Πώς βλέπετε το μέλλον; Προς τα πού τραβά το επάγγελμά σας; Ούτε το δικό μου μέλλον δεν μπορώ να προβλέψω, πόσο παραπάνω της φωτογραφίας. Υποθέτω πως θα επιζήσει. Με τον ίδιο τρόπο που το σινεμά επιβίωσε του βίντεο.

Ωστόσο, οι φωτοδημοσιογράφοι σαν εσάς θα πρέπει να επινοήσουν έναν νέο ρόλο για τους εαυτούς τους. Δεν είναι η πρώτη φορά που με αποκαλούνε φωτοδημοσιογράφο, ωστόσο αρνούμαι τον χαρακτηρισμό. Πάντοτε φρόντιζα συνειδητά να μη βρίσκομαι στο επίκεντρο των γεγονότων. Εν μέρει, γιατί δεν ήθελα να με κατατρέχει η επικαιρότητα. Θεωρούσα πως, εάν οι εικόνες μου δεν μπορούσαν να είναι κατανοητές σε 40, 50 χρόνια από σήμερα, δεν είχε νόημα να τις παράγω. Επίσης, στον καιρό μου η φωτογραφία κόστιζε. Κάθε φορά που πατούσες το κουμπί, ξόδευες λεφτά. Και για αυτό εκπαίδευσα τον εαυτό μου να φωτογραφίζει μόνο εικόνες που αξίζουν τον κόπο. Να σας πω και κάτι ακόμη; Συχνά φοβόμουν. Οπουδήποτε βρέθηκα, θέλησα να είμαι εκεί, χωρίς όμως να εκθέτω τον εαυτό μου σε κίνδυνο. Φροντίζω να υπάρχει μια μόνιμη απόσταση ανάμεσα στον εαυτό μου και στο θέμα.

Ο Fouad Elkoury βρέθηκε στη Θεσσαλονίκη έπειτα από πρόσκληση του Μουσείου Φωτογραφίας, προκειμένου να συμμετέχει στις φωτογραφικές αποστολές «Θεσσαλονίκη – Σταυροδρόμι Πολιτισμών». Το προϊόν της δουλειάς του θα εκτεθεί και θα εμπλουτίσει τη συλλογή του μουσείου, ενώ θα εκδοθεί και η ανάλογη μονογραφία. Το SOUL και η Athens Voice είναι χορηγοί επικοινωνίας. (thmphoto.gr)







Hells and bells
ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ

Ο Ερρίκος Λίτσης, πρωταγωνιστής, και ο Παναγιώτης Φαφούτης, σκηνοθέτης, μιλούν για τον «Παράδεισο». Μια ταινία, που με φόντο το πατρινό καρναβάλι, πραγματεύεται πάρτι, νύχτες, προσδοκίες, επιστροφές, αναχωρήσεις και σχέσεις χτισμένες με κάτι περισσότερο από κομφετί. Συνέντευξη **Σοφία Αγγελίδου**





Μια φοιτήτρια γυρίζει στην Πάτρα από το Λονδίνο για να ζήσει το καρναβάλι με το αγόρι της, ένας σεφ προσπαθεί να εκδηλώσει τον κρυφό πόθο του για το αφεντικό του, μια μητέρα φοβάται να αντιμετωπίσει την κριτική της κόρης της για τη σχέση της με τον κατά πολύ νεότερο φίλο της, ο οδηγός ενός άρματος προσπαθεί με κάθε τρόπο να επανασυνδεθεί με την πρώην γυναίκα του τη βραδιά της χρυσής επετείου τους. Περισσότερα για τον «Παράδεισο» στις αίθουσες, αλλά και στη συνέντευξη που ακολουθεί.

Με τον Παναγιώτη Φαφούτη συνεργαστήκατε και στην πρώτη του ταινία, την «Κληρονόμο». Υπήρξαν διαφορές στη συνεργασία σας τότε και τώρα;
Ερρίκος Λίτσης: Με τον Παναγιώτη έχω δουλέψει τρεις φορές, πρώτη φορά σε ένα τηλεοπτικό επεισόδιο του «Σε είδα», μετά έπαιξα στην «Κληρονόμο» και τώρα στον «Παράδεισο». Και τις τρεις φορές πέρασα πολύ καλά με τον Παναγιώτη, δεν υπήρχε καμία διαφορά στη σχέση του Παναγιώτη-σκηνοθέτη με τον Ερρίκο-ηθοποιό. Και η πρώτη ήταν καθοριστική και με έκανε με πολλή χαρά να συνεργάζομαι μαζί του, ανεξαρτήτως του τι θέλουμε να κάνουμε, τα πάμε καλά σαν άνθρωποι και αυτό είναι καθοριστικό για να πάει καλά και μια καλλιτεχνική δημιουργία, όποια κι αν είναι αυτή. Σε αυτό που κάνω εγώ με τον Παναγιώτη το κάνουμε καλά, ο θεατής θα κρίνει το σύνολο της ταινίας, αυτό είναι δικό του θέμα, εδώ μιλάω για τη συνεργασία μου με τον Παναγιώτη σαν ηθοποιός.

Ποιες ήταν οι διαφορές στην παραγωγή της ταινίας;
Παναγιώτης Φαφούτης: Αν και η «Κληρονόμος» ήταν πιο ακριβή ταινία, στον «Παράδεισο» είχα την ευκαιρία να διαλέξω όλους τους συνεργάτες μου, και αισθάνθηκα μεγάλη ασφάλεια. Ένας λόγος που διάλεξα και τον Ερρίκο, πέρα από αυτό που έχει σαν ηθοποιός και αναδεικνύει την αλήθεια της στιγμής που κάνουμε το γύρισμα, κάτι που είναι σπάνιο στους ηθοποιούς, είναι ότι με κάνει να αισθάνομαι πολύ ασφαλής.

Από την αρχή είχατε σκεφτεί τον Ερρίκο Λίτση για τον ρόλο του Ηλία;
Π. Φ.: Σκέφτηκα πολύ πώς θα είναι τα ζευγάρια κάθε ιστορίας και είχα σκεφτεί την Όλια Λαζαρίδου και μου φάνηκε ιντριγκαδόρικο και για τους τρεις μας και για το κοινό, να δούμε σαν ζευγάρι τον Ερρίκο με την Όλια Λαζαρίδου.
Ε. Λ.: Συμπληρωματικά να πω ότι για μένα το ότι θα έπαιζα με την Όλια Λαζαρίδου ήταν άλλη μια ωραία πρόκληση και ένα από τα δέλεαρ για να συμμετέχω στην ταινία.

Ο χαρακτήρας του Ηλία είναι κόντρα σε άλλους χαρακτήρες που έχετε ερμηνεύσει;
Ε. Λ.: Δεν είναι θέμα κόντρα, όπως όλοι οι προηγούμενοι ρόλοι από ταινία σε ταινία έχουν κάτι πολύ διαφορετικό μεταξύ τους -επιμένω σε αυτό, γιατί υπάρχουν άλλες εντυπώσεις. Πιστεύω ότι κι εδώ προσθέτω κάτι άλλο, κάτι που δεν υπάρχει ανάλογο σε προηγούμενη ταινία μου και αυτό μου φέρνει χαρά, να κάνω κάθε φορά κάτι καινούριο.

Θα μας πείτε κάτι για τον Ηλία; Πώς δουλέψατε τους χαρακτήρες; Συζητήσατε πράγματα για το παρελθόν τους ή είχατε μόνο το υλικό των διαλόγων;
Ε. Λ.: Να σου πω πώς το αντιμετωπίσαμε εγώ και η Όλια. Διαβάζοντας τις καταστάσεις που θέλει να περιγράψει ο Παναγιώτης και μέσα από την καλή καλλιτεχνική χημεία που αναπτύχθηκε μεταξύ μας, το κάναμε λίγο δικό μας, χαρήκαμε δηλαδή την αίσθηση ότι η Όλια Λαζαρίδου είναι η γυναίκα μου και εγώ ο άντρας της, αυτή έχει έναν εραστή και εγώ δεν είμαι καλά... Το χαρήκαμε όλο αυτό και από την άποψη ότι δε χρειάστηκε να κουβαλάμε κάτι ειδικό από το παρελθόν, είπαμε μερικά πράγματα βέβαια, πότε παντρευτήκαμε, πότε δεν παντρευτήκαμε και όλα αυτά, αλλά η ουσία είναι ότι συνεργαστήκαμε καλά, μας άρεσε που παίξαμε μαζί.
Π. Φ.: Κάθε ζευγάρι σε κάθε ιστορία και κάθε ηθοποιός έχει έναν τρόπο που πρέπει ο σκηνοθέτης να καταλάβει τι είναι πιο κοντά του στο να δουλέψει. Άλλοι δουλεύουν πολύ με την έρευνα και με το παρελθόν κι άλλοι όχι. Έχω καταλάβει ότι όσο πιο μεγάλη εμπειρία έχει ο ηθοποιός τόσο πιο πολύ δουλεύει κατευθείαν με τις αισθήσεις, κι επειδή και οι δύο στη συγκεκριμένη ιστορία είναι μεγάλοι άνθρωποι και έχουν εμπειρίες, δε χρειάζονται πολλές λεπτομέρειες και παίρνουν πράγματα από τη δική τους ζωή. Έτσι κι αλλιώς, ο χαρακτήρας του Ερρίκου έχει πολλά στοιχεία από τον πατέρα μου.
Ε. Λ.: Ετοίμασα κάτι με αφορμή τη σημερινή συνέντευξη και θα ήθελα να σας το διαβάσω. Αν ήμουν κριτικός ταινιών, να τι θα έγραφα στον κύριο Παναγιώτη: «Η ταινία όλη αποπνέει μια νεανική φρεσκάδα, που όλο και χάνεται. Το καρναβάλι, τα πλαστικά κέφια, μια κοινωνία σε μικροδιάλυση λίγο πριν την οριστική μεγάλη διάλυση. Θα μπορούσα να έλεγα ότι η ταινία είναι οι τελευταίες εικόνες από ένα πρόσφατο παρελθόν μας. Που μάλλον ήταν η νεότητά μας, θέλω να πω ότι έχουμε κάνει και τα δικά μας λάθη. Δε φταίνε πάντα οι γονείς μας».
Π. Φ.: Ωραίο, μου αρέσει!

Πιστεύετε ότι τώρα με όσα συμβαίνουν στην καθημερινότητά μας θα εκλείψουν αυτές οι στιγμές ξεγνοιασιάς και εκτόνωσης που προ-

σφέρει το καρναβάλι; Μήπως το τέλος της αθωότητας ή της υποκρισίας που ζούμε τώρα σημάνει και το τέλος του καρναβαλιού;
Π. Φ.: Η αλήθεια είναι ότι κάπως δύσκολες καταστάσεις μας αφαιρούν τη διάθεση για χαρά ή πράγματα που μας φαίνονται πολυτέλεια, οπότε θα φανεί: το καρναβάλι ή θα ανθίσει ή θα εκλείψει.

Και για να περάσουμε στον ελληνικό κινηματογράφο που ανθίζει στο εξωτερικό, χωρίς να έχει όμως την αντίστοιχη υποστήριξη από το εγχώριο κοινό: Εκφράζεται η άποψη ότι υπάρχει ένα κενό ανάμεσα στις πολύ εύπεπτες κωμωδίες και στις ιδιοσυγκρασιακές και δύσκολες ταινίες, όπως είναι του Λάνθιμου, που δεν είναι «φιλικές» προς τον θεατή. Λείπουν ταινίες με άποψη, που να απευθύνονται όμως σε ένα ευρύ κοινό, κάτι αντίστοιχο με τις ταινίες του Jason Reitman ή του Alexander Payne. Ο «Παράδεισος» κατά αναλογία προσπαθεί να καλύψει αυτό το κενό;
Π. Φ.: Εγώ πραγματικά έτσι το βλέπω, θα ήθελα να κάνω σινεμά σαν τον Λάνθιμο, αλλά η ταινία πάει να καλύψει έναν τέτοιο χώρο, θα ήθελα να είναι αυτό η ταινία, και έχω μεγάλη αγωνία να δω την ανταπόκριση του κοινού. Υπάρχουν και άλλοι παράγοντες, βέβαια, και η διαφήμιση και οι καιροί μας. Και ο Τσίτος πιστεύω ότι κάνει ένα σινεμά όπως το περιγράφεις. Θα ήθελα να υπάρχει ένας τέτοιος χώρος που να ανήκω κι εγώ, που να μπορεί ο κόσμος να περάσει καλά, χωρίς ντε και καλά να ξεραθεί στα γέλια ή να προβληματιστεί πάρα πολύ, να αισθάνεται μια οικειότητα.
Ε. Λ.: Ας υπάρχει τέλος πάντων κι ένας κινηματογράφος λίγο πιο ποπ!

Πώς αισθάνεστε που η αναγνώρισή σας κινηματογραφικά ήρθε μέσα από τις ταινίες μιας νέας γενιάς σκηνοθετών, όπως ο Οικονομίδης, ο Τζουμέρκας, ο Φαφούτης;
Ε. Λ.: Νέος ηθοποιός ήμουν κι εγώ, όταν ξεκίνησα, με την έννοια ότι ήμουν καινούργιος στο κουρμπέτι, οπότε φυσιολογικά με έψαξε και με βρήκε αυτός ο κόσμος, με αυτούς συνεργάστηκα. Αλλά με μεγάλη μου χαρά υπάρχουν και πιο παλιοί σκηνοθέτες που με ανακάλυψαν, άλλοι έγκαιρα όπως ο Νίκος Παναγιωτόπουλος, που με χρησιμοποίησε αμέσως μετά τον Οικονομίδη, αλλά και πρόσφατα ο Κολλάτος, με τον οποίο δημιουργήθηκε μεταξύ μας ένα καλό κλίμα καλλιτεχνικό.

Στην κρίση ανθούν οι τέχνες ή χρειάζονται υποστήριξη, μπορείς να είσαι πεινασμένος και να δημιουργείς;
Ε. Λ.: Πιστεύω ότι η τέχνη είναι ανάγκη, όταν ένας καλλιτέχνης έχει να πει κάτι, θα βρει τρόπο έκφρασης όποια τέχνη και να κάνει. Τώρα, αν ντε και καλά θέλει να χτίσει την Ακρόπολη και έχει ένα καλύβι, αυτό είναι δικό του θέμα, αλλά αν χρειάζεται να εκφραστεί καλλιτεχνικά, ο γλύπτης μπορεί να πάρει μια πέτρα, αν δεν έχει μάρμαρο, ο σκηνοθέτης να κάνει έναν κινηματογράφο πιο απλό, αν έχει να πει κάτι, αυτό έχει σημασία. Τώρα, αν χρειάζονται πολλά λεφτά για να το πει, τι να κάνουμε, αυτό είναι πρόβλημα του καλλιτέχνη.
Π. Φ.: Νομίζω ότι για να κάνεις κάτι πρέπει να ζοριστείς, να σε απασχολήσει, είτε συναισθηματικά είτε οικονομικά ή οτιδήποτε, άρα τα θέματα προκύπτουν πιο εύκολα σε περίοδο κρίσης, απλώς πιστεύω ότι οι τέχνες ανθούν, όταν υπάρχει υποστήριξη. Πόσο να αντέξεις, πόσες ταινίες να κάνεις με το τίποτα;

Τι θα λέγατε σε κάποιον που δεν του αρέσει το καρναβάλι για να τον πείσετε να δει την ταινία;
Π. Φ.: Δε θα προσπαθούσα να τον πείσω, το καρναβάλι είναι φόντο, αν κάποιου δεν του αρέσουν τα νοσοκομεία, δε θα προσπαθούσα να τον πείσω να πάει να δει μια ταινία με νοσοκομεία. Αν ήταν ανοιχτός να δει την ταινία, είτε από επιλογή είτε από σπόντα, νομίζω ότι δε θα έμενε στο καρναβάλι. Οι ιστορίες ήρθαν πρώτες, το καρναβάλι είναι το φόντο. Το καρναβάλι ήρθε σαν μια περιοχή ασφάλειας και σαν ένα ντεκόρ που δεν είναι η Αθήνα, που δεν την έχω αγαπήσει τόσο, δεν ξέρω πώς να την κινηματογραφήσω. Αλλά μετά ήρθε να δέσει με την ιστορία ως ένα περιβάλλον χάους, με κάποιους ανθρώπους που προσπαθούν να βάλουν τάξη στις σχέσεις τους, και έδεσε ωραία.

Μια αγαπημένη σκηνή από την ταινία;
Π. Φ.: Μου αρέσει πολύ η πρώτη σκηνή στον διάδρομο του νοσοκομείου με την Όλια Λαζαρίδου και τον Θανάση Βλαβιανό, μου αρέσει πολύ ο διάλογος και η αμηχανία που υπάρχει.
Ε. Λ.: Το πώς απόδωσαν την ιστορία τους ο (Χρήστος) Λούλης με τον (Κωνσταντίνο) Αβαρικιώτη, νομίζω ότι είναι από τις καλύτερες στιγμές της ταινίας. Από τις δικές μου σκηνές μου αρέσει εκείνη που πιάνω ψιλοκουβέντα με την καντινιέρισσα και συγκινησιακά η σκηνή που τραγουδάω με τη Λαζαρίδου. Από την ταινία γενικότερα μου αρέσει πολύ η σκηνή που ξυλοφορτώνεται ο Αβαρικιώτης από τον Λούλη!
Π. Φ.: Έχεις κατάλοιπα!



Tsolakis Architects



01

01. Ανάγλυφο και οικολογικό το τοπίο της ανάπλασης του παλιού ΓΣΠ στη Λευκωσία | Α' έπαινος
© **Tsolakis Architects**

02. Οι κυβόλιθοι, το νερό και οι φοίνικες δεσπόζουν στον υπαίθριο χώρο της δημοτικής αγοράς στη Λάρνακα | Α' βραβείο © **Tsolakis Architects**

03. Η καμπυλόμορφη πεζογέφυρα-μονοκονδυλιά στον δήμο Πάφου | Α' βραβείο
© **Tsolakis Architects**

Με γραφεία στην Αθήνα και στη Λάρισα, το γραφείο μελετών Tsolakis Architects ιδρύθηκε το 2005 από τον Γιώργο Τσολάκη, ενώ το 2010 ο Τσαμπίκος Πετράς και το 2011 η Ελένη Λάγκαρη προστίθενται στο δυναμικό του. Με έντονη πειραματική διάθεση, καινοτόμες ιδέες και συνθετικές ανησυχίες, οι τρεις νέοι αρχιτέκτονες, απόφοιτοι του τμήματος Αρχιτεκτόνων Μηχανικών του Εθνικού Μετσόβιου Πολυτεχνείου, με μεταπτυχιακές σπουδές στον τομέα Σχεδιασμός-Χώρος-Πολιτισμός του ΕΜΠ οι δυο πρώτοι και στην Αρχιτεκτονική Τοπίου του Πανεπιστημίου του Εδιμβούργου η τελευταία, επεξεργάζονται με μαεστρία το χωρικό αρχιτεκτονικό μας σύμπαν. Οι μελέτες του γραφείου, μεταξύ άλλων, αφορούν κατοικίες, πολυκατοικίες, εμπορικά κέντρα, κτήρια γραφείων, εγκαταστάσεις υποδομών καθώς και ξενοδοχειακά συγκροτήματα. Το έργο τους διακρίνεται από έναν μινιμαλιστικό λυρισμό, μια συνειδητή ευαισθησία προς το φυσικό περιβάλλον και έναν αξιέπαινο σεβασμό στην ανθρώπινη κλίμακα. Οι μελέτες τους δανείζονται στοιχεία γλυπτικής αστικής χωρογραφίας και πλαισιώνονται από μια διαρκή αναζήτηση νέων τεχνολογιών και πειραματικών δομών.

Ο Γιώργος Τσολάκης, επικεφαλής του γραφείου Tsolakis Architects, γεννήθηκε το 1976 στη Λάρισα και συνεργάστηκε από το 2001 ως το 2005 με το αρχιτεκτονικό γραφείο Άρσις του Κώστα Μωραΐτη, Αν. Καθηγητή Ε.Μ.Π., ως υπεύθυνος αρχιτεκτονικού σχεδιασμού. Συγκροτώντας ομάδα, πήραν πολλαπλά πρώτα βραβεία που, μεταξύ άλλων, περιλαμβάνουν την ανακαίνιση των γραφείων των διοικητικών υπηρεσιών της Γαλλικής Πρεσβείας στην Ελλάδα, τη μελέτη των κτηρίων διοίκησης και του κεντρικού καταστήματος της Συνεταιριστικής Τράπεζας Τρικάλων, των γραφείων της Εθνικής Τράπεζας στην Ακαδημία Πλάτωνος και την ανάπλαση της περιοχής Sykhiv στην πόλη Lviv της Ουκρανίας. Το δεύτερο μέλος του αρχιτεκτονικού γραφείου, ο Τσαμπίκος Πετράς, γεννήθηκε το 1984 στον Πειραιά και το 2011 απέσπασε τη διάκριση Europe's emerging architect - 40under40 award από το Ευρωπαϊκό Κέντρο Αρχιτεκτονικής, ενώ η διπλωματική εργασία της Ελένης Λάγκαρη, που γεννήθηκε το 1981 στο Λονδίνο και συμπληρώνει την αρχιτεκτονική ομάδα, απέσπασε το Α' βραβείο στον διεθνή αρχιτεκτονικό διαγωνισμό Celebration of Cities της UIA.

Πειραματική διάθεση, καινοτόμες ιδέες, συνθετικές ανησυχίες. Οι τρεις αρχιτέκτονες, που αποτελούν το αρχιτεκτονικό γραφείο Tsolakis Architects, φιλοτεχνούν το νέο πρόσωπο της Κύπρου.

Κείμενο **Τζίνα Σωτηροπούλου** • info@architectones02.gr




02


03

ΠΕΖΟΓΕΦΥΡΑ ΣΤΟΝ ΔΗΜΟ ΠΑΦΟΥ

Η οργανικής μορφής πεζογέφυρα στην Πάφο επί της οδού Σπύρου Κυπριανού, των Tsolakis Architects σε συνεργασία με τον Δημήτρη Κωνσταντίνου, έκλεψε την παράσταση κερδίζοντας το Α' βραβείο στον πρόσφατο αρχιτεκτονικό διαγωνισμό, τον Ιούλιο του 2011, και αναμένεται να ολοκληρωθεί το 2012. Με καλατραβικές επιρροές αλλά και κλείνοντας το μάτι σε μια πιο παιχνιδιάρικη προσέγγιση α λα MVRDV, οι αρχιτέκτονες αποδεικνύουν πως διαθέτουν μια απίστευτη ευχέρεια στο να πλάθουν την ύλη χρησιμοποιώντας μία και μοναδική μονοκονδυλιά που αναδύεται από τη λεωφόρο. Ξεχάστε τις ευθυτενείς γέφυρες και τις συμβατικές κατόψεις και αφεθείτε σε μια αρχιτεκτονική πρόταση-διαδρομή, μια πορεία με πανοραμική θέα του Ναού αλλά και των αρχαιολογικών χώρων, μια γέφυρα-γλυπτό που «παραμορφώνεται», κάμπτεται και μετασχηματίζεται, πάντα σε απόλυτη «αρμονία» με τα παρακείμενα δυναμικά ρεύματα κυκλοφορίας.

ΑΝΑΠΛΑΣΗ ΧΩΡΟΥ ΠΑΛΙΟΥ ΓΣΠ

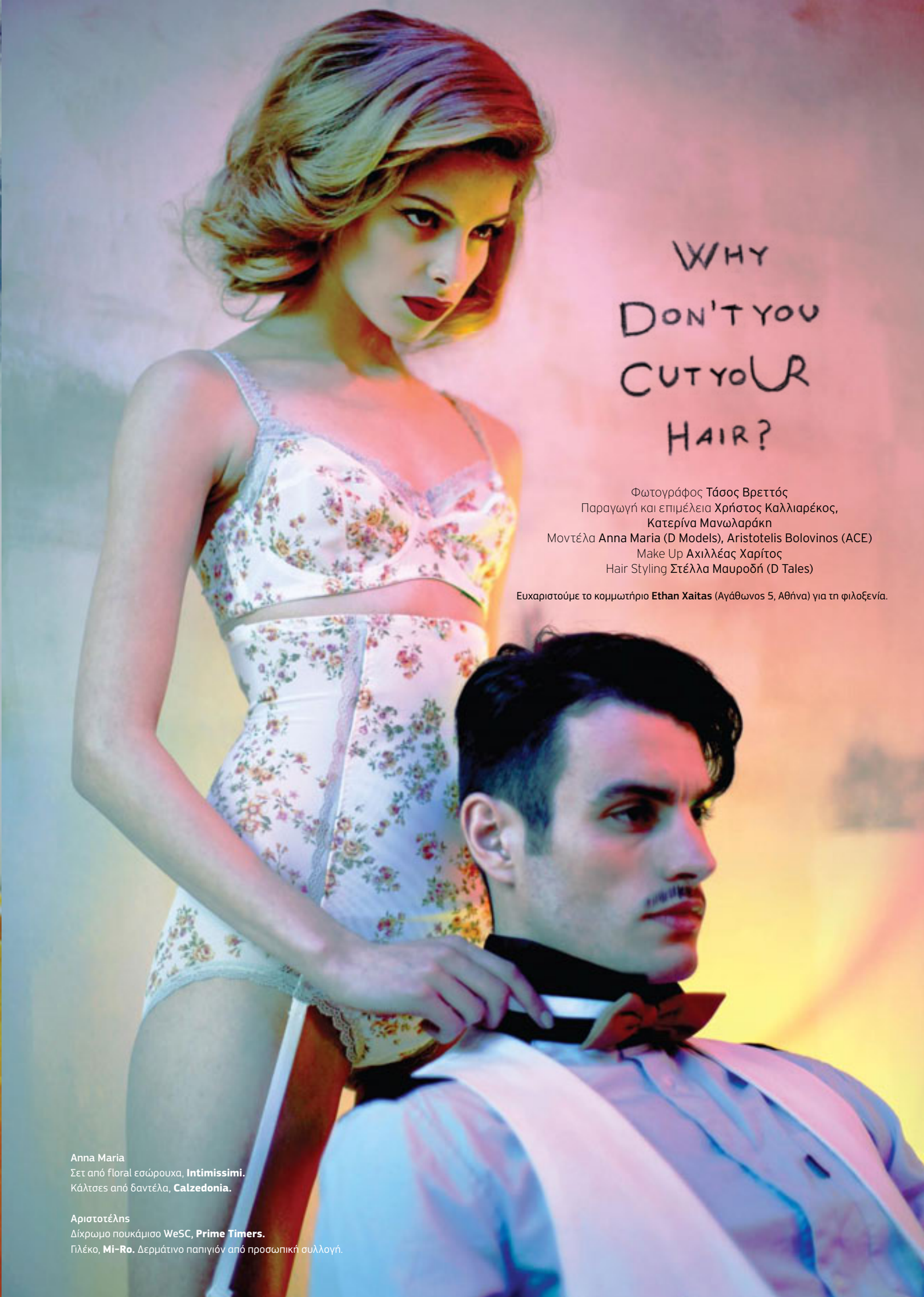
Καμπύλες μορφές, γλυπτική διάθεση, ρευστά τοπία και μεσογειακή βλάστηση συνθέτουν ένα μοναδικό σκηνικό ανάπλασης του παλιού ΓΣΠ, μιας περιοχής που βρίσκεται στον κεντρικότερο άξονα της Λευκωσίας και περιβάλλεται από τα σημαντικότερα δημόσια κτήρια της πόλης, όπως το Υπουργείο Οικονομικών και το κτήριο της Βουλής. Η αρχιτεκτονική πρόταση στοχεύει στην ανάδειξη της δημόσιας εικόνας ολόκληρης της πόλης μέσα από τη δημιουργία ενός «κήπου», μιας «λαμπερής» αυλής, ενός υπερτοπικού συμβόλου ευμάρειας και καλαισθησίας. Οι Tsolakis Architects, που τον Νοέμβριο του 2011, μαζί με τον Δημήτρη Κωνσταντίνου, κέρδισαν τον Α' έπαινο στον πανευρωπαϊκό αρχιτεκτονικό διαγωνισμό για την Ανάπλαση του Χώρου του παλιού ΓΣΠ, σχεδιάζουν ένα ονειρικό ανάγλυφο τοπίο 13.000 τ.μ. στην καρδιά της πόλης, ένα χωρικό σύμπλεγμα τεχνητών και φυσικών επιπέδων που μεταλλάσσονται και αλληλεπιδρούν, παράγοντας ένα δυναμικό παραμετρικό περιβάλλον.

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΑΓΟΡΑ ΚΑΙ ΔΗΜΟΤΙΚΟΣ ΧΩΡΟΣ ΣΤΑΘΜΕΥΣΗΣ ΣΤΗ ΛΑΡΝΑΚΑ

Θυμίζοντας έντονα ανατολίτικες αγορές και παζάρια, η νέα δημοτική αγορά της Λάρνακας, 4.000 τ.μ., μοιάζει περισσότερο με ένα ατμοσφαιρικό ταξίδι που καθοδηγείται από τις έντονες μυρωδιές των τοπικών προϊόντων και λούζεται από το άπλετο φυσικό φως. Οι αρχιτέκτονες, που τον Μάιο του 2011, σε συνεργασία με τον Δημήτρη Κωνσταντίνου κέρδισαν το Α' βραβείο στον πανευρωπαϊκό αρχιτεκτονικό διαγωνισμό για τη μελέτη της δημοτικής αγοράς και του δημοτικού χώρου στάθμευσης στη Λάρνακα, πειραματίζονται με τη δύναμη της εικόνας δημιουργώντας μια εντυπωσιακή διάτρητη όψη που παίζει με το κενό και το πλήρες. Παραδοσιακά μοτίβα μπλέκουν με τη μοντέρνα τεχνολογία, η φύση εισχωρεί περίτεχνα στον αστικό ιστό, το ιδιωτικό ρέει προς το δημόσιο, ενώ η παρουσία του φωτός είναι τόσο εικαστικά έντονη, που τα σχήματα που αφήνουν οι σκιές πάνω στον κυβόλιθο αντανακλούν την εικονοκλαστική προσέγγιση του έργου.



Κορσές με ζαρτιέρες, **Intimissimi.**
Μακό τοπ, **Hummel.** Πέδιλα, **Erifilli Nikolopoulou.**



Φωτογράφος Τάσος Βρεττός
Παραγωγή και επιμέλεια Χρήστος Καλλιαρέκος,
Κατερίνα Μανωλαράκη
Μοντέλα Anna Maria (D Models), Aristotelis Bolovinos (ACE)
Make Up Αχιλλέας Χαρίτος
Hair Styling Στέλλα Μαυροδή (D Tales)

Ευχαριστούμε το κομμωτήριο **Ethan Xaitas** (Αγάθωνος 5, Αθήνα) για τη φιλοξενία.

Anna Maria
Σετ από floral εσώρουχα, **Intimissimi.**
Κάλτσες από δαντέλα, **Calzedonia.**

Αριστοτέλης
Δίχρωμο πουκάμισο **WeSC, Prime Timers.**
Γιλέκο, **Mi-Ro.** Δερμάτινο παπιγιόν από προσωπική συλλογή.



Αριστοτέλης
Τζιν παντελόνι, **Levi's.** Μακό polo, **Reebok.**
Anna Maria
Pencil φούστα, **Frida Karadima.** Πουά πουκάμισο, **Diesel.**



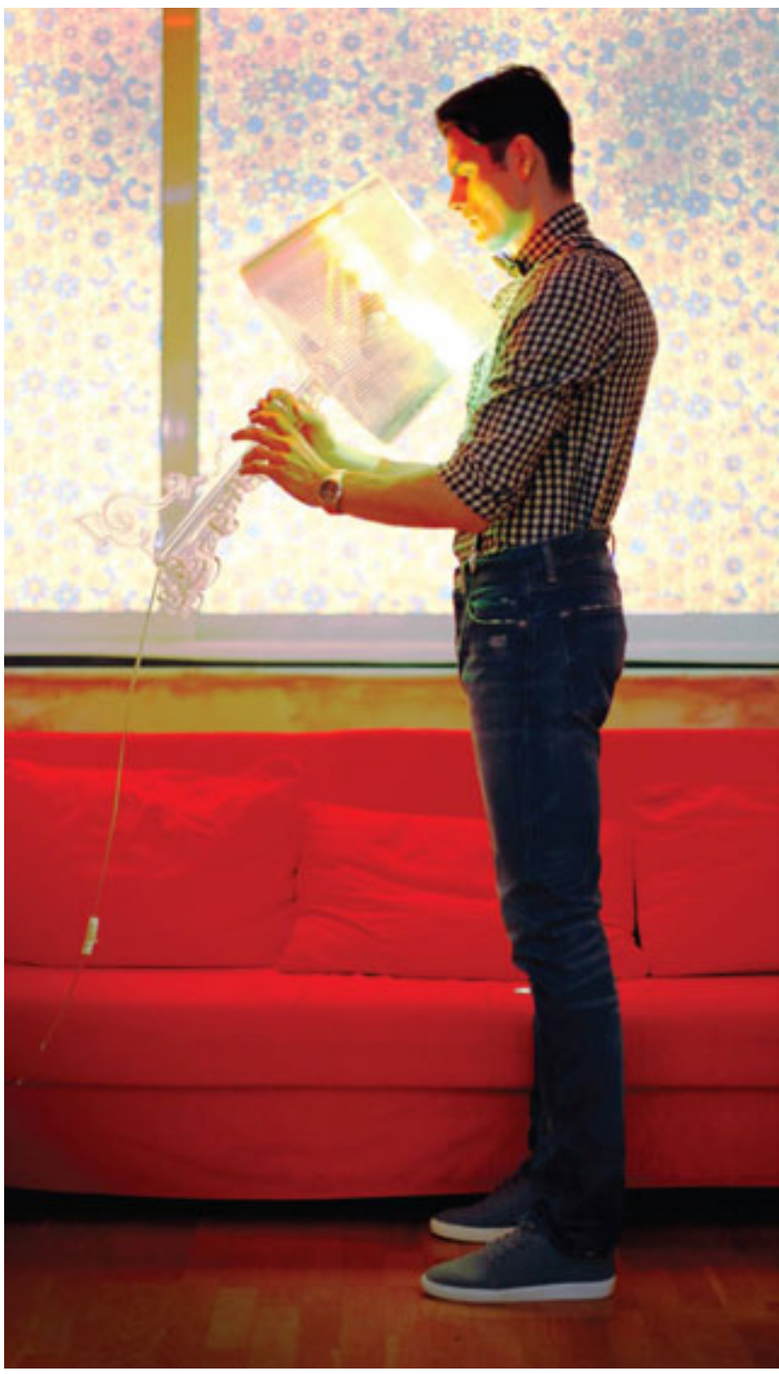
Τζιν παντελόνι **Denim & Supply Ralph Laurent, notosgalleries.**
Polo τοπ **Converse, FF Group.** Δερμάτινα μποτάκια, **Preview.**



Παντελόνι, **Diesel.** Polo t- shirt, **Nike.** Γιλέκο, **Mi-Ro.**
Γυαλιά οράσεως **Ray-Ban, Luxottica.** Δερμάτινα μποτάκια, **Preview.**
Φουλάρι και ζώνη από προσωπική συλλογή.



Φούστα από νυφικό σύνολο και πέδιλα, **Erifilli Nikolopoulou.** Μακό τοπ, **Freddy.**



Πουκάμισο και τζιν παντελόνι **Denim & Supply Ralph Laurent, notosgalleries.** Δετά παπούτσια **WeSC, Prime Timers.** Ρολόι, **Swatch.**



Τζιν πουκάμισο, **Puma.** Τζιν μπολερό, **attr@attivo.**
Pencil φούστα, **Lena Katsanidou.** Γυαλιά Ray-Ban, **Luxottica.**
Εσώρουχο, **Intimissimi.**



Παντελόνι, **Diesel.** Πουκάμισο, **G-Star, FF Group.**
Ρολόι, **Swatch.** Γραβάτα από προσωπική συλλογή.



Φόρεμα, **adidas by Stella Mc Cartney.** Φουρό από νυφικό, **Erifilli Nikolopoulou.**

SOULPEDIA
Ο μικρός springinas!

Κείμενο **Λίνα Μανδράκου**



Red Bull Soundclash
Κόντρες!

Μια μουσική σύγκρουση, ένας αγώνας με τελικό νικητή το στιλ, τον ήχο, τη δημιουργικότητα, το φαν! Cee Lo Green εναντίον The Ting Tings, Snoop Dogg and the Snoopadelics Vs Ghostl and Observatory, The Roots Vs Miniature Tigers, Erykah Badu and the Cannabinoids Vs Shiny Toy Guns, Wale Vs Tokyo Police Club: Περιοδεύοντας τον κόσμο από το 2007 και δημιουργώντας σπουδαίες μουσικές κόντρες, το Red Bull Soundclash στήνει στις 22 Φεβρουαρίου το ρινγκ του στο Κτήριο 56 (Πειραιώς 254), στην Αθήνα. Ο Νίκο NiVo Βουρλιώτης αναλαμβάνει χρέη παρουσιαστή, ο DJ Rico στα ντεκ θα δίνει τον ρυθμό, Vegas και Melisses δηλώνουν ετοιμοπόλεμοι για τη μεγάλη μάχη. Δύο σκηνές, τέσσερις γύροι, hits, διασκευές, αυτοσχεδιασμοί, και στη μέση ένα φανατικό κοινό που καλείται να στέψει τον τελικό νικητή με το χειροκρότημα και τον ενθουσιασμό του. Ένα live show με την υπογραφή της Red Bull, μια ποπ γιορτή, ένα major event για 2.500 θεατές-κριτές. Οπότε να είσαι εκεί από νωρίς!

www.redbull.gr/soundclash



Reebok Workout
25 years classic

Το 1987 η Reebok απαντά στη νέα τρέλα της εποχής που ονομάζεται αερόμπικ και λανσάρει το Reebok Workout, ένα παπούτσι που έμελλε να αφήσει το στίγμα του στον χρόνο και να γίνει θρύλος. Σε άσπρο ή μαύρο, με τις διακριτικές μπλε ραφές, έτρεξε σε γυμναστήρια αλλά και δρόμους, συνδυάστηκε με αθλητική περιβολή ή με το αγαπημένο τζιν, ξεχώρισε για τη λειτουργικότητα αλλά και το στιλ του. Με το πέρασμα των χρόνων, απέκτησε επιπλέον επένδυση στο μπροστινό τμήμα του πέλματος, έγινε ανθεκτικότερο, περπάτησε στους δρόμους ολοκαίνουργιο ως Reebok Workout Plus. 25 χρόνια μετά, σήμερα, το Reebok Workout έχει φορεθεί από όλους, αποτελώντας σύμβολο του casual street style. Αρυτίδωτο σχεδιαστικά, κλασικό και διαχρονικό, Reebok Workout for spring, Reebok Workout για πάντα!

T: 210 8930 869

Liberty
Piaggio σημαίνει ελευθερία

Όταν ένα σκούτερ συνδυάζει ομορφιά, λειτουργικότητα και προσιτή τιμή, αποτελεί μάλλον ιδανική λύση μετακίνησης εντός πόλης. Τα μοντέλα της οικογένειας Liberty έρχονται να επιβεβαιώσουν την άποψη αυτή, καθώς μέχρι το τέλος Μαρτίου κυκλοφορούν με νέες μειωμένες τιμές. Οι τέσσερις εκδόσεις Liberty (50 2t, 50 4t, 125 και 150) διατίθενται με όφελος έως και 220 ευρώ, σκορπώντας αισιοδοξία στους δρόμους. Γεννημένο για να κυκλοφορεί στο άστυ, ευέλικτο, εύκολο στη χρήση και «ελαφρύ» με μεγάλους τροχούς, το Liberty διέγραψε και διαγράφει μια θαυμαστή πορεία. Με προσωπικότητα και στιλ, πρακτικό και εργονομικό, έχει σέλα που επιτρέπει στους οδηγούς όλων των αναστημάτων να ακουμπούν με ευκολία τα πόδια τους στο έδαφος, προσφέρει υψηλό έλεγχο του οχήματος, είναι άνετο για οδηγό και συνεπιβάτη, διαθέτει έξυπνα τοποθετημένους αποθηκευτικούς χώρους. Στα σημεία πώλησης Piaggio, τα μοντέλα Liberty σε προνομιακές τιμές, με ευέλικτα χρηματοδοτικά προγράμμα και πρόγραμμα επέκτασης εγγύησης για δύο επιπλέον χρόνια, σε προτρέπουν σε νέες εμπνευσμένες διαδρομές.

www.gr.piaggio.com





Vodafone bsafeonline

Αναγνωρίζοντας την ολοένα αυξανόμενη ανάγκη για ενημέρωση και ασφαλή πλοήγηση στον ψηφιακό κόσμο, η Vodafone ανέπτυξε το πρόγραμμα «bsafeonline: Μαθαίνουμε να χρησιμοποιούμε με ασφάλεια το διαδίκτυο».

Πόσο ασφαλής είναι η πλοήγηση των παιδιών και των εφήβων στο διαδίκτυο; Πόσο ενημερωμένοι είναι οι γονείς για τον τρόπο με τον οποίο μπορούν να καθοδηγήσουν καλύτερα τα παιδιά τους σχετικά με τη σωστή χρήση του διαδικτύου και να λύσουν τις απορίες τους;

Εντασσόμενο στο πολύπλευρο πρόγραμμα Εταιρικής Υπευθυνότητας που εφαρμόζει η Vodafone, το bsafeonline περιλαμβάνει πρωτοβουλίες, όπως συνεργασίες με εξειδικευμένο επιστημονικό προσωπικό, αλλά και ολοκληρωμένα εργαλεία ενημέρωσης.

Σε συνεργασία με ειδικούς παιδοψυχίατρους της Ελληνικής Εταιρείας για τη Μελέτη της Διαταραχής Εθισμού στο Διαδίκτυο, η Vodafone έχει προγραμματίσει μια σειρά από ενημερωτικές ημερίδες που θα διεξαχθούν σε πόλεις της Ελλάδας.

Ταυτόχρονα, μέσα από την ιστοσελίδα vodafone.gr/bsafeonline εξοικειώνει τους γονείς και όσους ασχολούνται με παιδιά και εφήβους με τις δημοφιλείς διαδικτυακές υπηρεσίες. Οι ιστότοποι κοινωνικής δικτύωσης (facebook, twitter), τα blogs, τα forums, οι εφαρμογές (apps), η διαδικτυακή τηλεφωνία και τηλεόραση, αλλά και οι προκλήσεις με τις οποίες μπορούν να έρθουν αντιμέτωποι τόσο οι ίδιοι οι γονείς, όσο και τα παιδιά τους, αναλύονται μέσα από παραδείγματα, απόψεις και συμβουλές ειδικών.

Επιπλέον, η ιστοσελίδα vodafone.gr/bsafeonline ενημερώνει για τα ενοχλητικά μηνύματα, το διαδικτυακό εκφοβισμό, το παράνομο και παραπλανητικό περιεχόμενο, αλλά και για τους τρόπους με τους οποίους μπορούν αυτές οι κακόβουλες χρήσεις του διαδικτύου να αποφευχθούν.

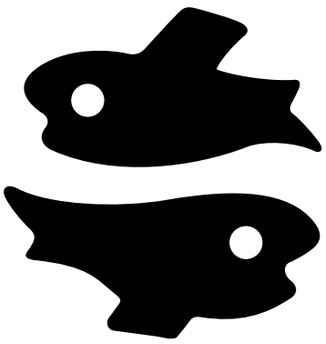
Αποδεικνύοντας στην πράξη το ενδιαφέρον της για ασφαλή χρήση του διαδικτύου, η Vodafone παρέχει τη δυνατότητα σε γονείς να απενεργοποιήσουν την πρόσβαση των παιδιών τους σε συγκεκριμένες υπηρεσίες που διατίθενται στο μενού υπηρεσιών My Web της Vodafone και απευθύνονται αποκλειστικά σε ενήλικες. Οι γονείς απλώς καλούν στο Τμήμα Εξυπηρέτησης Πελατών της εταιρείας και ζητούν την ενεργοποίηση του «Προφίλ για ανηλίκους» στον συγκεκριμένο αριθμό κλήσης.

Παράλληλα, παρέχει τη δυνατότητα σε όλους τους συνδρομητές της να έχουν τον έλεγχο της πρόσβασης, από κινητό τηλέφωνο, σε περιεχόμενο που διατίθεται ελεύθερα από το διαδίκτυο, απλώς επικοινωνώντας με το Τμήμα Εξυπηρέτησης Πελατών της εταιρείας, και ζητώντας την ενεργοποίηση ειδικού φίλτρου, που περιορίζει την πρόσβαση σε συγκεκριμένους ιστότοπους του διαδικτύου μέσω του κινητού τηλεφώνου.

vodafone.gr/bsafeonline

www.facebook.com/george.bakas

Η ΖΩΟΠΑΝΗΓΥΡΗ του Γιώργου Μπάκα



ΙΧΘΥΕΣ (19 Φεβρουαρίου – 20 Μαρτίου)

Με το add for friendship του Ερμή στη facebook page της Αφροδίτης, οι πλανήτες σε προειδοποιούν πως ήρθε η στιγμή να αποκτήσεις πραγματική ζωή και να πάψεις να ζεις μέσω των μέσων κοινωνικής δικτύωσης. Να αποκτήσεις αληθινούς φίλους και όχι friends που δε θα μπορούσες να συνυπάρχεις στην ίδια παρέα για παραπάνω από δύο δευτερόλεπτα. Όλα αυτά από τον Ιούνιο. Προς το παρόν, μπες στη νέα μου σελίδα, κάνε μου like σε ό,τι ανεβάζω και γράφε σχόλια από κάτω όπως «Χαχαχαχα, τέλειο!», «Θεοοοός!», «Κορυφαίο, δεν υπάρχεις!».

ΚΡΙΟΣ (21 Μαρτίου – 19 Απριλίου)
Τα ψέματα έχουν τελειώσει. Πρέπει να βρεις επειγόντως καινούργια, φίλε Κριουλιάρη. Δεν μπορείς να προβάλλεις την εικόνα του αγανακτισμένου, του επαναστάτη, του αγωνιστή, να υπόσχεσαι ότι θα τους γαμ***, θα τους πάρει ο διάολος, ότι έφτασε ο κόμπος στο χτένι, και μετά να πίνεις φραπεδιές και να αναλύεις στην παρέα τα μειονεκτήματα του iPad. Δεν υφίσταται γυμνή φωτογράφηση, όταν κρύβεις το βυζί σου, αν έχει κάποιο νόημα η παρομοίωσή μου. Ή λούφαξε στη ζεστούλα σου ή οργανώσου.

ΤΑΥΡΟΣ (20 Απριλίου – 20 Μαΐου)
Θα επιχειρήσω μια εννοιολογική σύνδεση της λέξης «γκρίνια» με τη λέξη «γκίνια», χωρίς να θέλω να προβοκάρω τη γλωσσολογική κοινότητα. Η ακατάσχετη μίρλα των τελευταίων εβδομάδων για την οικονομική κρίση, για τους λογαριασμούς, για το δυσοίωνο επαγγελματικά μέλλον σου τείνει να σε μετατρέψει σε στριμμένη κωλόγρια που ουρλιάζει ολημερίς πως τη σφάζει η μέση. Κι εντάξει η κωλόγρια, τα έφαγε τα ψωμιά της. Εσύ; Μπιγουέρ! Η παραίτηση, η μιζέρια και η εκτόξευση ύβρεων κατά της κακιάς σου μοίρας θα συνδράμουν καθολικά στην ψυχική σου εξόντωση.

ΔΙΔΥΜΟΙ (21 Μαΐου – 21 Ιουνίου)
Τον τελευταίο καιρό αισθάνεσαι σαν να πρωταγωνιστείς στην ταινία «Eternal sunshine of a spotless mind» ή σαν πειραματόζωο σε σεμινάριο λοβοτομής. Έχεις καταφέρει με έναν πρωτοφανή τρόπο να διαγράψεις αναμνήσεις που έζησες πριν λίγο καιρό, σε βαθμό που να αμφισβητείς την παρελθοντική σου ύπαρξη. «Οι περισσότεροι άνθρωποι ζουν μέσα στο μέλλον. Έχουν δίκιο. Εκεί είναι πιο ευτυχείς, απ' όσο στο παρελθόν ή το παρόν. Εκεί η ευτυχία είναι ευκολότερη και δεν κοστίζει τίποτε», έλεγε ο Μαίτερλινγκ. Οι γιατροί νομίζω πως θα το αποκαλούσαν «πρόωρη γήρανση με εμφανή σημάδια ηλιθιότητας», οι ψυχολόγοι «μέθοδο απαλλαγής συνειδησιακών ενοχών», οι φίλοι σου «άσε ρε, ξέρει τι κάνει το άτομο».

ΚΑΡΚΙΝΟΣ (22 Ιουνίου – 22 Ιουλίου)
Ξέρεις από πού προέρχεται η φράση «κάνει τον Κινέζο»; Οι Κινέζοι δεν προσεγγίζουν ποτέ ένα θέμα ευθέως. Πιστεύουν πως ο διάβολος ακολουθεί την ευθεία οδό και ότι με αυτόν τον τρόπο τον ξεγελάνε. Θα μου πεις τώρα, τι δουλειά έχουν οι Κινέζοι με σένα εκτός από το να σου πουλάνε ρούχα, παπούτσια και παιχνίδια. Κι όμως! Διαθέτεις και εσύ την ίδια ευρηματική μέθοδο για να αποφεύγεις ανθρώπους (καθόλου διαβολικούς), ευθύνες που κρίνουν το μέλλον σου και υποχρεώσεις που απαιτούν άμεσες αποφάσεις και όχι πασαλείμματα.

ΛΕΩΝ (23 Ιουλίου – 22 Αυγούστου)
«Η κρίση έρχεται όταν το νέο θέλει να γεννηθεί και όταν το παλιό δε θέλει να πεθάνει», έγραφε ο διανοούμενος της αριστεράς Αντόνιο Γκράμσι για τα κοινωνικά συστήματα. Εντάξει, ζώδια διαβάζεις. Προφανώς και η παραπομπή στοχεύει στα συναισθηματικά μπλοκαρίσματα που βιώνεις μέσα στη μακροχρόνια σχέση σου. Τα καμπανάκια του χωρισμού άρχισαν να κουδουνίζουν στα αφτιά σου προειδοποιώντας πως δεν πρέπει να κοιμάσαι ήσυχος. Άσε που, όταν κοιμάσαι ήσυχος, νομίζεις ότι είσαι στην εξοχή και ποιος ξέρει τι βρομοζωύφια κρύβονται εκεί πέρα...

ΠΑΡΘΕΝΟΣ (23 Αυγούστου – 22 Σεπτεμβρίου)
Εδώ και καιρό σε ταλαιπωρεί ένα ζήτημα υπαρξιακής φύσεως, για το ποιος είσαι, πού πηγαίνεις, αν υπάρχει Θεός, αν υπάρχει κυβέρνηση και προ πάντων πώς σκατά θα γίνει να βρούμε έναν τρόπο να μην πεθάνουμε ποτέ. Ή, έστω, να πεθάνουμε, αλλά όχι πριν από τα 635ª γενέθλιά μας. Κακό timing, αν αναλογιστείς ότι φέτος θα καταστραφεί η Γη, θα γίνουμε παρελθόν, μηδέν, τίποτα, καπνός, goose egg, το σύμπαν θα σκάσει μύτη στον γαλαξία μας για να φάει κόλλυβα, εξωγήινοι αστροναύτες θα μας επισκέπτονται στο μέλλον και θα αναρωτιούνται αν υπήρχε ποτέ ζωή σε αυτόν τον πλανήτη!

ΖΥΓΟΣ (23 Σεπτεμβρίου – 23 Οκτωβρίου)
Με την εισβολή του ΠΑΜΕ στο 11ο Συνέδριο Αστρονομίας στη Γενεύη, διαλύονται οποιεσδήποτε πιθανότητες να αποκομίσεις κάτι από οποιονδήποτε διάλογο. Το σύνδρομο Βίκυ -να δείξω πιο έξυπνη από τον συνομιλητή μου- Φλέσσα, από το οποίο πάσχεις, η απατηλή ψευδαίσθηση ότι τα ξέρεις όλα και το πείσμα σου να επιβάλλεις τις απόψεις σου στους άλλους θα σε βρουν σύντομα σε μια πολύ δυσάρεστη θέση (πιθανότατα μέσα σε κάποιον κάδο σκουπιδιών).

ΣΚΟΡΠΙΟΣ (24 Οκτωβρίου – 21 Νοεμβρίου)
Χαράτσια, φόροι, χρέη, ακρίβεια, απολύσεις, μειώσεις μισθών. Έπρεπε να μπει το 2012 για να αντιληφθείς πως το ελληνικό κράτος είναι σαν ένας υπολογιστής με ιούς που δεν τον σώζει ούτε ο Μπιλ Γκέιτς. Όσα antivirus και να βάλεις, αν δεν κάνεις format, δεν πρόκειται να δεις προκοπή καμία. Γι' αυτό κατέβα στους δρόμους, συγκρούσου με τα ΜΑΤ και, αν κάποιος μπάτσος σου εξαρθρώσει τον ώμο, πάρε τον ώμο στα χέρια σου και μοίραζε δικαιοσύνη. «Τον καιρό της φρίκης, θα τραγουδάμε ακόμα; Ναι, θα τραγουδάμε το τραγούδι της φρίκης», έγραφε ο Μπρεχτ.

ΤΟΞΟΤΗΣ (22 Νοεμβρίου – 21 Δεκεμβρίου)
«Αυτοί που δεν μπορούν να αλλάξουν τη ζωή ή το επάγγελμά τους, μπορούν να ανακουφιστούν ακόμη και από ένα καινούργιο ρούχο», υποστήριζε η Έλεν Γούντγουορντ. Δεν είναι κακό, ρε Τοξοτάκη, να ψάχνεις διεξόδους εκτόνωσης από τα ψυχολογικά breakdowns που βιώνεις έπειτα από εκείνον τον δύσκολο χωρισμό (κλάματα, κοπάνημα κεφαλιού στον τοίχο, τσιρίδες μπροστά στη θέα ζευγαριού που φιλιέται), αλλά το shopping therapy δε συνιστά αποτελεσματική λύση. Ναι, ένα δοχείο με μέλι μπορεί να επιβραδύνει μια σφαίρα μεγάλης ταχύτητας, αλλά αυτό δε σημαίνει πως το μέλι σώζει ζωές. Απλώς, είναι καλό να το βάζεις στο τσάι σου.

ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ (22 Δεκεμβρίου – 19 Ιανουαρίου)
Άκαρπες οι πολύχρονες (να σου ζήσουν) προσπάθειες να ξεχωρίσεις από τη μάζα και να αποκτήσεις ένα προσωπικό στιλ και attitude. Ο άνθρωπος είναι μιμητικό ον και αυτό το χαρακτηριστικό δεν μπορείς να του το αφαιρέσεις, εκτός και αν είσαι ειδικός στο απεμπλουτισμένο ουράνιο ή στις πυρηνικές βόμβες. Κάποτε, στη γαλλική συνοικία Etampes κρεμάστηκε ένας παπάς και λίγες μέρες μετά τον μιμήθηκαν κι άλλοι κληρικοί. Θα μπορούσες να σχολιάσεις «τι κρίμα», ίσως και «γιατί να μη συνέβαινε εδώ, ρε πούστη μου», αλλά σημασία έχει να δεχτείς απλώς πως θα είσαι για πάντα άλλος ένας, άλλη μια, άλλο ένα, σε αυτή τη ζωή.

ΥΔΡΟΧΟΟΣ (20 Ιανουαρίου – 18 Φεβρουαρίου)
«Είμαι από τους ανθρώπους που νιώθουν ηδονή και μάλιστα αίσθημα περηφάνιας, κάθε φορά που ταπεινώνομαι», έλεγε η Ναστάσια Φιλίπνοβα στον «Ηλίθιο» του Ντοστογιέφσκι (όχι στον ηλίθιο προσωπικά). Δεν είναι καθόλου τυχαίο που στην αρχή την έβρισκες με ψυχανώμαλους, στη συνέχεια με μαλάκες και σήμερα τη βρίσκεις με ψυχανώμαλους μαλάκες. Με ανθρώπους που δύσκολα μπορείς να διακρίνεις αν σου κάνουν τη ζωή μαρτύριο ή αν σου τη γλυκαίνουν μέσω βασανιστηρίων.

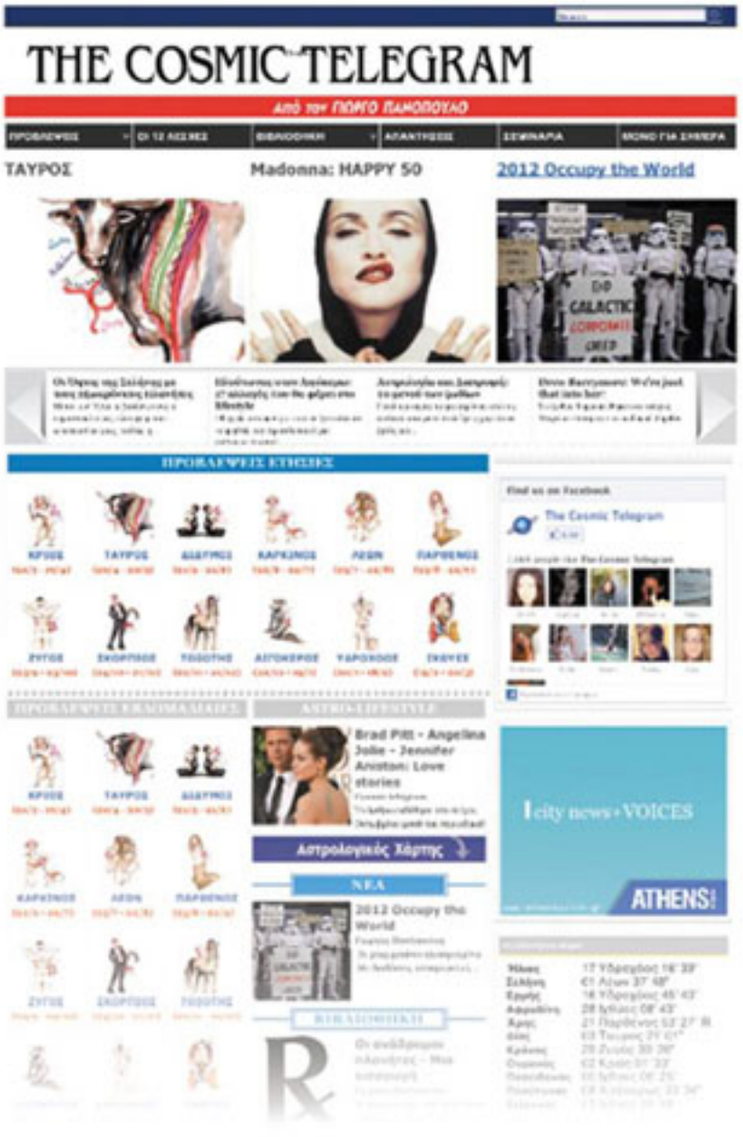
Το νέο site της ATHENS VOICE και του Γιώργου Πανόπουλου

cosmictelegram.gr

ΜΠΕΣ ΤΩΡΑ!

Έχεις τηλεγράφημα από το σύμπαν...













★Ετήσιες, μηνιαίες και εβδομαδιαίες προβλέψεις
★Αστρολογικά άρθρα
★Αναλύσεις: Μάθε για το άστρο σου
★Φτιάξε το χάρτη σου
★Συναστρίες: Εσύ, αυτός, αυτή και τα μυστήρια
★Κλαμπ ζωδίων, chat: Μίλα με τους δικούς σου
★Ο Γιώργος Πανόπουλος απαντάει στις ερωτήσεις σας

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ ΙΝΤΕΡΝΕΤ ΑΕ http://internet.gr

bsafeonline

Συνέχισε να προστατεύεις το παιδί σου, ακόμα και στο διαδίκτυο.

Σου φαίνεται ο ψηφιακός κόσμος του παιδιού σου δυσνόητος; Θέλεις να μάθεις περισσότερα για τις ιστοσελίδες κοινωνικής δικτύωσης και τα blogs; Μέσα από την ιστοσελίδα bsafeonline της Vodafone, μπορείς να ενημερωθείς για τις απεριόριστες δυνατότητες του διαδικτύου, αλλά και το πώς μπορείς να βοηθήσεις το παιδί σου να το χρησιμοποιεί με ασφάλεια.

Μπες στο vodafone.gr/bsafeonline και μάθε πώς!

Είμαστε εδώ κάθε φορά που μας χρειάζεσαι.

power to you



SPOT_JWT